

UZASADNIENIE

A. Cel wprowadzanych zmian

W związku ze zmianami w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Pb”, wprowadzonymi na mocy ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. z 2021 r. poz. 1538) oraz ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1062), zwanej dalej „ustawą o zapewnieniu dostępności”, zachodzi konieczność wydania nowego rozporządzenia określającego warunki techniczne dla budynków.

Zgodnie z art. 66 ustawy o zapewnianiu dostępności nowe rozporządzenie powinno zostać wydane w terminie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy o zapewnianiu dostępności, tj. od dnia 20 września 2019 r.

W związku z powyższym konieczne jest wydanie nowego rozporządzenia, które zastąpi obowiązujące rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1065, z późn. zm.), zwane dalej „dotychczasowym rozporządzeniem”.

W tym miejscu podkreślić należy, że projektowane rozporządzenie określi warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać budynki i związane z nimi urządzenia, ich usytuowanie na działce budowlanej, które zapewniają spełnienie wymagań art. 5 i 6 ustawy Pb. Mając na uwadze powyższe zaznaczyć należy, że w odróżnieniu od dotychczasowego rozporządzenia, posługującego się pojęciem „wymagania”, przedmiotowy projekt rozporządzenia posługuje się co do zasady pojęciem „warunki” – niemniej jest to różnica lingwistyczna (względem dotychczasowego rozporządzenia), niemająca wpływu na merytoryczne brzmienie przepisów. Zmiana ta wprowadzona została w celu ujednoczenia pojęć oraz uniknięcia możliwych wątpliwości interpretacyjnych. W tym miejscu w szczególności wskazać jednak należy na przepisy z zakresu oszczędności energii i izolacyjności cieplnej - słowo "wymagania" stosowane jest w tych przepisach z uwagi na fakt, iż używane jest także w innych aktach prawnych, które powołują się na wymagania minimalne dotyczące oszczędności energii i izolacyjności cieplnej i między innymi takich jak:

- rozporządzenie Ministra Infrastruktury i Rozwoju z dnia 27 lutego 2015 r. w sprawie metodologii wyznaczania charakterystyki energetycznej budynku lub części budynku oraz świadectw charakterystyki energetycznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 376, z późn. zm.) wzory świadectw charakterystyki energetycznej budynków, załącznik nr 3 i 4;
- w uchwale nr 91 Rady Ministrów z dnia 22 czerwca 2015 r. w sprawie przyjęcia "Krajowego planu mającego na celu zwiększenie liczby budynków o niskim zużyciu energii" (M.P. z 2015 r. poz. 614).

Niemniej „wymagania”, o których mowa w przepisach odrębnych oraz przepisach projektu rozporządzenia rozumiane są także jako „warunki”.

W warstwie lingwistycznej wyjaśnić należy również, że w projekcie rozporządzenia w porównaniu z dotychczasowym rozporządzeniem ujednoczono podejście do czasowników modalnych, służących wyrażaniu obowiązku spełnienia określonych wymagań w zakresie warunków technicznych przez budynki i urządzenia oraz ich usytuowanie na działce budowlanej. W projekcie rozporządzenia zrezygnowano z używania czasowników „powinien”, „musi” i ich odmian. Wyrażenia te, mimo jednoznacznego rozumienia ich w orzecznictwie i nauce prawa jako wyrażających obowiązek spełnienia konkretnego wymogu, do którego się odnoszą, u osób stosujących przepisy dotychczasowego rozporządzenia w praktyce nadal bywały źródłem wątpliwości. Przykładowo, wyraz "powinien, powinna, powinno" używany jest w aktach prawnych w znaczeniu obowiązku zrobienia czegoś, bycia zobowiązanym do wykonania czegoś, podlegania konieczności odpowiadania pewnym warunkom (tak np. Najwyższy Sąd Administracyjny w postanowieniu z dnia 14 czerwca 2004 r., sygn. OSK 219/04). Tymczasem, w wystąpieniach kierowanych do ministra do spraw budownictwa,

planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, wyrażano wątpliwości związane z tym, czy wyraz ten nie stanowi jedynie swoistego zalecenia i niewiążącej rekomendacji w przepisach, w których jest używany. Z tego względu zdecydowano się na niestosowanie określeń mogących wywoływać nawet potencjalne ryzyko takiej interpretacji przepisów projektu rozporządzenia, która prowadziłaby do uznania, że część przepisów jest niewiążąca lub też, że wymogi w nich zawarte nie muszą być z różnych względów spełnione.

W projekcie rozporządzenia stosuje się bezosobowe formy odpowiednich czasowników (dostosowując ich brzmienie do wymogów gramatycznych). Formy te nie mają wpływu na merytorykę przepisów. Przykładowo, w projekcie rozporządzenia występuje wyrażenie „kabinę przystosowuje się” a nie „kabina powinna być przystosowana”, „do zbiornika doprowadza się dojazd” a nie „do zbiornika tego należy doprowadzić dojazd”, itd.

Wyraz „powinny” pojawia się w § 1 projektu rozporządzenia, celem zachowania spójności brzmienia opisu przedmiotu jego regulacji oraz brzmienia delegacji ustawowej zawartej w art. 7 ust. 2 ustawy Pb.

Co do zasady zrezygnowano także ze stosowania czasownika „może” i jego odmiany – intencją przepisów, w których zdecydowano się na jego stosowanie jest pozostawienie inwestorowi i projektantowi możliwości wyboru w zakresie zasadności stosowania danego rozwiązania w rozpatrywanym przez nich przypadku.

Kolejnym zagadnieniem w warstwie językowej projektu rozporządzenia jest użycie rzeczowników, co do zasady, w liczbie pojedynczej. Brak konsekwencji w tym zakresie mógłby prowadzić do rozbieżności i niejasności w interpretacji przepisów projektu rozporządzenia. W dotychczasowym rozporządzeniu można było dostrzec pewną dowolność, na przykład w niektórych przepisach dotychczasowego rozporządzenia odnoszono wymagania do „budynków”, a w innych do „budynku”, podobnie w przypadku „pomieszczenia” i „pomieszczeń”, „urządzenia” i „urządzeń”, itd. Rozbieżności te usunięto w projekcie rozporządzenia, wprowadzając wszędzie tam, gdzie nie ma to wpływu na merytorykę przepisu, rzeczowniki w liczbie pojedynczej.

Zasada ta nie powoduje ograniczenia stosowania wymogów do wybranego, jednego elementu, gdy jest ich więcej. W przypadku, gdy brzmienie przepisu zawiera wymagania określone w stosunku do jednego elementu, wymaganie to stosuje się do wszystkich takich elementów – chyba, że co innego wprost stanowi przepis.

Przykładowo, zawarty w § 2 projektu rozporządzenia wymóg, iż jego przepisy stosuje się do związanego z budynkiem urządzenia budowlanego, zgodnie z zasadami wykładni językowej, stosuje się do każdego związanego z budynkiem urządzenia budowlanego (a nie np. tylko jednego, dowolnie wybranego). Zawarty w § 97 ust. 4 projektu rozporządzenia obowiązek sytuowania stanowiska postojowego dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne na poziomie terenu lub na kondygnacji dostępnej dla tych osób obejmuje każde takie stanowisko postojowe (a nie np. tylko jedno, wybrane ze wszystkich). Sformułowany w § 289 ust. 1 projektu rozporządzenia wymóg, że wejście do budynku o wysokości powyżej dwóch kondygnacji nadziemnych, mającego pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi, ochrania się daszkiem lub podcieniem ochronnym dotyczy każdego wejścia do takiego budynku. Ten sposób odczytywania sformułowań zawartych w przepisach odnosi się analogicznie do całego projektu rozporządzenia, zgodnie z zasadami wykładni językowej.

Wskazać również należy, że niektóre z przepisów projektu rozporządzenia odnoszą się do przewidywanej liczby osób w budynku, pomieszczeniu czy danej kondygnacji – np. § 73 czy § 141. Wyjaśnić zatem należy, że przez przewidywaną liczbę osób rozumie się liczbę osób przyjętą/przewidywaną przez projektanta w projekcie budowlanym (i jego poszczególnych elementach).

W tym miejscu podkreślenia również wymaga fakt, iż zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy Pb do podstawowych obowiązków projektanta należy opracowanie projektu budowlanego w sposób zgodny z wymaganiami ustawy, ustaleniami określonymi w decyzjach administracyjnych dotyczących zamierzenia budowlanego, obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej. Projektowanie stanowi jedną z działalności polegającej na wykonywaniu

samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie, czyli obejmującej dokonywanie fachowej oceny zjawisk technicznych lub samodzielne rozwiązywanie zagadnień architektonicznych i technicznych oraz techniczno-organizacyjnych. Dlatego też, tam gdzie norma prawna nie zawiera precyzyjnych wytycznych, to projektant uwzględniając specyfikę projektowanego obiektu budowlanego w oparciu o wiedzę techniczną oraz posiadane kwalifikacje i doświadczenie zawodowe dokonuje fachowej oceny i proponuje najlepsze, w swojej ocenie, rozwiązania.

B. Szczegółowy opis wprowadzanych regulacji

Ze względu na obszerność zagadnień, które porusza niniejsze rozporządzenie, struktura projektu rozporządzenia składa się z 11 działów:

- dział I. zawierający ogólne przepisy, które dotyczą stosowania rozporządzenia,
- dział II. dotyczący zabudowy i zagospodarowania działki budowlanej,
- działy od III. do X. zawierające przepisy określające warunki techniczne dla budynków i urządzeń z nimi związanych, które podzielono stosownie do tematyki w nich zawartej,
- dział XI. zawierający przepisy przejściowe i końcowe.

Dodatkowo, podobnie jak w dotychczasowym rozporządzeniu, projekt rozporządzenia zawiera 3 załączniki, w których zawarto kolejno wykaz Polskich Norm powołanych w przepisach projektu rozporządzenia, wymagania związane z oszczędnością energii oraz wyjaśnienia dotyczące klas reakcji na ogień.

I. Dział I. Przepisy ogólne

Na wstępie wyjaśnić należy, że przedmiotowy projekt rozporządzenia, zgodnie z upoważnieniem zawartym w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy Pb, ustala dla budynków oraz związanych z nimi urządzeń - warunki techniczne, jakim powinny one odpowiadać i ich usytuowanie. Zaznaczyć należy, że warunki techniczne określone w tym rozporządzeniu zapewniają spełnienie wymagań art. 5 i 6 ustawy Pb.

1) § 2

W ust. 1 określono w jakich przypadkach przepisy przedmiotowego projektu rozporządzenia stosuje się w odniesieniu do budynku, budowli nadziemnej i podziemnej spełniającej funkcje użytkowe budynku oraz związanego z nim urządzenia budowlanego. Ww. przypadki to: projektowanie, budowa, przebudowa i zmiana sposobu użytkowania. Jednocześnie podkreślić należy, iż przepisy nie wykluczają możliwości stosowania przepisów projektu rozporządzenia w innych przypadkach niż wymienione w § 2 ust. 1, niemniej stosowanie ich jest obligatoryjne tylko w ww. sytuacjach.

Mając na uwadze powyższe zaznaczyć zatem należy, że jeżeli w danym budynku nie mają miejsca budowa, przebudowa czy zmiana sposobu użytkowania, jak również nie jest on objęty pracami projektowymi, to nie ma obowiązku stosowania przepisów niniejszego projektu rozporządzenia – budynek powinien być zgodny z przepisami obowiązującymi w czasie jego powstania (i przepisami obowiązującymi w czasie wprowadzanych wcześniej zmian w wyniku prowadzonych w nim ewentualnych ww. prac).

W tym miejscu podkreślić należy, że w projekcie rozporządzenia zrezygnowano także ze stosowania sformułowania „projektuje i wykonuje się” oraz sformułowań pokrewnych, które w dotychczasowym rozporządzeniu służyły określeniu niektórych warunków stawianych budynkom i urządzeniom z nimi związanym. Przyczyną takiego podejścia jest niejednoznaczność tego określenia oraz możliwość wystąpienia pewnych wątpliwości interpretacyjnych. W rzeczywistości bowiem każdy warunek stawiany budynkom i urządzeniom z nim związanym wymaga zastosowania odpowiednich rozwiązań tak na etapie ich projektowania, jak i na etapie ich wykonywania. Nie istnieją w szczególności w projektowanym rozporządzeniu takie warunki, które byłyby istotne np. jedynie z punktu widzenia projektanta sporządzającego wymaganą dokumentację albo jedynie na etapie realizacji zamierzenia budowlanego. Konsekwencja w ich używaniu wymagałaby zatem używania tych sformułowań niemal

w każdym przepisie rozporządzenia, co uczyniłoby projektowane rozporządzenie nie tylko nadmiernie obszernym, ale i nieczytelnym. Z tego względu w projektowanym rozporządzeniu ograniczono się do ogólnej, zawartej w § 2 ust. 1 zasady, zgodnie z którą przepisy rozporządzenia stosuje się przy projektowaniu, budowie i przebudowie oraz przy zmianie sposobu użytkowania budynków oraz budowli nadziemnych i podziemnych spełniających funkcje użytkowe budynków, a także do związanych z nimi urządzeń budowlanych, z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów. W ten sposób jednoznacznie został wprowadzony wymóg stosowania przepisów rozporządzenia na wszystkich etapach procesu budowlanego – od projektowania po wykonanie – bez konieczności powielania przedmiotowego wyrażenia.

W ust. 2 wskazano, iż przepisy projektu rozporządzenia odnoszące się do budynku o określonym przeznaczeniu stosuje się także do każdej części budynku o tym przeznaczeniu. Powyższe wiąże się bezpośrednio z przyjętą strukturą projektu rozporządzenia, tj. rozporządzenie zawiera ogólne wymagania dla budynków (dotyczące każdego budynku) oraz szczególne wymagania dotyczące budynku o danym przeznaczeniu. Dlatego też w ust. 2 sprecyzowano, iż wymagania dotyczące budynku o danym przeznaczeniu stosuje się także do każdej części budynku o tym przeznaczeniu. W związku z powyższym, przepis ten wskazuje, że np. wymagania dla budynków użyteczności publicznej stosuje się nie tylko w przypadku gdy cały budynek pełni funkcję budynku użyteczności publicznej, ale również w przypadku, gdy tylko część tego budynku spełnia tę funkcję, np. parter z lokalami usługowymi w budynku mieszkalnym wielorodzinnym – w takim przypadku dla parteru zastosowanie mają przepisy dla budynku użyteczności publicznej. Definicje budynków z podziałem ze względu na przeznaczenie zostały zawarte w § 3.

2) § 3

W § 3 zamieszczono słowniczek ze zdefiniowanymi pojęciami, które używane są w projekcie rozporządzenia. Podkreślić jednak należy, że definicje zawarte w § 3 znajdują zastosowanie wyłącznie do celów niniejszego rozporządzenia.

- a) aneks kuchenny – w definicji wskazano jaka część pomieszczenia mieszkalnego jest uznawana w świetle projektu rozporządzenia za aneks kuchenny;
- b) antresola – jest to górna część pomieszczenia, która:

- jest wydzielona w poziomie i w przestrzeni (pomiędzy podłogą a sufitem pomieszczenia),
- jest niezamknięta przegrodą budowlaną od strony wnętrza, z którego jest wydzielona – nie wydziela się pomieszczeń na antresoli ani nie zamyka przegrodami budowlanymi (przez zamknięcie przegrodą budowlaną rozumie się również stosowanie niepełnych przegród budowlanych oraz przegród budowlanych o wysokości niższej niż wysokość antresoli),

ma powierzchnię nie większą niż 50% powierzchni użytkowej tego pomieszczenia – przy obliczaniu maksymalnej powierzchni antresoli uwzględnia się powierzchnię użytkową pomieszczenia, w którym antresola ma być zastosowana, przed zastosowaniem tej antresoli, np.: jeżeli powierzchnia użytkowa pomieszczenia wraz z antresolą wynosi 225 m², oznacza to iż w pomieszczeniu tym znajduje się antresola o maksymalnej powierzchni 75 m² (maksymalnej dopuszczalnej w tym przypadku), a powierzchnia użytkowa samego pomieszczenia (bez antresoli) wynosi 150 m²; w przypadku wydzielenia pomieszczenia pod antresolą do powierzchni użytkowej pomieszczenia wraz z antresolą nie wlicza się powierzchni wydzielonego pomieszczenia;

- c) budynek gospodarczy – w definicji wskazano przeznaczenie budynku, na podstawie którego określa się czy budynek może być uznany, w świetle niniejszego projektu rozporządzenia, za budynek gospodarczy;
- d) budynek mieszkalny – w punkcie tym wskazano, że rozróżnia się dwa typy budynku mieszkalnego „budynek mieszkalny wielorodzinny” oraz „budynek mieszkalny jednorodzinny”; definicja budynku mieszkalnego jednorodzinnego znajduje się w art. 3 pkt 2a ustawy Pb;

- e) budynek rekreacji indywidualnej – w definicji wskazano przeznaczenie budynku, na podstawie którego określa się czy budynek może być uznany, w świetle niniejszego projektu rozporządzenia, za budynek rekreacji indywidualnej;
- f) budynek użyteczności publicznej – w definicji wskazano otwarty katalog przykładowych obiektów budowlanych, które w świetle niniejszego projektu rozporządzenia, z uwagi na ich przeznaczenie, uznawane są za budynek użyteczności publicznej;
- g) budynek zamieszkania zbiorowego – w definicji wskazano otwarty katalog przykładowych obiektów budowlanych, które w świetle niniejszego projektu rozporządzenia, z uwagi na ich przeznaczenie, uznawane są za budynek zamieszkania zbiorowego;
- h) decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – w definicji zawarto jednoznaczne odniesienie do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
- i) działka budowlana – w związku z pojawiającymi się licznymi wątpliwościami związanymi z brzmieniem definicji działki budowlanej, definicja zawarta w projekcie rozporządzenia odnosi się bezpośrednio do pojęcia „działki ewidencyjnej”, nie stawiając jednak znaku równości pomiędzy tymi pojęciami. Ma to na celu jednoznaczne wskazanie, iż działką budowlaną, w rozumieniu przedmiotowego projektu rozporządzenia, nie jest w każdym przypadku pojedyncza działka ewidencyjna. Działką budowlaną może być jedna działka ewidencyjna (wtedy ta działka musi spełniać warunki dotyczące wielkości, cech geometrycznych, dostępu do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej), ale jedną działką budowlaną może też być kilka działek ewidencyjnych (wtedy one łącznie muszą spełniać warunki dotyczące wielkości, cech geometrycznych, dostępu do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej) – takie rozumienie pojęcia „działki budowlanej” jest zgodne z przepisami rozporządzenia w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego;
- j) element doświetlający – definicja została wprowadzona do przepisów niniejszego projektu rozporządzenia w szczególności z uwagi na pojawiające się wątpliwości interpretacyjne związane z brzmieniem § 12 dotychczasowego rozporządzenia i brakiem analogicznego pojęcia w przepisach dotychczasowego rozporządzenia; elementem doświetlającym w rozumieniu tego projektu rozporządzenia jest umieszczona w ścianie przezroczysta powierzchnia szklana i przegroda przezroczysta, zapewniająca naturalne oświetlenie pomieszczenia, z wyjątkiem przegrody z luksferów oraz cegieł i pustaków szklanych; podkreślić zatem należy, że pod przedmiotowym pojęciem rozumiane są w szczególności ściany o konstrukcji słupowo-ryglowej, aluminiowo-szklanej czy też fasady szklane; jednocześnie zaznaczyć należy, że element doświetlający jest konstrukcją nieotwieraną (to jest cecha, która m.in. odróżnia element doświetlający od okna – okno może być otwierane lub nieotwierane, natomiast element doświetlający jest zawsze nieotwierany); powyższe nie wyklucza, aby na danej powierzchni przeszklonej występowały komponenty otwierane – rozumiane jako okno, oraz pozostała część przeszklenia (nieotwierana) – rozumiana jako element doświetlający; dodatkowo wyjaśnić należy, iż elementy przesuwne (zatem otwierane), w zależności od funkcji jaką pełnią, rozumiane są na potrzeby niniejszego projektu rozporządzenia, jako okno lub drzwi – natomiast za element doświetlający w rozumieniu projektu niniejszego rozporządzenia może być uznany wyłącznie element nieotwierany, nieruchomy;
- k) kondygnacja – w definicji określono jak wydziela się przestrzeń, która w świetle niniejszego projektu rozporządzenia rozumiana jest jako kondygnacja; podkreślić należy, że jeżeli przepisy projektu rozporządzenia nie precyzują czy dotyczą kondygnacji nadziemnej czy podziemnej, a wskazują, iż dotyczą kondygnacji, oznacza to że dotyczą zarówno kondygnacji podziemnej, jak i nadziemnej;
- l) kondygnacja nadziemna – z uwagi na jednoznaczne określenie w jaki sposób rozumiana jest kondygnacja podziemna, wskazano że kondygnacją nadziemną jest każda inna kondygnacja;
- m) kondygnacja podziemna – definicja wprowadza dwa warunki, których łączne spełnienie pozwala na określenie że dana kondygnacja, w świetle niniejszego projektu rozporządzenia, jest kondygnacją podziemną;

- kondygnacja jest zagłębiona poniżej poziomu terenu co najmniej na głębokość wynoszącą połowę wysokości tej kondygnacji – wysokość mierzy się w świetle oraz uwzględnia się wysokość w najwyższym miejscu tej kondygnacji, dodatkowo przy badaniu zagłębienia nie uwzględnia się miejscowych zaniżeń terenu przy wjazdach i wejściach do budynku,
 - aby uznać, iż kondygnacja jest zagłębiona, zagłębienie (którego głębokość określono powyżej) obejmuje co najmniej 60% obwodu ścian zewnętrznych tej kondygnacji;
- jednocześnie kondygnacją podziemną jest każda kondygnacja, która znajduje się pod ww. kondygnacją;
- n) kubatura brutto budynku – w definicji wskazano w jaki sposób oblicza się przedmiotowy wskaźnik, jednoznacznie również określono jakie elementy/przestrzenie wlicza oraz nie wlicza się do kubatury brutto budynku;
 - o) lokal mieszkalny – wprowadzona definicja jest analogiczna do tej znajdującej się w rozporządzeniu w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego, definicja została wprowadzona celem ujednoczenia przepisów;
 - p) lokal użytkowy - w definicji w jednoznaczny sposób określono co rozumie się przez przedmiotowe pojęcie;
 - q) miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego – w definicji zawarto jednoznaczne odniesienie do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
 - r) piwnica – definicja w jednoznaczny sposób wskazuje cechy, które decydują czy dana przestrzeń jest, w świetle niniejszego projektu rozporządzenia, uznawana za piwnicę;
 - s) pomieszczenie mieszkalne, pomieszczenie pomocnicze, pomieszczenie techniczne, pomieszczenie gospodarcze – w definicjach określono przeznaczenie tych pomieszczeń, na podstawie którego określa się czy rozpatrywane pomieszczenie może być uznane, w świetle niniejszego projektu rozporządzenia, za jedno z pomieszczeń: mieszkalne, pomocnicze, techniczne lub gospodarcze;
 - t) pomieszczenie higienicznosanitarne – w definicji wskazano katalog pomieszczeń, ze względu na ich przeznaczenie, które w świetle niniejszego projektu rozporządzenia uznawane są za pomieszczenie higienicznosanitarne;
 - u) poziom terenu - w definicji w jednoznaczny sposób określono co rozumie się przez przedmiotowe pojęcie;
 - v) powierzchnia wewnętrzna budynku – w definicji wskazano w jaki sposób wydziela się przestrzeń, która w świetle niniejszego projektu rozporządzenia, jest uznawana za powierzchnię wewnętrzną budynku;
 - w) suterena – definicja ta w jednoznaczny sposób wskazuje cechy, które decydują czy dana przestrzeń jest, w świetle niniejszego projektu rozporządzenia, uznawana za suterene;
 - x) teren biologicznie czynny – definicja wskazuje cechy, które decydują czy dany teren jest, w świetle niniejszego projektu rozporządzenia uznawany za teren biologicznie czynny;
 - y) zabudowa jednorodzinna – w definicji wskazano jakie budynki wchodzi w skład zabudowy jednorodzinnej;
 - z) zabudowa rekreacji indywidualnej – definicję wprowadzono z uwagi na fakt, iż część przepisów w istotny sposób zwalnia budynki realizowane w tej zabudowie z konieczności zachowania określonych warunków – w związku z powyższym niezbędne jest dookreślenie co jest rozumiane przez zabudowę tego typu, aby precyzyjnie wskazać jaki rodzaj zabudowy jest zwolniony z ww. warunków;
 - aa) zabudowa śródmiejska – zgodnie z definicją zawartą w niniejszym projekcie rozporządzenia przez zabudowę śródmiejską rozumie się zabudowę, zlokalizowaną na obszarze zabudowy śródmiejskiej, określonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy;
 - bb) zabudowa zagrodowa – w definicji wskazano jakie budynki wchodzi w skład zabudowy zagrodowej.

Zgodnie z przepisem pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi dzielą się na „pomieszczenia przeznaczone na stały pobyt ludzi” oraz „pomieszczenia przeznaczone na czasowy pobyt ludzi”. Za pomieszczenia przeznaczone na stały pobyt ludzi uznaje się takie, w których przebywanie tych samych osób w ciągu doby trwa dłużej niż 4 godziny. Pomieszczenia przeznaczone na czasowy pobyt ludzi to takie, w których przebywanie tych samych osób w ciągu doby trwa od 2 do 4 godzin. Pomieszczenia, które nie są przeznaczone na pobyt ludzi wyszczególnione zostały w § 5.

Jednocześnie podkreślić należy, że jeżeli przepis odnosi się do „pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi” oznacza to, iż dotyczy on zarówno pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi, jak i pomieszczenia przeznaczonego na czasowy pobyt ludzi.

4) § 5

W ust. 1 wskazano trzy przypadki, w których dane pomieszczenie nie jest uznawane (w świetle niniejszego projektu rozporządzenia) za pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi, są to:

- pomieszczenie, w którym łączny czas przebywania tych samych osób jest krótszy niż 2 godziny w ciągu doby, a czynności wykonywane przez te osoby mają charakter dorywczy bądź też praca polega na krótkotrwałym przebywaniu związanym z dozorem oraz konserwacją maszyn i urządzeń lub utrzymaniem czystości i porządku;
- pomieszczenie, w którym mają miejsce procesy technologiczne niepozwalające na zapewnienie warunków przebywania osób stanowiących ich obsługę, bez zastosowania indywidualnych urządzeń ochrony osobistej i zachowania specjalnego reżimu organizacji pracy;
- pomieszczenie, w którym jest prowadzona hodowla roślin lub zwierząt – w takim przypadku czas przebywania w nim osób zajmujących się obsługą hodowli nie jest rozpatrywany.

W ust. 2 natomiast wskazano, że wymienione w ust. 1 przypadki, w których dane pomieszczenie nie jest w świetle niniejszego projektu rozporządzenia traktowane jako pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi, nie naruszają przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy.

5) § 6

W przepisie tym wskazano jak mierzy się wysokość budynku. Podkreślić jednak należy, iż zdefiniowany w tym przepisie sposób mierzenia wysokości budynku służy wyłącznie przyporządkowaniu temu budynkowi odpowiednich wymagań niniejszego projektu rozporządzenia (np. wysokości podokienników w § 298) – określony w tym przepisie sposób mierzenia wysokości budynku zdefiniowany został wyłącznie na potrzeby tego rozporządzenia.

Przedmiotową wysokość mierzy się od poziomu terenu przy najniższym położonym wejściu do budynku lub jego części, przy czym wejście to znajduje się na pierwszej kondygnacji nadziemnej budynku.

Miejsca, do których mierzy się przedmiotową wysokość to:

- górna powierzchnia najwyższego położonego stropu, łącznie z grubością izolacji cieplnej i warstwy ją osłaniającej – w tym przypadku nie uwzględnia się wyniesionych ponad tę płaszczyznę maszynowni dźwigów i innych pomieszczeń technicznych, albo
- najwyższego położonego punktu stropodachu lub konstrukcji przekrycia budynku - w przypadku gdy punkt ten znajduje się bezpośrednio nad pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi.

6) § 7

Przepis wskazuje, że w celu określenia wymagań technicznych i użytkowych wynikających z projektu rozporządzenia wprowadza się podział budynków na grupy pod względem wysokości.

7) § 8

Zgodnie z ust. 1 wymiary, które wymagane są przepisami projektu rozporządzenia rozumie się jako te uzyskane z uwzględnieniem wykończenia powierzchni budynków (np. w przypadku elewacji budynków – z uwzględnieniem warstw wykończeniowych). Natomiast w odniesieniu do szerokości drzwi wymaganych przepisami projektu rozporządzenia – wymiary te rozumiane są jako wymiary w świetle ościeżnicy.

W ust. 2 wskazano, że grubość skrzydła drzwi po otwarciu nie pomniejsza wymiaru szerokości otworu w świetle ościeżnicy – tj. drzwi dobiera i montuje się w taki sposób, aby po ich otwarciu skrzydło nie wpływało na szerokość otworu w świetle ościeżnicy, niezależnie od jego grubości.

W ust. 3 natomiast wskazano, że odległości budynków od innych budynków, urządzeń budowlanych (zatem również stanowisk postojowych) lub granicy działki budowlanej mierzy się w poziomie w miejscu ich najmniejszego oddalenia. W związku z powyższym wymagane w projekcie rozporządzenia odległości pomiędzy np. budynkiem a granicą działki (§ 10) mierzy się w tym punkcie budynku, który jest zlokalizowany najbliżej granicy działki budowlanej i to ta odległość musi być nie mniejsza niż wymagana danymi przepisami projektu rozporządzenia. Podkreślić przy tym należy, że wymiary, zgodnie z ust. 1, przyjmuje się z uwzględnieniem wykończenia powierzchni budynku.

W ust. 4 zawarto wyłączenie dotyczące budynków istniejących - w przypadku budynków istniejących dopuszcza się przyjmowanie odległości, o których mowa w ust. 3 (tj. odległość budynku od innych budynków, urządzeń budowlanych lub granicy działki budowlanej), bez uwzględniania grubości warstw izolacji termicznej, tynków lub okładzin zewnętrznych. Dopuszczenie to jednak nie dotyczy tej ściany budynku, która usytuowana jest bezpośrednio przy granicy działki budowlanej.

8) § 9

Przepis ten wskazuje, że w załączniku nr 1 do niniejszego projektu rozporządzenia zawarto wykaz Polskich Norm powołanych w projekcie rozporządzenia. Polskie Normy powoływane w przepisach prawnych, zawierają wiedzę techniczną, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy Pb, mającą istotne znaczenie dla spełnienia przez obiekty budowlane wymagań podstawowych, a w konsekwencji zapewnienie bezpieczeństwa użytkowania tych obiektów. Zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji (Dz. U. z 2015 r., poz. 1483), stosowanie Polskich Norm jest dobrowolne. Natomiast art. 5 ust. 4 ww. ustawy stanowi, iż Polskie Normy mogą być powoływane w przepisach prawnych po ich opublikowaniu w języku polskim. Powołanie w przepisach techniczno-budowlanych Polskich Norm czyni je, w całości lub w stosowanym zakresie powołania, integralną częścią przepisu, w którym zostały powołane. W związku z powyższym wskazane w załączniku nr 1 Polskie Normy są integralną częścią przepisów projektu rozporządzenia, w których zostały powołane – zgodnie ze wskazaniem w tabeli załącznika nr 1 do omawianego projektu rozporządzenia.

II. Dział II. Zabudowa i zagospodarowanie działki budowlanej

Z uwagi na szeroki zakres merytoryczny Działu II., jego przepisy podzielono na 9 kolejnych rozdziałów, które dotyczą sytuowania na działce budowlanej.

Rozdział 1. Usytuowanie budynku

9) § 10

W ust. 1 uregulowano ogólny, podstawowy warunek określający minimalną odległość z jaką sytuje się budynek na działce budowlanej w stosunku do granicy tej działki budowlanej. Zatem, jeżeli budynek zwrócony jest ścianą z oknem, drzwiami lub elementem doświetlającym w stronę granicy działki – odległość budynku jest nie mniejsza niż 4 m, a jeżeli w ścianie tej nie ma okna, drzwi lub elementu doświetlającego – odległość budynku jest nie mniejsza niż 3 m. W tym miejscu podkreślić należy, że wskazane w tym przepisie odległości stosuje się jeżeli z przepisów projektu rozporządzenia, wskazanych w tym przepisie, lub też przepisów odrębnych nie wynika inaczej. Zatem

nie można przyjąć założenia, że za każdym razem (w przypadku każdego zamierzenia budowlanego) odległość budynku od granicy działki wynosi 3 m lub 4 m (w zależności czy w danej ścianie znajduje się okno, drzwi lub element doświetlający), ponieważ odrębne przepisy mogą narzucać większe odległości.

W ust. 2 wskazano minimalne odległości pomiędzy granicą działki budowlanej a okapem lub gzymszem zwróconym w stronę granicy działki budowlanej, balkonu, daszku, galerii, tarasu, schodów zewnętrznych, rampy lub pochylni (przy czym przepis nie dotyczy pochylni przeznaczonej dla osób ze szczególnymi potrzebami), okna umieszczonego w dachu (przy czym okno to zwrócone jest w stronę granicy działki, w stosunku do której rozpatrywana jest odległość).

W ust. 3 sprecyzowano natomiast w jaki sposób mierzy się odległość pomiędzy granicą działki a ścianą z oknem, drzwiami lub elementem doświetlającym – w przypadku gdy ściana ta zwrócona jest nierównoległe w stronę granicy działki. Zaznaczyć przy tym należy, że niezależnie od tego czy dana ściana zwrócona jest równoległe czy nierównoległe w stronę granicy działki przy mierzeniu odległości pomiędzy nimi stosuje się także przepisy § 8.

W ust. 4 zawarto dopuszczenia, zgodnie z którymi możliwe jest sytuowanie budynku inaczej niż zostało to określone w ust. 1 tego przepisu. Zatem w:

- pkt 1 wskazano, w jakim przypadku możliwe jest usytuowanie budynku zwróconego ścianą bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego w stronę tej granicy, w odległości nie mniejszej niż 1,5 m od granicy działki budowlanej lub bezpośrednio przy tej granicy – jest to możliwe tylko w sytuacji kiedy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dopuszcza taką możliwość;
- pkt 2 wskazano, że możliwe jest sytuowanie budynku bezpośrednio przy granicy działki budowlanej, jednakże konieczne jest spełnienie łącznie następujących warunków:
 - uwzględnienie przepisów odrębnych oraz przepisów tego projektu rozporządzenia wymienionych w tym przepisie,
 - budynek ten będzie przylegał całą szerokością swojej ściany do ściany budynku istniejącego na sąsiedniej działce budowlanej – podkreślić należy, że przepis sformułowano w czasie przyszłym, zatem rozpatruje się stan po usytuowaniu budynku,
 - wysokość tego budynku będzie zgodna z obowiązującym na danym terenie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego lub decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu - podkreślić należy, że przepis sformułowano w czasie przyszłym, więc podobnie jak w przypadku warunku dotyczącego przylegania ściany, rozpatruje się stan po usytuowaniu budynku;
- pkt 3 zawarto szczególne dopuszczenia (możliwości) dla zabudowy jednorodzinnej i zabudowy zagrodowej. Dlatego, uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy tego projektu rozporządzenia wymienione w tym przepisie, możliwe są trzy następujące rozwiązania:
 - budowa budynku skierowanego w stronę granicy działki budowlanej ścianą bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego bezpośrednio przy tej granicy działki budowlanej lub w odległości z przedziału od 1,5 m do 3 m – w przypadku gdy szerokość działki budowlanej wynosi 16 m lub mniej;
 - nadbudowa budynku istniejącego albo nadbudowa budynku istniejącego prowadzona wraz z przebudową, o nie więcej niż jedną kondygnację - w przypadku gdy budynek ten usytuowany jest od granicy działki budowlanej w odległości mniejszej niż określona w ust. 1 tego przepisu, przy czym warunkiem koniecznym do skorzystania z tego rozwiązania jest przyjęcie takich rozwiązań projektowych, aby w tej ścianie, która zlokalizowana jest w odległości mniejszej niż 4 m od granicy działki budowlanej, nie znajdowało się okno, drzwi ani element doświetlający; podkreślić przy tym należy, że w tej sytuacji ww. ściana rozpatrywana jest jako jedna całość składająca się z części istniejącej i części nadbudowywanej – zatem w żadnej z tych części (ani nowej, ani istniejącej) nie może znajdować się okno, drzwi lub element doświetlający; w tym miejscu zaznaczyć należy, że

zgodnie z tym przepisem warunki dla budynku którego dotyczy nadbudowa stosuje się w przypadku nie tylko nadbudowy ale dla całego zamierzenia budowlanego (jeśli jest związane także z przebudową budynku). Zmiana względem dotychczasowego rozporządzenia została wprowadzona dla ułatwienia procesu inwestycyjnego. Przepisy dotychczasowego rozporządzenia dotyczyły wyłącznie nadbudowy budynku usytuowanego niezgodnie z przepisami tego rozporządzenia, natomiast nadbudowa powiązana jest technicznie z przebudową całego budynku (inwestor dokonując nadbudowy budynku wykonuje również jego przebudowę);

- budowa wolnostojącego budynku gospodarczego lub wolnostojącego garażu o maksymalnych wymiarach wskazanych w tym przepisie – długość nie większa niż 6,5 m i wysokość nie większa niż 3 m - zlokalizowanego bezpośrednio przy granicy działki budowlanej lub w odległości nie mniejszej niż 1,5 m skierowanego ścianą bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego.

W ust. 5 wskazano przypadki sytuowania budynku w odległości nie mniejszej niż 1,5 m, w których dopuszcza się, aby odległość okapu od granicy działki wynosiła nie mniej niż 1 m.

W ust. 6 wskazano w jaki sposób nie sytuuje się na działce budowlanej budynku inwentarskiego lub budynku gospodarczego, jeżeli na sąsiedniej działce budowlanej zlokalizowany jest istniejący budynek mieszkalny, budynek zamieszkania zbiorowego lub budynek użyteczności publicznej, lub taki dla którego istnieje ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę.

W ust. 7 wskazano, iż w przypadku części podziemnej budynku, a także budowli podziemnej spełniającej funkcje użytkowe budynku, znajdujących się całkowicie poniżej poziomu otaczającego terenu, odległości od granicy działki budowlanej się nie ustala.

W ust. 8 wskazano w jakim przypadku nie wymaga się spełnienia warunków ust. 1-6 tego przepisu. Zgodnie zatem z tym przepisem zachowanie wymienionych w ust. 1-6 odległości (uwzględniając przepisy odrębne), nie jest wymagane względem granicy działki, na której występuje użytek gruntowy oznaczony w ewidencji gruntów i budynków jako „Drogi - dr” lub „Grunty przeznaczone pod budowę dróg publicznych lub linii kolejowych - Tp”.

Kwestie dotyczące zaliczenia poszczególnych gruntów do użytków gruntowych „dr” oraz „Tp” zostały uregulowane odpowiednio w wierszu nr 19 oraz wierszu nr 22 tabeli zawartej w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii z dnia 27 lipca 2021 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. poz. 1390, z późn. zm.).

Zaznaczyć przy tym należy, iż regulacja dotycząca odległości od granicy działki na której w ewidencji gruntów i budynków występuje użytek gruntowy „Tp” nie dotyczy działki której grunty przeznaczone są pod budowę linii kolejowych.

W ust. 9 wskazano, iż w przypadku korzystania z przepisów zawartych w ust. 4, sąsiednia działka budowlana staje się objęta obszarem oddziaływania obiektu w rozumieniu art. 3 pkt 20 ustawy Pb. W tym miejscu podkreślić należy, że opisany powyżej przypadek, tj. stosowanie ust. 4 tego przepisu, nie jest jedyną sytuacją, która powoduje objęcie sąsiedniej działki obszarem oddziaływania obiektu w rozumieniu przepisów ustawy Pb – niemniej dopuszczenia zawarte w ww. przepisach są na tyle istotne, że w każdym przypadku gdy mamy z nimi do czynienia powodują one objęcie sąsiedniej działki obszarem oddziaływania obiektu.

10) § 11

W ust. 1 zawarto normę wskazującą na konieczność zapewnienia naturalnego oświetlenia pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi przy ustalaniu odległości budynku od innych obiektów. Powyższe uznaje się za osiągnięte przy łącznym spełnieniu następujących wymagań:

- pomiędzy ramionami kąta 60° nie znajduje się przesłaniająca część tego samego budynku lub inny obiekt przesłaniający w odległości nie mniejszej niż:

- a) wysokość przesłaniania – w przypadku obiektów przesłaniających o wysokości do 35 m,
 - b) 35 m – w przypadku obiektów przesłaniających o wysokości ponad 35 m;
- ww. kąt 60° wyznacza się w płaszczyźnie poziomej, a jego wierzchołek sytuuje się w wewnętrznym licu ściany na osi okna lub elementu doświetlającego pomieszczenia przesłanianego;
- zachowano wymagania z § 49 i § 52.

W ust. 2 sprecyzowano jak mierzy się wysokość przesłaniania, o której mowa w ust. 1 pkt 1. Zgodnie z przepisem wysokość tę mierzy się:

- od poziomu dolnej krawędzi najniższej położonego okna lub elementu doświetlającego w budynku przesłanianym
- do poziomu najwyższej zacieniającej krawędzi obiektu przesłaniającego lub jego przesłaniającej części.

Ust. 3 zawiera dopuszczenie, zgodnie z którym możliwe jest sytuowanie obiektów przesłaniających takich jak maszty, komin, wieża lub też inny obiekt budowlany, w odległości nie mniejszej niż 10 m od okna lub elementu doświetlającego pomieszczenia przesłanianego i bez ograniczenia wysokości tego przesłaniającego obiektu. W takim przypadku konieczne jest jednak, aby szerokość przesłaniająca była nie większa niż 3 m, mierząc równoległe do płaszczyzny okna lub elementu doświetlającego.

W ust. 4 natomiast wskazano, że odległości, o których mowa w ust. 1 pkt 1 (tj. 35 m – dla obiektów przesłaniających o wysokości ponad 35 m oraz wysokość równa wysokości przesłaniania – dla obiektów o wysokości do 35 m), mogą być zmniejszone o nie więcej niż połowę, jeżeli dane zamierzenie budowlane znajduje się w zabudowie śródmiejskiej.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że obiektem przesłaniającym w myśl tego przepisu nie są drzewa ani ich korony.

Rozdział 2. Dojścia i dojazdy

11) § 12

Zgodnie z ust. 1 zarówno do działki budowlanej, jak i budynku i urządzenia z nim związanego (przy czym jak wskazano na wstępie uzasadnienia – projekt rozporządzenia postępuje się formą liczby pojedynczej, zatem wymagania tego nie odczytuje się jako konieczność doprowadzenia dojścia i dojazdu do jednego urządzenia związanego z budynkiem, a jako konieczność doprowadzenia dojścia i dojazdu do każdego takiego urządzenia) zapewnia się dojście i dojazd tak, aby:

- umożliwiły one dostęp do drogi publicznej,
- były odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania,
- były odpowiednie względem wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej, określonych w przepisach odrębnych.

Zgodnie z tym przepisem szerokość jezdni stanowiącej dojazd wynosi nie mniej niż 3 m. Zaznaczyć należy, że przepis ten nie reguluje minimalnej szerokości dojścia.

W ust. 2 natomiast dopuszczono, aby dojście i dojazd do działki budowlanej stanowiły ciąg pieszo-jezdny (tj. pas, po którym jednocześnie mogą poruszać się piesi i pojazdy oraz możliwy jest postój pojazdów) – w takim przypadku szerokość tego ciągu wynosi nie mniej niż 5 m.

W ust. 3 wskazano, że jeżeli budynek i urządzenie z nim związane wymagają dojazdu, to funkcję tę (funkcję dojazdu) może spełniać dojście – jednak w takim przypadku szerokość tego dojścia nie może być mniejsza niż 4,5 m.

W ust. 4 zawarto natomiast dopuszczenie dotyczące istniejącego dojścia i dojazdu do działki budowlanej - dopuszcza się w **istniejącej** zabudowie jednorodzinnej i zagrodowej zastosowanie **istniejącego** dojścia i dojazdu do działki budowlanej w postaci ciągu pieszo-jezdnego, pod

warunkiem, że ma on szerokość nie mniejszą niż 3,0 m. Dopuszczenie to ma zastosowanie wyłącznie do zabudowy istniejącej jednorodzinnej i zagrodowej, a zatem nie dotyczy wykonania nowoprojektowanych budynków na działkach budowlanych. Dotyczy jedynie robót budowlanych polegających na rozbudowie, nadbudowie i przebudowie istniejących budynków. Zastosowanie **istniejącego** dojścia i dojazdu do działki budowlanej o szerokości 3,0 m, powinno zapewniać bezpieczeństwo użytkownika budynku oraz bezpieczeństwo użytkownika wszystkich użytkowników istniejącego ciągu pieszo-jezdnego. Przedmiotowe dopuszczenie ma na celu umożliwienie użytkownikom istniejących budynków w zabudowie jednorodzinnej i zagrodowej dokonania ich rozbudowy, przebudowy i nadbudowy, w przypadku gdy istniejące dojście i dojazd do działki budowlanej ma szerokość nie mniejszą niż 3,0 m.

Zgodnie z ust. 5 dojście i dojazd wyposaża się w zainstalowane oświetlenie elektryczne, które zapewnia bezpieczne ich użytkowanie po zapadnięciu zmroku. Wymaganie to nie dotyczy budynku jednorodzinnego, budynku zagrodowego oraz budynku rekreacji indywidualnej.

12) § 13

W ust. 1 wskazano, że konieczne jest aby wskazane w tym przepisie parametry nawierzchni dojazdu dostosowane były do wymiarów gabarytowych, ciężaru całkowitego i warunków ruchu pojazdów, których dojazd do działki budowlanej i budynku jest konieczny ze względu na ich przeznaczenie, zgodnie z warunkami określonymi w przepisach odrębnych.

W ust. 2 określono natomiast przypadek, w którym konieczne jest aby dojście służące równocześnie do ruchu określonych pojazdów, miały nawierzchnię o nośności co najmniej dostosowanej do masy tych pojazdów.

13) § 14

Zgodnie z ust. 1 do każdego wejścia do budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego oraz budynku użyteczności publicznej doprowadza się utwardzone dojście o szerokości nie mniejszej niż 1,5 m. Dojście to łączy wejście do ww. budynków z dojściem i dojazdem, które zapewnia się zgodnie z § 12 ust. 1 i 3 – tj. dojście i dojazd umożliwiające dostęp do drogi publicznej z działek budowlanych oraz budynków i urządzeń z nim związanych. Konieczne jest przy tym, aby przynajmniej jedno z tych dojsć (doprowadzanych do wejść do budynku) zapewniało osobom ze szczególnymi potrzebami dostęp do całego budynku lub tej jego części, z której te osoby mogą korzystać.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że przepis jednoznacznie wskazuje na konieczność utwardzenia dojsć, aczkolwiek nie reguluje w jaki sposób dojścia te należy utwardzić.

W ust. 2 natomiast zawarto jednoznaczne wskazanie, że wymaganie zapewnienia dostępności dla osób ze szczególnymi potrzebami, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy budynku na terenie zamkniętym z wyjątkiem budynku użyteczności publicznej. W tym miejscu podkreślić należy, iż definicja terenu zamkniętego znajduje się w art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2021 r. poz. 1990) i każdorazowo gdy przepisy projektu rozporządzenia posługują się pojęciem „teren zamknięty” rozumie się przez to teren zamknięty zgodnie z przepisami ww. ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

Rozdział 3. Stanowiska postojowe i garaże dla samochodów

14) § 15

W ust. 1 przedmiotowego paragrafu uregulowano minimalne odległości stanowiska postojowego oraz zgrupowania stanowisk postojowych od placu zabaw dla dzieci, boiska dla dzieci i młodzieży, okna lub elementu doświetlającego pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi w budynku opieki

zdrowotnej, w budynku oświaty i wychowania, w budynku mieszkalnym, w budynku zamieszkania zbiorowego (z wyjątkiem: hotelu, motelu, pensjonatu, domu wypoczynkowego, domu wycieczkowego, schroniska młodzieżowego i schroniska). Odległości te uzależnione są od ilości stanowisk postojowych i mają zastosowanie również w przypadku zadaszonych oraz otwartych garaży wielopoziomowych.

Ust. 2 reguluje z kolei minimalne odległości stanowiska postojowego oraz zgrupowania stanowisk postojowych od granic działki budowlanej na której są one sytuowane. Podobnie jak w ust. 1, odległości również uzależnione są od ilości stanowisk postojowych.

W ust. 3 została wprowadzona regulacja określająca kiedy poszczególne stanowiska postojowe należy traktować jako jedno zgrupowanie. W sytuacji kiedy pomiędzy poszczególnymi stanowiskami postojowymi lub zgrupowaniami stanowisk dla samochodów osobowych odległość jest mniejsza niż 7 m to należy zsumować ilość stanowisk postojowych i stosować odpowiednio minimalne odległości wynikające z ust 1 i 2. W odniesieniu do zgrupowań stanowisk postojowych dla samochodów innych niż osobowe liczbę stanowisk postojowych w zgrupowaniach sumuje się, jeżeli odległość pomiędzy zgrupowaniami jest mniejsza niż 10 m. W tym miejscu podkreślić należy, że sposób mierzenia odległości został określony w § 8. Z powyższego wynika, że jeżeli:

- pomiędzy poszczególnymi stanowiskami postojowymi odległość jest mniejsza niż 7 m (dla stanowisk dla samochodów osobowych) lub 10 m (dla stanowisk dla samochodów innych niż osobowe), to stanowiska te tworzą jedno zgrupowanie stanowisk postojowych;
- pomiędzy poszczególnymi zgrupowaniami odległość jest mniejsza niż 7 m (dla stanowisk dla samochodów osobowych) lub 10 m (dla stanowisk dla samochodów innych niż osobowe), to zgrupowania te tworzą jedno zgrupowanie stanowisk postojowych;
- pomiędzy stanowiskiem a zgrupowaniem odległość jest mniejsza niż 7 m (dla stanowisk dla samochodów osobowych) lub 10 m (dla stanowisk dla samochodów innych niż osobowe), to stanowisko to tworzy wraz ze zgrupowaniem jedno zgrupowanie stanowisk postojowych.

Przedmiotowy przepis należy zatem rozumieć jako sytuację „A+B=C”, gdzie: A – np. zgrupowanie składające się z 5 stanowisk postojowych, B – np. zgrupowanie składające się z 8 stanowisk postojowych, C – zgrupowanie składające się z 13 stanowisk postojowych, dla powyżej opisanego A i B (zgrupowania A i B nie są rozpatrywane jako dwa odrębne zgrupowania, a jako jedno). Tym samym dla zgrupowania C (składającego się z 13 stanowisk postojowych) konieczne jest, w przypadku samochodów osobowych, zachowanie odległości wynikających z § 15 ust. 1 pkt 1 lit. b czy § 15 ust. 2 pkt 1 lit. b.

W ust. 4 wskazano, iż odległości wynikające z ust. 1 i 2 tego przepisu stosuje się również przy sytuowaniu wjazdu do zamkniętego garażu – dotyczy to odległości od okna lub elementu doświetlającego budynek opieki zdrowotnej, budynku oświaty i wychowania, placu zabaw oraz boiska dla dzieci i młodzieży.

W ust. 5 wskazano w jakim przypadku zachowanie odległości wynikającej z ust. 1 i 2 tego przepisu nie jest wymagane, a mianowicie przy sytuowaniu stanowiska postojowego dla samochodów między liniami rozgraniczającymi ulicę.

W ust. 6 wskazano, iż w przypadku gdy na jeden lokal mieszkalny w budynku mieszkalnym jednorodzinny przypada jedno albo dwa stanowiska postojowe dla samochodów osobowych, to przy sytuowaniu ich przy tym budynku (tym w którym znajduje się lokal mieszkalny na który przypadają dane stanowiska postojowe) nie jest konieczne zachowanie odległości wynikających z ust. 1 pkt 1 lit. a tego przepisu (w stosunku do tego budynku którym znajduje się lokal mieszkalny na który przypadają dane stanowiska postojowe).

W ust. 7 wskazano natomiast, iż w przypadku zabudowy jednorodzinnej oraz zabudowy zagrodowej nie jest konieczne zachowanie odległości wynikających z ust. 2 pkt 1 lit. a tego przepisu - jeżeli jedno

albo dwa stanowiska postojowe dla samochodów osobowych stykają się ze stanowiskami postojowymi na sąsiedniej działce budowlanej.

W ust. 8 natomiast wskazano w jakim przypadku zachowanie odległości określonych w ust. 2 tego przepisu nie jest wymagane.

15) § 16

Zgodnie z ust. 1 stanowisko postojowe przeznaczone dla samochodów osobowych, z których korzystają wyłącznie osoby niepełnosprawne, może być zbliżone bez żadnych ograniczeń (zatem nie wymaga się zachowania odległości wskazanych w § 15 ust. 1) do okna lub elementu doświetlającego budynku. Zgodnie z przepisem takie miejsce wymaga jednak odpowiedniego oznakowania.

Przepis ust. 2 został wprowadzony w związku z wykonywaniem stanowisk postojowych w sposób uniemożliwiający swobodne i samodzielne korzystanie z tych stanowisk przez osoby niepełnosprawne. W efekcie stanowiska te często są sytuowane wzdłuż wysokich krawężników lub innych przeszkód utrudniających osobie niepełnosprawnej przedostanie się na chodnik. Podkreślony został fakt, iż sposób zapewniający połączenie stanowiska postojowego z chodnikiem zapewnia się poza powierzchnią wyznaczonego stanowiska postojowego – czyli w sposób niepowodujący zmniejszenia (powierzchni/wymiarów) tego stanowiska postojowego.

16) § 17

W ust. 1 wskazano jakie wymiary minimalne przyjmuje się w przypadku projektowania stanowisk postojowych, odpowiednio dla samochodów osobowych, samochodów osobowych użytkowanych przez osoby niepełnosprawne, samochodów ciężarowych oraz autobusów.

W przypadku gdy stanowiska postojowe są sytuowane wzdłuż jezdni, wymiary minimalne tych stanowisk przyjmuje się zgodnie z ust. 2.

Zgodnie z ust. 3 natomiast stanowiska postojowe oraz dojazdy manewrowe dla samochodów mają nawierzchnię utwardzoną lub co najmniej gruntową stabilizowaną. Dodatkowo mają one spadek, który zapewnia spływ wody.

W ust. 4 wskazano, że do stanowiska postojowego, które jest przeznaczone do mycia i niezawodowego przeglądu samochodów, doprowadza się wodę. Na utwardzonej nawierzchni takiego stanowiska zapewnia się spadek, który umożliwia spływ wody do wpustu kanalizacyjnego z osadnikiem błota i łapaczem oleju.

Rozdział 4. Miejsca do czasowego gromadzenia odpadów stałych

17) § 18

W ust. 1 wskazano, jakie przestrzenie mogą spełniać funkcję miejsc na pojemniki służące do czasowego gromadzenia odpadów stałych.

W ust. 2 wskazano natomiast, iż miejsca do czasowego gromadzenia odpadów stałych umożliwiają stosowanie pojemników służących do segregacji tych odpadów. Jednocześnie podkreślić należy, iż przepisy niniejszego projektu rozporządzenia nie regulują wielkości (rozmiarów) przedmiotowych miejsc, zatem powinny one być dostosowane do potrzeb danego zamierzenia budowlanego.

Zgodnie z ust. 3 pomiędzy wejściem do pomieszczenia lub placem, o których mowa w ust. 1, a miejscem dojazdu samochodów śmieciarek wywożących odpady sytuuje się dojście, które jest utwardzone. Dojście to umożliwia przemieszczanie pojemników na własnych kołach lub na wózkach.

18) § 19

W ust. 1 wskazano jakie odległości zachowuje się pomiędzy miejscami do gromadzenia odpadów stałych, które to zdefiniowano w § 18 ust. 1 pkt 1, 3 i 4, a oknem, drzwiami lub elementem doświetlającym budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi, granicą działki budowlanej, placem zabaw dla dzieci, boiskiem dla dzieci i młodzieży czy miejsc rekreacyjnych wymienionych w § 33. Podkreślić w tym miejscu należy, iż zasady prawidłowego pomiaru wymaganych odległości zostały opisane w § 8.

W ust. 2 wskazano, iż wymaganie dotyczące zachowania odległości pomiędzy wyznaczonym miejscem do gromadzenia odpadów stałych od granicy działki budowlanej nie jest konieczne do spełnienia w przypadku, gdy miejsca te stykają się z podobnymi miejscami zlokalizowanymi na sąsiedniej działce. Powyższe dotyczy tej granicy działki budowlanej, przy której sytuowane jest dane miejsce do gromadzenia odpadów stałych.

W ust. 3 zawarto warunek, którego spełnienie umożliwi zmniejszenie odległości wynikających z ust. 1 tego przepisu – w przypadku przebudowy istniejącej zabudowy.

Ust. 4 stanowi natomiast, że w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego oraz budynku użyteczności publicznej, dojsie od najdalszego wejścia do obsługiwanego ww. budynku od miejsca do gromadzenia odpadów stałych, o których mowa w § 18 ust. 1, wynosi nie więcej niż 80 m. Przedmiotowe wymaganie nie dotyczy budynków na terenach zamkniętych. Podkreślić należy, że przepis ten dotyczy również sytuacji, w których dla budynku mieszkalnego wielorodzinnego, zamieszkania zbiorowego lub użyteczności publicznej miejsce gromadzenia odpadów stałych zostało przewidziane w wydzielonym pomieszczeniu w budynku i jest oddalone od najdalszego wejścia do obsługiwanego budynku ponad 80 m. Należy mieć na uwadze, iż w analogicznej sytuacji, kiedy miejsce do gromadzenia odpadów stałych zostało przewidziane poza budynkiem należy zachować wymaganą maksymalną odległość od najdalszego wejścia. Tak więc w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej, niezależnie od tego czy miejsce do gromadzenia odpadów stałych znajduje się w wydzielonym pomieszczeniu czy też poza budynkiem, od najdalszego wejścia do obsługiwanego budynku konieczne jest zachowanie maksymalnej odległości wynoszącej 80 m.

19) § 20

Zgodnie z ust. 1 na terenie niezurbanizowanym możliwe jest stosowanie zbiornika na odpady stałe, przystosowanego do okresowego opróżniania. Konieczne jest jednak, aby zbiornik ten był usytuowany w odległościach wynikających z § 19 ust. 1, tj. co najmniej:

- 10 m od okna, drzwi lub elementu doświetlającego budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi;
- 3 m od granicy działki budowlanej
- 10 m od placu zabaw dla dzieci, boiska dla dzieci i młodzieży oraz miejsca rekreacyjnego, o którym mowa w § 33.

W ust. 2 natomiast wskazano, że zbiornik na odpady stałe (o którym mowa w ust. 1) posiada:

- nieprzepuszczalne dno i ściany oraz
- szczelne przekrycie zamykanym otworem wyspowym oraz zamykanym otworem bocznym do usuwania odpadów.

Dodatkowo do takiego zbiornika doprowadza się utwardzony dojazd.

Rozdział 5. Uzbrojenie techniczne działki i odprowadzenie wód powierzchniowych

20) § 21

W ust. 1 wskazano, że działkom budowlanym przewidzianym pod zabudowę budynkiem z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi zapewnia się możliwość przyłączenia uzbrojenia działki lub bezpośrednio budynku do sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, elektroenergetycznej i

ciepłowniczej. Ponadto w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego oraz budynku użyteczności publicznej, zapewnia się również możliwość przyłączenia sieci telekomunikacyjnej.

Zgodnie z ust. 2 natomiast, nie jest konieczne zapewnienie możliwości przyłączenia do sieci elektroenergetycznej i ciepłowniczej jeżeli zapewni się możliwość korzystania z indywidualnych źródeł energii elektrycznej i ciepła. Przedmiotowe źródła muszą jednak odpowiadać odrębnym przepisom dotyczącym gospodarki energetycznej i ochrony środowiska. Do ww. odrębnych przepisów zalicza się m.in.:

- ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833),
- ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219),
- ustawę z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264),
- ustawę z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2020 r. poz. 261).

W ust. 3 wskazano, że w przypadku braku warunków przyłączenia sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej działka przewidziana pod zabudowę budynkiem z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi może być wykorzystana pod zabudowę ww. budynkiem, o ile odpowiednio:

- zapewni się możliwość korzystania z indywidualnego ujęcia wody,
- zastosuje się zbiornik bezodpływowy lub przydomową oczyszczalnię ścieków – jeżeli ilość ścieków nie przekracza 5 m³ na dobę; w przypadku gdy ilość ścieków przekracza 5 m³ na dobę konieczne jest uzyskanie pozytywnej opinii właściwego terenowo inspektora ochrony środowiska.

Zgodnie natomiast z ust. 4, niezależnie od zasilania z sieci, zapewnia się dodatkowo własne ujęcie wody oraz własne źródło energii elektrycznej i ciepłej – w przypadku działek budowlanych przeznaczonych dla szpitali i sanatoriów.

W ust. 5 wymieniono budynki, w przypadku których nie jest wymagane spełnienie warunków o których mowa w ust. 1 i 2 tego przepisu, jeżeli właściwy organ w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu nie określił takich wymagań.

21) § 22

W przepisie tym zawarto natomiast szczególne dopuszczenie dotyczące działek budowlanych wykorzystanych pod zabudowę zagrodową lub zabudowę rekreacji indywidualnej. Zgodnie z przepisem, w przypadku braku możliwości zaopatrzenia działki w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi z sieci lub własnego ujęcia, można wykorzystać działkę budowlaną w opisanych powyżej celach, o ile zapewni się możliwość czerpania lub dostawy wody z ujęć położonych poza granicami tej działki budowlanej.

22) § 23

Zgodnie z ust. 1, działkę budowlaną, na której sytuowane są budynki, wyposaża się w kanalizację, która umożliwi odprowadzenie wód opadowych do sieci kanalizacji deszczowej lub ogólnospławnej.

W myśl ust. 2 natomiast dopuszcza się odprowadzenie wód opadowych:

- na własny teren nieutwardzony,
- do dołu chłonnego,
- zbiornika retencyjnego.

Z powyższego dopuszczenia można skorzystać w dwóch przypadkach, tj. w przypadku budynków niskich (kwestię kiedy budynek zgodnie z przepisami tego projektu rozporządzenia uznawany jest za niski, reguluje § 7) oraz tych budynków, które nie mają możliwości przyłączenia do sieci kanalizacji deszczowej lub ogólnospławnej.

23) § 24

W przepisie wskazano, że nie jest dozwolone dokonywanie zmian w naturalnym kierunku spływu wód opadowych, tak aby kierować tę wodę na teren sąsiedniej nieruchomości.

Rozdział 6. Studnie

24) § 25

W ust. 1 wskazano minimalne odległości jakie zachowuje się pomiędzy studnią dostarczającą wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi a wymienionymi w tym przepisie miejscami lub obiektami. Wskazać należy, że wymaganie to dotyczy studni niewymagających ustanowienia strefy ochronnej - zgodnie z przepisami dotyczącymi ochrony ujęć i źródeł wodnych. Odległości wskazane w tym przepisie mierzy się od osi studni.

Zaznaczyć przy tym należy, że odległości wskazane w tym przepisie zachowuje się łącznie, tj. np. jeżeli lokalizowana studnia będzie znajdowała się w pobliżu granicy działki i rowu przydrożnego, to studnię należy tak usytuować, aby zachować zarówno odległość co najmniej 5 m od granicy działki, jak i co najmniej 7,5 m od osi rowu przydrożnego.

W ust. 2 zawarto szczególne dopuszczenie – w odniesieniu do ustalania odległości od granicy działki budowlanej. Zgodnie z tym dopuszczeniem możliwe jest sytuowanie studni:

- w odległości mniejszej niż 5 m (wymaganej zgodnie z ust. 1) od granicy działki budowlanej, a także
- na wspólnej granicy dwóch działek budowlanych.

Jednak koniecznym warunkiem, jaki trzeba spełnić przy takim lokalizowaniu studni jest zachowanie odległości, o których mowa w ust. 1 pkt 2-5. Jednocześnie wskazać należy, że w przypadku studni sytuowanej na granicy dwóch działek konieczne jest spełnienie warunków z ust. 1 pkt 2-5 na obu działkach.

25) § 26

W ust. 1 wskazano wymagania dotyczące obudowy studni kopanej, dostarczającej wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi. Ponadto wskazano, że w przypadku stosowania kręgów betonowych warunek szczelności (nieprzepuszczalność) uznaje się za spełniony, jeżeli wykona się spoinowanie:

- od wewnątrz na całej wysokości studni,
- od zewnątrz do głębokości co najmniej 1,5 m od poziomu terenu.

W ust. 2 natomiast zawarte zostały wymagania dla części nadziemnej studni kopanej, niewyposażonej w urządzenia pompowe, tj.:

- część ta ma wysokość nie mniejszą niż 0,9 m od poziomu terenu oraz
- część tę zabezpiecza się trwałym i nieprzepuszczalnym przykryciem, takim aby przykrycie to ochraniało wnętrze studni i urządzenie do czerpania wody.

W ust. 3 sformułowano natomiast wymagania dla części nadziemnej studni kopanej, wyposażonej w urządzenia pompowe, tj.:

- część ta ma wysokość nie mniejszą niż 0,2 m od poziomu terenu oraz
- jej przykrycie jest dopasowane do obudowy studni i wykonane z materiału nieprzepuszczalnego oraz ma nośność odpowiednią do przewidywanego obciążenia.

W ust. 4 zawarto ogólny przepis dotyczący terenu otaczającego studnie kopane, tj. teren ten:

- pokrywa się nawierzchnią utwardzoną oraz
- posiada spadek 2% w kierunku zewnętrznym.

Powyższe wymagania dotyczą terenu w pasie o szerokości co najmniej 1 m, licząc od zewnętrznej obudowy studni.

26) § 27

W tym przepisie wskazano, że w przypadku studni wierconych teren w promieniu co najmniej 1 m od wprowadzonej w grunt rury, zabezpiecza się w sposób określony w § 26 ust. 4 (tj. utwardzona nawierzchnia i spadek 2% w kierunku zewnętrznym), a miejsce w którym rura studzienna przechodzi przez nawierzchnię uszczelnia się.

Rozdział 7. Zbiorniki na nieczystości ciekłe

27) § 28

W ust. 1 wskazano, że zbiornik na nieczystości ciekłe jest szczelny (nieprzepuszczalny) oraz zabezpiecza się go przed przemieszczaniem na skutek parcia hydrostatycznego wód gruntowych i opadowych.

Zgodnie natomiast z ust. 2, wylot przewodu wentylującego wyprowadza się na wysokość co najmniej 0,5 m ponad poziom terenu. Powyższe wymaganie dotyczy wylotu przewodu wentylującego:

- zbiornika na nieczystości ciekłe oraz
- innego elementu przydomowej oczyszczalni ścieków.

28) § 29

W ust. 1 uregulowano odległości jakie zachowuje się przy lokalizowaniu na działce budowlanej zbiornika na nieczystości ciekłe. Wskazane w przepisie odległości dotyczą wylotu przewodu wentylującego oraz pokrywy. Odległości nie mogą być mniejsze niż wskazane w przepisie w określonych w tym przepisie przypadkach.

W ust. 2 natomiast zawarto szczególne dopuszczenia w zakresie zachowywania odległości w przypadku zabudowy jednorodzinnej oraz zabudowy zagrodowej. Tym samym, w przypadku lokalizowania zbiornika na nieczystości ciekłe o pojemności do 10 m³ w zabudowie jednorodzinnej czy też w zabudowie zagrodowej, dopuszcza się, aby:

- odległość od granicy działki budowlanej, drogi (ulicy) lub ciągu pieszego była nie mniejsza niż 2 m,
- odległość od okna lub elementu doświetlającego pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi była nie mniejsza niż 5 m,
- odległość od okna lub elementu doświetlającego pomieszczenie przeznaczone do produkcji lub magazynowania artykułów żywnościowych lub farmaceutycznych była nie mniejsza niż 5 m,
- odległość od drzwi zewnętrznych do budynku, w którym znajduje się pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi lub pomieszczenie przeznaczone do produkcji lub magazynowania artykułów żywnościowych lub farmaceutycznych była nie mniejsza niż 5 m.

29) § 30

W tym przepisie zawarto szczególne dopuszczenie dotyczące budynku mieszkalnego jednorodzinnego. Zgodnie z przepisem, przepływowe, szczelne osadniki podziemne, które stanowią część przydomowej oczyszczalni ścieków bytowych i służą do wstępnego ich oczyszczania, mogą być sytuowane bezpośrednio przy budynku mieszkalnym jednorodzinny. Aby skorzystać z tego dopuszczenia konieczne jest wyprowadzenie ich odpowietrzenia przez instalację kanalizacyjną co najmniej 0,6 m powyżej górnej krawędzi okna, elementu doświetlającego lub drzwi zewnętrznych w tym budynku mieszkalnym jednorodzinny.

W tym miejscu wskazać należy, że w dotychczasowym rozporządzeniu mowa była o przydomowej oczyszczalni ścieków gospodarczo-bytowych. Niemniej, art. 16 pkt 62 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2021 r. poz. 624, z późn. zm.) definiuje pojęcie ścieków bytowych, przez które

rozumie się ścieki z budynków mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego oraz użyteczności publicznej powstające w wyniku ludzkiego metabolizmu lub funkcjonowania gospodarstw domowych oraz ścieki o zbliżonym składzie pochodzące z tych budynków. W związku z powyższym, celem zachowania spójności w obowiązujących przepisach prawa, projekt rozporządzenia posługuje się określeniem „ścieki bytowe”.

30) § 31

W tym przepisie zawarto ogólną normę dotyczącą lokalizowania osadnika błota, łapacza olejów mineralnych i tłuszczu, neutralizatora ścieków oraz innych podobnych zbiorników. Zgodnie z przepisem, odległość ww. zbiorników od okna otwieralnego i drzwi zewnętrznych do pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi wynosi co najmniej 5 m – przy czym zaznaczyć należy, że przepisy odrębne mogą ustalać inną (większą) odległość, jaką zachowuje się we wskazanym przypadku.

Rozdział 8. Zieleń i urządzenia rekreacyjne

31) § 32

Przepis ten wskazuje, że co najmniej 25% powierzchni działki urządza się jako powierzchnię terenu biologicznie czynnego, w przypadku gdy działka budowlana przeznaczona jest pod:

- zabudowę wielorodzinną,
- budynek opieki zdrowotnej (z wyjątkiem przychodni),
- budynek oświaty i wychowania.

Wskazana powyżej minimalna wartość procentowa powierzchni, którą urządza się jako teren biologicznie czynny jest obligatoryjna w przypadku, gdy inny procent nie wynika z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

32) § 33

Zgodnie z ust. 1, plac zabaw dla dzieci oraz miejsce rekreacyjne dostępne dla osób ze szczególnymi potrzebami przewiduje się w zespole budynków mieszkalnych wielorodzinnych objętych jednym pozwoleniem na budowę. 30% powierzchni przewidzianej na ww. plac zabaw i miejsce rekreacyjne znajduje się na terenie biologicznie czynnym – chyba, że przepisy odrębne stanowią inaczej.

W myśl ust. 2, w przypadku placu zabaw o którym mowa w ust. 1 (tj. plac zabaw, który przewiduje się w zespole budynków mieszkalnych wielorodzinnych objętych jednym pozwoleniem na budowę) konieczne jest, aby jego nasłonecznienie wynosiło co najmniej 4 godziny, liczone w dniach równonocy, w godzinach 10⁰⁰-16⁰⁰. W zabudowie śródmiejskiej dopuszcza się skrócenie wymaganego czasu nasłonecznienia do 2 godzin.

W ust. 3 natomiast wskazano, że pomiędzy placem zabaw dla dzieci oraz miejscem rekreacyjnym, o których mowa w ust. 1 (czyli placem zabaw i miejscem rekreacyjnym dostępnym dla osób ze szczególnymi potrzebami przewidzianymi w zespole budynków mieszkalnych wielorodzinnych objętych jednym pozwoleniem na budowę), jak również boiskiem dla dzieci i młodzieży a linią rozgraniczającą ulicę, oknem lub elementem doświetlającym pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi oraz miejscem gromadzenia odpadów stałych zachowuje się odległość nie mniejszą niż 10 m – przy jednoczesnym zachowaniu wymogów § 15 ust. 1. Podkreślić zatem należy, że niniejszy projekt rozporządzenia nie reguluje odległości pomiędzy liniami rozgraniczającymi ulicę, oknem lub elementem doświetlającym pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi oraz miejscem gromadzenia odpadów stałych a placem zabaw innym niż ten wskazany w przedmiotowym przepisie.

Rozdział 9. Ogrodzenia

33) § 34

Zgodnie z ust. 1 tego przepisu ogrodzenie nie stwarza zagrożenia dla bezpieczeństwa ludzi i zwierząt.

W ust. 2 natomiast zawarto normę, która uszczegóławia ust. 1. Podkreślić jednak należy, że wskazania w ust. 2 nie są jedyną możliwością spełnienia warunku z ust. 1. Zgodnie z przepisem na ogrodzeniach, na wysokości mniejszej niż 1,8 m, nie umieszcza się:

- ostro zakończonych elementów,
- drutu kolczastego,
- tłuczonego szkła,
- innych podobnych wyrobów i materiałów.

W ust. 3 natomiast zawarto wyłączenie dotyczące ogrodzeń wewnętrznych w zakładach karnych i aresztach śledczych - zgodnie z ust.3 przepisów ust. 1 i 2 się nie stosuje w tych przypadkach.

34) § 35

W ust. 1 wskazano, że bramy i furtki w ogrodzeniu nie otwiera się na zewnątrz działki.

Zgodnie natomiast z ust. 2, furtka w ogrodzeniu przy wskazanych w przepisie budynkach nie utrudnia osobom ze szczególnymi potrzebami dostępu do tych budynków. Wobec czego przepis dotyczy budynków mieszkalnych wielorodzinnych, budynków użyteczności publicznej i budynków zamieszkania zbiorowego. Regulacja została wprowadzona w celu umożliwienia swobodnego dostępu do tych budynków. Należy mieć zatem na uwadze fakt, iż przejście przez furtki nie może posiadać progów lub stopni, nie może również w żaden inny sposób ograniczać dostępności budynków dla osób niepełnosprawnych oraz innych osób ze szczególnymi potrzebami.

35) § 36

W tym przepisie uregulowano minimalne szerokości jakie stosuje się w stosunku do bramy i furtki umieszczanych w ogrodzeniu, są to odpowiednio:

- 2,4 m w świetle – w przypadku bramy,
- 0,9 m – w przypadku furtki.

Zaznaczyć przy tym należy, że na drodze pożarowej szerokości te regulują przepisy odrębne dotyczące ochrony przeciwpożarowej, m.in. rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych (Dz. U. 2009 nr 124 poz. 1030).

III. Dział III. Budynki i pomieszczenia

Rozdział 1. Wymagania ogólne

36) § 37

Zgodnie z przepisem każdy budynek, w którym znajduje się pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi zaopatruje się co najmniej w wodę do spożycia przez ludzi oraz do celów przeciwpożarowych. Jeżeli natomiast wymagają tego przepisy odrębne, budynek odpowiednio do jego przeznaczenia, zaopatruje się w wodę do innych celów.

W innych budynkach natomiast (tj. budynki, w których nie ma pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi) zaopatrzenie w wodę wynika z przeznaczenia tych budynków i potrzeb ochrony przeciwpożarowej.

37) § 38

Przepis ten wymienia budynki, w zależności od ich przeznaczenia, które wyposaża się w indywidualną lub centralną instalację ciepłej wody. Dodatkowo wskazano, że oprócz wymienionych budynków,

obowiązek ten dotyczy każdego innego budynku jeżeli planowane jest jego wyposażenie w wannę, natrysk lub umywalkę.

W przepisie wskazano także, że warunek w zakresie konieczności doprowadzenia ciepłej wody do umywalk nie dotyczy budynków w zabudowie zagrodowej oraz budynków rekreacji indywidualnej.

38) § 39

W myśl tego przepisu, w każdym budynku, który wyposażony jest w instalację wodociągową, zapewnia się odprowadzenie ścieków bytowo-gospodarczych. Dodatkowo, jeżeli w budynku powstają (występują) ścieki technologiczne, również zapewnia się ich odprowadzenie.

39) § 40

Ust. 1 tego przepisu zawiera ogólną normę, zgodnie z którą budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi, jak również inne budynki (tj. budynki, w których nie ma przynajmniej jednego pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi), w których w trakcie ich użytkowania powstają odpady i nieczystości stałe, posiada miejsce przystosowane do czasowego gromadzenia tych odpadów i nieczystości, usytuowane w samym budynku lub jego otoczeniu. Przepisy dotyczące wymagań dla ww. miejsc zostały określone w § 18 – 20.

W ust. 2 wskazano na możliwość wyposażania budynku w wewnętrzne urządzenia (zsypy) do usuwania odpadów i nieczystości stałych. Wskazano również jakich budynków powyższe nie dotyczy, tj. jakich budynków w zsypy się nie wyposaża.

W ust. 3 natomiast zawarto normę wskazującą, iż do miejsca do gromadzenia odpadów stałych lokalizowane przy budynku mieszkalnym wielorodzinnym (zatem również te przewidziane na potrzeby tych budynków, a zlokalizowane nie w najbliższym otoczeniu tych budynków) zapewnia się dostęp dla osób niepełnosprawnych.

40) § 41

Zgodnie z ust. 1, w instalację wraz z urządzeniami do ogrzewania pomieszczeń w okresie obniżonych temperatur wyposaża się:

- budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi,
- pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi (zatem nie jest wystarczającym wyposażenie w przedmiotową instalację wyłącznie samego budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi – konieczne jest również wyposażenie (doprowadzenie tej instalacji) samego pomieszczenia),
- inny budynek, jeżeli wynika to z jego przeznaczenia.

Instalacja ta umożliwia utrzymanie temperatury powietrza wewnętrznego odpowiedniej do przeznaczenia pomieszczenia, czy budynku.

Zgodnie z ust. 2, z warunku zawartego w ust. 1 zwolnione są budynki rekreacji indywidualnej, które użytkowane są wyłącznie w sezonie letnim.

41) § 42

Zgodnie z tym przepisem budynek i pomieszczenie, w którym zainstalowane jest palenisko na paliwo stałe lub komora spalania z palnikami na paliwo płynne lub gazowe wyposaża się w przewód kominowy do odprowadzania dymu i spalin.

42) § 43

Zgodnie z tym przepisem, w budynku i pomieszczeniu zapewnia się wentylację lub klimatyzację stosownie do przeznaczenia danego budynku i pomieszczenia.

43) § 44

W tym przepisie projektu rozporządzenia wskazano natomiast, że budynek w którym znajduje się pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi może być zaopatrywany w gaz z sieci gazowej, baterii butli lub zbiornika stałego gazu płynnego, zgodnie z warunkami określonymi w § 148 ust. 1 oraz § 149.

44) § 45

Zgodnie z przepisem, budynek wyposaża się w:

- wewnętrzną instalację elektryczną – odpowiednio do potrzeb wynikających z przeznaczenia danego budynku oraz
- instalację chroniącą od wyładowań atmosferycznych, przy czym ten warunek odnosi się jedynie do budynków wyszczególnionych w przywołanej, w tym przepisie, Polskiej Normie.

45) § 46

Spółczesność polska jest jednym z najszybciej starzejących się społeczeństw w Europie. Coraz częściej słyszy się o tzw. „więźniach czwartego piętra”, którzy z różnych przyczyn czy to niepełnosprawności czy podeszłego wieku nie są w stanie opuścić samodzielnie mieszkania, właśnie ze względu na brak zamontowanej windy. Często wydaje się, iż ten problem nas nie dotyczy, ale pomijając fakt, iż każdy z nas się starzeje to nawet przy codziennych czynnościach jak wniesienie zakupów do domu czy wyjście z dziećmi na spacer brak windy może okazać się bardzo problematyczny.

Mając na uwadze powyższe, jak również problemy, z jakimi borykają się osoby niepełnosprawne, osoby starsze, opiekunowie z małymi dziećmi, osoby z czasowymi dysfunkcjami ruchowymi np. ze złamaną nogą w gipsie, osoby z dużym bagażem/zakupami, dotyczącymi konieczności pokonywania dużej ilości schodów w różnego rodzaju budynkach niewyposażonych w dźwig osobowy, podjęto decyzję o zmianie, względem dotychczasowego rozporządzenia, wymagań w zakresie wyposażania budynków w dźwig osobowy lub osobowo-towarowy.

W obecnym stanie prawnym budynek użyteczności publicznej, budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego (z wyłączeniem budynków zamieszkania zbiorowego na terenach zamkniętych), oraz każdy inny budynek mający najwyższą kondygnację z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt więcej niż 50 osób, w których różnica poziomów posadzek pomiędzy pierwszą a najwyższą kondygnacją nadziemną, niestanowiącą drugiego poziomu w mieszkaniu dwupoziomowym, przekracza 9,5 m, a także mający dwie lub więcej kondygnacji nadziemnych budynek opieki zdrowotnej i budynek opieki społecznej, należy wyposażać w dźwig osobowy.

Dane GUS wskazują, że osoby niepełnosprawne stanowią 12,2 % społeczeństwa. Ponadto wzrost liczby osób w wieku poprodukcyjnym i starzenie się społeczeństwa pozwalają wnioskować, że w niedalekiej przyszłości problem ten będzie narastał. Co więcej, uwzględnienie kwestii dostępności na etapie projektowania budynku jest mniej kosztowne niż dostosowywanie w przyszłości istniejącej tkanki architektonicznej.

Należy mieć również na względzie, iż obniżenie sprawności organizmu może nastąpić na każdym etapie naszego życia. Nie zawsze jest tak, że osoba jest niepełnosprawna od urodzenia. Nigdy nie wiemy co i kiedy może nam się przydarzyć i kiedy będziemy potrzebować skorzystać z pochylni, windy czy innych udogodnień dedykowanych osobom z niepełnosprawnościami.

Należy przypuszczać, iż montaż dźwigów osobowych czy osobowo-towarowych może przyczynić się do oszczędności, wynikających z faktu samodzielnego funkcjonowania osób o ograniczonej sprawności ruchowej. Aktywizacja zawodowa przekłada się bezpośrednio na wzrost PKB, co z kolei ma istotny wpływ na sytuację ekonomiczną kraju. Obecnie w Polsce współczynnik aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym wynosi tylko 30,2 % (dane GUS za III

kwartał 2018 r). Winda staje się często jedynym rozwiązaniem dla tzw. „więźniów” własnych mieszkań, którzy dzięki niej są w stanie samodzielnie uczęszczać do szkoły czy pracować. Należy również pamiętać, że uwolnienie ww. osób to przede wszystkim wzrost liczby konsumentów na rynku, którzy chętnie wyjdą do sklepu po zakupy, skorzystają z różnego rodzaju oferowanych usług czy też będą odbiorcami oferowanej rozrywki. Dzięki windzie wolumen potencjalnych klientów wzrośnie.

Oprócz ww. korzyści ekonomicznych związanych z instalacją wind, warto również wspomnieć o oszczędnościach związanych z wydatkami na służbę zdrowia czy opiekę medyczną osób o ograniczonej sprawności ruchowej czyli dla budżetu państwa. Brak dostępności przestrzeni publicznej powoduje bowiem wzrost kosztów tak dla finansów publicznych (budżet państwa – np. konieczność zapewnienia opieki zinstytucjonalizowanej) jak i budżetów samych obywateli (często są to także niepoliczalne koszty – koszty opieki, które ponoszą najczęściej kobiety lub inni członkowie rodziny), gdyż istnieje konieczność udzielania większego wsparcia osobom o szczególnych potrzebach – np. konieczność asystencji i wyręczania, większa liczba godzin usług opiekuńczych, konieczność zamiany miejsca zamieszkania na kosztowną placówkę całodobową. Szansą na zmianę tego stanu rzeczy jest ograniczenie wsparcia poprzez ograniczenie i inny sposób zaspokojenia potrzeb (to położenie akcentu na prewencję – zapobieganie wykluczeniu przez poprawę dostępności), co realnie można osiągnąć poprzez dostosowanie przestrzeni publicznej, likwidację barier w komunikacji czy architekturze, zapewnienie dostępności usług. Pomaga to wydłużyć samodzielność i niezależność funkcjonowania oraz opóźnić moment, w którym osoba zgłasza się do wsparcia, bo już sama sobie nie poradzi. W Polsce, zmiany demograficzne i starzenie się społeczeństwa sprawiają, że liczba osób o szczególnych potrzebach mieszkaniowych szybko wzrasta. Według prognoz Departamentu Spraw Ekonomicznych i Społecznych ONZ, Polska będzie w 2060 najstarszym krajem europejskim, gdzie odsetek ludzi 60+ będzie wynosił 36,2%. Z badań statystycznych wynika, iż około 30% populacji osób w wieku powyżej 60 roku to osoby z różnego typu niepełnosprawnością (na podstawie opracowania wydanego przez Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich pn. „Przestrzeń Publiczna Przyjazna Seniorom. Poradnik RPO”).

Wobec powyższego w ust. 1 wskazano, iż w dźwig osobowy lub osobowo-towarowy wyposaża się:

- budynek użyteczności publicznej i budynek zamieszkania zbiorowego mający dwie lub więcej kondygnacji (z tego obowiązku zostały wyłączone budynki zamieszkania zbiorowego lokalizowane na terenach zamkniętych oraz budynki wpisane do rejestru zabytków, jeżeli mogłoby to zagrozić zniszczeniem, istotnym uszkodzeniem lub istotnym uszczerbkiem dla wartości zabytku – zgodnie z ust. 4);
- budynek mieszkalny wielorodzinny mający trzy i więcej kondygnacji.

Podkreślić należy, że ww. przepis odnosi się do liczby kondygnacji, zatem rozumie się przez to łączną ich liczbę – sumę kondygnacji nadziemnych i podziemnych.

W ust. 2 zawarta została norma, zgodnie z którą we wszystkich budynkach użyteczności publicznej, budynkach zamieszkania zbiorowego (z wyłączeniem budynków zamieszkania zbiorowego na terenach zamkniętych oraz budynków wpisanych do rejestru zabytków, jeżeli mogłoby to zagrozić zniszczeniem, istotnym uszkodzeniem lub istotnym uszczerbkiem dla wartości zabytku – zgodnie z ust. 4 tego przepisu) oraz budynkach mieszkalnych wielorodzinnych zapewnia się dojazd z poziomu terenu i dostęp na wszystkie kondygnacje użytkowe osobom niepełnosprawnym.

W dotychczasowym rozporządzeniu niejednokrotnie była mowa o zainstalowaniu „odpowiedniego urządzenia technicznego”. Niemniej jednak nie było doprecyzowane czy przedmiotowe urządzenie musi być trwale przymocowane do budynku. Do resortu wpływały zapytania, czy urządzenie takie jak np. schodolaz spełnia wymagania odpowiedniego urządzenia technicznego. Z uwagi na fakt, iż schodolaz jest urządzeniem przenośnym, do którego nie zawsze jest dostęp, jak również uniemożliwia on samodzielne z niego korzystanie, w opinii resortu nie można go uznać za trwale zainstalowane urządzenie podnoszące.

W związku z powyższym wprowadzono zapis w ust. 3 wskazujący, iż dostęp do kondygnacji – w określonym w tym przepisie przypadku (wbudowywania lub przybudowywania szybu dźwigowego do istniejącego budynku) - ma zostać zapewniony przez trwale zainstalowane urządzenie podnoszące. Za urządzenia podnoszące, o których mowa powyżej, można uznać np. platformy przyschodowe, czy platformy pionowe, które są trwale zamocowane do ściany, jak również umożliwiają samodzielne z nich korzystanie przez osobę z niepełnosprawnością. Podkreślić należy, iż stosowanie urządzeń takich jak krzeselka schodowe w większości przypadków wymagają udziału osób trzecich, co niewątpliwie w znacznym stopniu utrudnia samodzielne z nich korzystanie. Wobec tego krzeselko schodowe nie jest uważane za rozwiązanie właściwe.

Wymagania, o których mowa powyżej odnoszą się do pojęcia kondygnacji, przez które rozumie się zarówno kondygnacje nadziemne, jak i podziemne – pojęcia te zostały zdefiniowane w § 3. Należy mieć na uwadze, iż pomieszczenia takie jak np. garaże podziemne czy piwnice również są miejscami, które są użytkowane przez osoby z niepełnosprawnościami, wobec czego za zasadne uznano wprowadzenie obowiązku umożliwienia im dostępu również do tych kondygnacji.

W ust. 4 wprowadzono 2 niezależne wyłączenia wskazujące, iż wymagania, o których mowa w ust. 1 i 2, nie muszą być stosowane w:

- budynku zamieszkania zbiorowego lokalizowanego na terenie zamkniętym,
- budynku wpisanym do rejestru zabytków, jeżeli mogłoby to zagrozić zniszczeniem, istotnym uszkodzeniem lub istotnym uszczerbkiem dla wartości budynku.

Zgodnie natomiast z ust. 5, do liczby kondygnacji, która zobowiązuje do stosowania dźwigu osobowego lub osobowo-towarowego, w określonych w ust. 1 tego przepisu budynkach, nie wlicza się tych kondygnacji, na których znajdują się wyłącznie pomieszczenia techniczne.

46) § 47

W ust. 1 wskazano, iż w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego, w odniesieniu do którego nie ma obowiązku wyposażania w dźwig (taki obowiązek nie wynika np. z § 46 ust. 1 – budynek ma dwie kondygnacje), osobom niepełnosprawnym zapewnia się dostęp na wszystkie kondygnacje, z wyjątkiem takich kondygnacji, na których znajdują się wyłącznie pomieszczenia techniczne. Ww. dostęp zapewnia się poprzez zastosowanie pochylni lub wyposażenie budynku w trwale zainstalowane urządzenie podnoszące – prawidłowe rozumienie pojęcia „urządzenie podnoszące” zostało wyjaśnione w uzasadnieniu dotyczącym § 46.

W ust. 2 wprowadzono dopuszczenie umożliwiające niewyposażania w dźwig budynku mieszkalnego wielorodzinnego do 3 kondygnacji włącznie - pod warunkiem, iż ostatnia kondygnacja jest częścią lokalu mieszkalnego dwupoziomowego.

W ust. 3 natomiast wskazano, iż w przypadku istniejącego budynku mieszkalnego wielorodzinnego, który nie jest wyposażony w dźwig, a na którego budowę wydano decyzję o pozwoleniu na budowę przed dniem 1 kwietnia 1995 r. dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania pomieszczeń na lokale mieszkalne na poddaszu usytuowanym bezpośrednio nad 4. kondygnacją nadziemną tego budynku. Wskazać należy, że przyjęta data 1 kwietnia 1995 r. jest to data wejścia w życie rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 1995 nr 10 poz. 46).

W tym miejscu podkreślić jednak trzeba, że o ile przepisy ust. 2 i 3 zwalniają w określonych przypadkach z konieczności stosowania w budynku dźwigu, to przepisy te nie zwalniają z konieczności zapewnienia dostępu na wszystkie kondygnacje w tym budynku - zgodnie z ust. 1 tego przepisu.

47) § 48

Przepis ten wymienia budynki, które wyposaża się w instalację telekomunikacyjną. Wymagania dotyczące tej instalacji zostały zawarte w rozdziale 9 Działu IV. projektu rozporządzenia (§ 185 – 191).

Rozdział 2. Oświetlenie i nasłonecznienie

48) § 49

Zgodnie z ust. 1, w pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi zapewnia się oświetlenie dzienne. Oświetlenie to dostosowuje się do przeznaczenia pomieszczenia, jego kształtu i wielkości. Zaznaczyć przy tym należy, że przez dostosowanie oświetlenia dziennego rozumie się taki dobór, rozmieszczenie i wymiary okien czy elementów doświetlających, które zapewnią wymagane w danym pomieszczeniu oświetlenie. Jednocześnie przy zapewnianiu oświetlenia uwzględnia się warunki określone w § 11 oraz w ogólnych przepisach bezpieczeństwa i higieny pracy.

W ust. 2 natomiast wskazano ile, co najmniej, wynosi stosunek powierzchni okna lub elementu doświetlającego do powierzchni podłogi w pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi oraz każdym innym, w którym oświetlenie dzienne jest wymagane ze względów na przeznaczenie. W przypadku okna powierzchnię liczy się w świetle ościeżnicy, natomiast w przypadku elementu doświetlającego powierzchnię tę liczy się:

- w świetle ościeżnicy - jeżeli taka występuje w obrębie kubatury pomieszczenia mierzonej po wewnętrznej krawędzi przegród budowlanych wydzielających to pomieszczenie, lub
- jeżeli ościeżnica elementu doświetlającego znajduje się poza obrębem kubatury pomieszczenia – uwzględniając wyłącznie tę przezroczystą powierzchnię elementu doświetlającego, która służy do zapewnienia naturalnego oświetlenia w tym pomieszczeniu.

49) § 50

Zgodnie z ust. 1 możliwe jest oświetlenie pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi wyłącznie światłem sztucznym, jeżeli spełniony jest jeden z warunków wskazanych w przepisie.

Ust. 2 wskazuje natomiast, że jeżeli pomieszczenie, o którym mowa w ust. 1, jest pomieszczeniem stałej pracy w rozumieniu ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy i w tym pomieszczeniu przewidziane jest oświetlenie wyłącznie światłem sztucznym, to konieczne jest uzyskanie zgody właściwego państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego, wydanej w porozumieniu z właściwym okręgowym inspektorem pracy. W ust. 3 natomiast wskazano w przypadku jakich budynków nie jest wymagane uzyskanie ww. zgody.

50) § 51

Zgodnie z ust. 1 w pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi oraz pomieszczeniu przeznaczonym do ruchu ogólnego (komunikacji) zapewnia się oświetlenie światłem sztucznym – odpowiednio do potrzeb użytkowych. W związku z powyższym, wymaganie to dotyczy zarówno pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi, jak i tych przeznaczonych na czasowy pobyt ludzi.

Zaznaczyć przy tym należy, że przepis ten stosuje się przy jednoczesnym zachowaniu warunków z § 49 i § 50.

Ust. 2 i 3 odnoszą się do pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi. Zgodnie z ust. 2, ogólne oświetlenie takiego pomieszczenia zapewnia odpowiednie warunki użytkowania całej powierzchni tego pomieszczenia. Zgodnie z ust. 3 natomiast, oświetlenie światłem sztucznym nie wykazuje różnic natężenia, wywołujących olśnienie przy przejściu między połączonymi ze sobą:

- pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi,
- pomieszczeniami przeznaczonymi do ruchu ogólnego (komunikacji),
- pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi i do ruchu ogólnego (komunikacji).

51) § 52

Zgodnie z ust. 1, w pomieszczeniu mieszkalnym zapewnia się czas nasłonecznienia co najmniej 3 godziny w dniach równonocy – w godzinach 7⁰⁰-17⁰⁰. W przypadku lokali mieszkalnych wielopokojowych konieczne jest spełnienie ww. warunku w przynajmniej jednym pomieszczeniu mieszkalnym.

W ust. 2 natomiast wymieniono pomieszczenia z uwagi na ich przeznaczenie, którym zapewnia się czas nasłonecznienia co najmniej 3 godziny w dniach równonocy – w godzinach 8⁰⁰-16⁰⁰.

W ust. 3 zawarto szczególne wymagania dotyczące zabudowy śródmiejskiej. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli budynek zlokalizowany jest w zabudowie śródmiejskiej, czas nasłonecznienia określony w ust. 1 i 2 może być skrócony do 1,5 godziny.

W ust. 4 natomiast wskazano w jakich przypadkach nie jest określany (zatem dopuszcza się brak czasu nasłonecznienia) wymagany czas nasłonecznienia dla lokali mieszkalnych jednopokojowych w zabudowie śródmiejskiej, tj.:

- przebudowa,
- nadbudowa,
- zmiana sposobu użytkowania lokalu mieszkalnego jednopokojowego.

Zaznaczyć przy tym należy, że przepisy § 52 nie wykluczają możliwości sumowania czasu nasłonecznienia z kilku różnych odcinków czasowych, jak również nie wykluczają możliwości spełnienia warunku poprzez badanie wymaganego czasu nasłonecznienia dla więcej niż jednego okna czy elementu doświetlającego w danym pomieszczeniu – również dla różnych odcinków czasowych. Podkreślić zatem należy, że nie jest poprawnym takie wykazywanie spełnienia ww. warunków nasłonecznienia, aby dla jednego pomieszczenia badać wymagany czas nasłonecznienia dla więcej niż jednego okna w tym samym przedziale czasowym i wymagany czas rozkładać pomiędzy te okna (np. jeżeli w pomieszczeniu znajdują się dwa okna, a wymagany czas nasłonecznienia wynosi 3 godziny, nie jest możliwe dzielenie tych 3 godzin na dwa okna po 1,5 godziny, jeżeli ww. 1,5 godziny osiągnięte jest w tych samych godzinach) – takie rozwiązanie powodowałoby niesłuszne ograniczenie wymaganego czasu nasłonecznienia.

Rozdział 3. Wejścia do budynków i lokali mieszkalnych

52) § 53

Zgodnie z ust. 1, położenie drzwi wejściowych do budynku oraz kształt i wymiary pomieszczenia wejściowego (np. wiatrołap) umożliwiają dogodne warunki ruchu – również osobom ze szczególnymi potrzebami.

W ust. 2 zawarto doszczegółowienie warunku zawartego w ust. 1 – zaznaczyć przy tym należy, że spełnienie wymagania z ust. 1a nie wyczerpuje możliwości spełnienia wymagań z ust. 1. Zgodnie z ust. 2, konieczne jest zapewnienie przestrzeni manewrowej o minimalnych wymiarach boków 1,5 m x 1,5 m (należy przez to rozumieć kwadrat o boku 1,5 m) przed i po wejściu do budynku, tj. wewnątrz i na zewnątrz budynku. Wydzielona przestrzeń manewrowa nie może zawierać się w polu otwartego skrzydła drzwi do 90°. Zgodnie z ekspertyzą opracowaną na zlecenie Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa pn. „Przegląd regulacji w zakresie dostępności budynków do potrzeb osób z niepełnosprawnościami” projektanci niejednokrotnie projektują wiatrołapy o wielkości 1,5 m x 1,5 m, zapominając jednak, że drzwi otwierane do wewnątrz takiego pomieszczenia zajmują dodatkową przestrzeń. W takiej sytuacji osoba poruszająca się na wózku, po wjechaniu do takiego pomieszczenia zostaje w nim uwięziona, nie mając wystarczającej ilości miejsca pozwalającej na otwarcie drzwi.

W ust. 3 natomiast wymieniono budynki, w których nie jest konieczne dostosowanie wejścia do budynku, do potrzeb osób ze szczególnymi potrzebami – zgodnie z ust. 1 i 2. Budynkami tymi są:

- budynek w zabudowie jednorodzinnej, zabudowie zagrodowej, rekreacji indywidualnej,
- budynek na terenie zamkniętym, przy czym wyłączenie to nie dotyczy budynku użyteczności publicznej – tym samym w przypadku budynku użyteczności publicznej na terenie zamkniętym konieczne jest przystosowanie wejścia do potrzeb osób ze szczególnymi potrzebami.

53) § 54

W ust. 1 wskazano jakie minimalne wymiary przyjmuje się dla drzwi wejściowych do:

- budynku,
- ogólnodostępnego pomieszczenia użytkowego,
- lokalu mieszkalnego.

W tym miejscu wyjaśnić należy, że przez ogólnodostępne pomieszczenie użytkowe rozumie się takie pomieszczenie jak np.: rowerownia czy wózkownia w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, poczekalnia czy świetlica w budynku użyteczności publicznej/zamieszkania zbiorowego. Jednocześnie ogólnodostępnym pomieszczeniem użytkowym, w świetle przepisów projektu rozporządzenia będzie np. pomieszczenie, w którym przewidziane jest świadczenie usług, a wejście do tego pomieszczenia znajduje się wewnątrz budynku.

Wymiary określone w przepisie wynoszą nie mniej niż: 0,9 m – w przypadku szerokości oraz 2 m – w przypadku wysokości. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż obie ww. wartości mierzy się w świetle ościeżnicy. Jednocześnie wskazano, że w przypadku gdy drzwi zewnętrzne są dwuskrzydłowe, to szerokość głównego skrzydła nie może być mniejsza niż 0,9 m.

Zgodnie z treścią ust. 2, możliwe jest stosowanie drzwi obrotowych lub drzwi wahadłowych w wejściu do budynku i w wejściu do ogólnodostępnego pomieszczenia użytkowego. W takim przypadku jednak konieczne jest zastosowanie przy tych drzwiach dodatkowych drzwi rozwieranych lub rozsuwanych, które to będą przystosowane do ruchu osób ze szczególnymi potrzebami. Konieczne jest również spełnienie wymagań zawartych w § 239.

W ust. 3 określona została maksymalna wysokość progu (0,02 m), w przypadku jego zastosowania, w drzwiach wejściowych do:

- budynku,
- ogólnodostępnego pomieszczenia użytkowego,
- lokalu mieszkalnego,
- pomieszczenia mieszkalnego w budynku zamieszkania zbiorowego.

W ust. 4 wskazano wymagania jakie musi spełniać próg, w przypadku jego zastosowania, w drzwiach wejściowych do budynku i do ogólnodostępnego pomieszczenia użytkowego. Zgodnie z tym przepisem, próg ten:

- posiada ścięte obustronnie dłuższe krawędzie,
- wyróżnia się kolorem kontrastującym z kolorem posadzki.

Ust. 5 natomiast wymienia rodzaje budynków, w przypadku których wymagania, o których mowa w ust. 4 nie są konieczne do spełnienia, są to zatem:

- budynek w zabudowie jednorodzinnej,
- budynek w zabudowie zagrodowej,
- budynek rekreacji indywidualnej,
- budynek na terenie zamkniętym – z wyłączeniem budynku użyteczności publicznej, zatem w przypadku budynku użyteczności publicznej na terenie zamkniętym konieczne jest aby próg, w przypadku jego zastosowania, spełniał wymogi ust. 4.

W tym miejscu wskazać należy, że zarówno ust. 4 jak i ust. 5 tego przepisu, są nowymi regulacjami względem dotychczasowego rozporządzenia. Ust. 4 doprecyzowuje wymagania w zakresie progów stosowanych w drzwiach określonych budynków i pomieszczeń. Wymagania stawiane progom (dotyczące ściętych krawędzi) umożliwiają dużo łatwiejsze ich pokonanie przez osobę poruszającą się

na wózku inwalidzkim czy osobę prowadząca wózek dziecięcy. Z kolei kontrast jest pomocny dla osób niedowidzących i eliminuje możliwość potknięcia się. Poprzez kolor kontrastujący, rozumie się kolor dobrany na podstawie tego samego systemu oznaczania barw przyjętego do określenia koloru powierzchni posadzki. Zaleca się, aby wybrany kolor kontrastujący znajdował się w tej samej grupie odcieni, w wybranym systemie oznaczania barw, co kolor powierzchni posadzki. Przepis został dodany w oparciu o informacje zawarte w poradniku opracowanym przez ministerstwo pn. „Standardy dostępności budynków dla osób z niepełnosprawnościami uwzględniając koncepcję uniwersalnego projektowania - poradnik”.

54) § 55

W przepisie tym wskazano, że przed nadmiernym dopływem chłodnego powietrza ochrania się wejścia z zewnątrz do:

- budynku,
- pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi.

W przepisie tym wskazano również sposoby, w jakie zapewnia się wymaganą ochronę przed napływem zimnego powietrza – jest to zastosowanie przedsionka, kurtyny albo innego rozwiązania, które nie utrudnia ruchu.

Należy również podkreślić, że wymaganie dotyczące ww. ochrony, nie dotyczy takiego wejścia (czy to do budynku, czy też bezpośrednio do pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi), które jest wejściem dodatkowym, nieprzewidzianym do stałego użytkowania. Przez takie wejście może być rozumiane np. wejście z zewnątrz do pomieszczenia technicznego.

55) § 56

W przepisie wskazano, że wejście do budynku oraz wejście do każdej klatki schodowej wyposaża się w elektryczne oświetlenie zewnętrzne. Jednocześnie wskazano, że warunek ten nie dotyczy budynków w zabudowie zagrodowej oraz w zabudowie rekreacji indywidualnej.

Rozdział 4. Schody i pochylnie

56) § 57

Zgodnie z tym przepisem, jeżeli pomieszczenia znajdują się na różnych poziomach w budynku, to celem zapewnienia dostępu do tych pomieszczeń stosuje się schody stałe. W zależności od przeznaczenia budynku stosuje się także pochylnie odpowiadające warunkom określonym w przedmiotowym projekcie rozporządzenia.

57) § 58

W tym przepisie zawarto wymaganie, zgodnie z którym w przypadku zastosowania schodów czy pochylni ruchomych stosowanie dodatkowo stałych schodów czy pochylni jest obligatoryjne.

58) § 59

W ust. 1 zawarto tabelę, która określa graniczne (minimalne) wymiary schodów stałych w budynkach o określonym w tabeli przeznaczeniu. Wskazano również rodzaje budynków, w przypadku których przy przyjmowaniu wymiarów szerokości użytkowej biegu i spocznika schodów, konieczne jest uwzględnienie dodatkowo zasady opisanej w ust. 2. Wyjaśnić przy tym należy, że zasada opisana w ust. 2 dotyczy schodów na klatce schodowej stanowiącej drogę ewakuacyjną – niemniej, przywołanie tej zasady w ust. 1 odnosi się do wszystkich schodów we wskazanych budynkach.

Jednocześnie wyjaśnić należy, że w przypadku schodów prowadzących na kondygnacje podziemną, w każdym budynku (niezależnie od jego przeznaczenia oraz faktu, że na tej kondygnacji znajdują się pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi czy spełniające funkcje użytkowe związane z

przeznaczeniem budynku), określone zostały stałe minimalne wymiary schodów. Powyższa zasada nie dotyczy przedszkola, żłobka oraz budynku opieki zdrowotnej – zatem w przypadku tych obiektów, w przypadku schodów prowadzących na kondygnację podziemną konieczne jest zastosowanie takich samych wymiarów schodów, jak dla pozostałych kondygnacji w takim budynku.

W ust. 2 wskazano, że w budynku użyteczności publicznej oraz w budynku produkcyjnym, przy obliczaniu łącznej szerokości użytkowej biegu i łącznej szerokości użytkowej spocznika schodów w klatce schodowej, która stanowi drogę ewakuacyjną, stosuje się następującą zasadę:

- szerokości te oblicza się proporcjonalnie do liczby osób, które mogą jednocześnie przebywać na tej kondygnacji budynku, na której przewiduje się największą liczbę osób oraz
- przyjmuje się co najmniej 0,6 m na 100 osób, lecz nie mniej niż wynika to z tabeli zawartej w ust. 1.

W ust. 3 określona została minimalna (1,2 m) szerokość użytkowa schodów zewnętrznych do budynku. Zaznaczyć przy tym należy, że jeżeli szerokość użytkowa biegu schodowego w budynku, zgodnie z ust. 1 i 2, wynosi więcej niż 1,2 m, to szerokość użytkową schodów zewnętrznych przyjmuje się tak, aby wynosiła ona nie mniej niż ta określona szerokość użytkowa biegu schodowego w budynku.

W ust. 4 określono w jaki sposób mierzy się szerokość użytkową schodów stałych. Zgodnie z przepisem szerokość tę mierzy się:

- między wewnętrznymi krawędziami poręczy lub
- w przypadku balustrady jednostronnej – między wykończoną powierzchnią ściany a wewnętrzną krawędzią poręczy tej balustrady.

Zgodnie z ust. 5, szerokości użytkowej schodów stałych nie ogranicza się instalowanymi urządzeniami ani elementami budynku.

59) § 60

W ust. 1 wskazano maksymalną liczbę stopni jaką dopuszcza się w jednym biegu schodów stałych w budynku opieki zdrowotnej (14 stopni) oraz każdym innym budynku (17 stopni).

W ust. 2 wskazano, że ograniczenie dotyczące maksymalnej liczby stopni w jednym biegu schodów stałych – 17 stopni – nie dotyczy:

- budynku w zabudowie jednorodzinnej,
- budynku w zabudowie zagrodowej,
- budynku rekreacji indywidualnej,
- lokalu mieszkalnego dwupoziomowego,
- dojścia do urządzeń technicznych.

Zgodnie z ust. 3, w przypadku schodów zewnętrznych, liczba stopni w jednym biegu, wynosi nie więcej niż 10 – dotyczy to każdego budynku.

W ust. 4 określono wzór, zgodnie z którym oblicza się szerokość stopni stałych schodów wewnątrz budynków. Zgodnie z tym wzorem oblicza się także wysokość stopni – w przypadku, gdy szerokość stopni jest znana lub wcześniej określona. W związku z powyższym, niezależnie od tego czy niewiadomą we wskazanym wzorze jest wysokość stopnia czy jego szerokość, wynikiem działania określonego wzorem $2h + s$ jest wartość w przedziale od 0,6 m do 0,65 m.

W ust. 5 wskazano natomiast, że w przypadku schodów zewnętrznych przy głównym wejściu do budynku mieszkalnego wielorodzinnego oraz budynku użyteczności publicznej, szerokość stopnia jest nie mniejsza niż 0,35 m. Przepisy projektu rozporządzenia nie regulują szczególnej wysokości stopni schodów zewnętrznych, zatem przy określaniu tej wartości zastosowanie ma tabela z § 59 ust. 1. W

przypadku schodów zewnętrznych nie jest konieczne spełnienie warunku wynikającego ze wzoru wskazanego w ust. 4.

Zgodnie z ust. 6, w przypadku stosowania schodów wachlarzowych, szerokość stopni takich schodów wynosi co najmniej 0,25 m. W przypadku stosowania schodów zabiegowych i kręconych szerokość wynosząca co najmniej 0,25 m, zapewnia się w odległości nie większej niż 0,4 m – licząc od poręczy balustrady wewnętrznej lub słupa stanowiącego koncentryczną konstrukcję schodów. Jednocześnie zaznaczyć należy, że zastosowanie ma wymóg wskazany w ust. 4.

W ust. 7 zawarta została norma, zgodnie z którą w budynku zakładu opieki zdrowotnej nie stosuje się schodów zabiegowych i wachlarzowych – jeżeli schody miałyby być przeznaczone do ruchu pacjentów.

Zgodnie z ust. 8, stopni schodów z noskami i podcięciami nie stosuje się w:

- budynku opieki zdrowotnej,
- budynku zamieszkania zbiorowego przeznaczonego dla osób starszych i niepełnosprawnych.

W ust. 9 zawarto regulacje dotyczące oznakowania schodów w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku użyteczności publicznej oraz budynku zamieszkania zbiorowego. Zgodnie z tymi regulacjami, krawędzie pierwszego i ostatniego stopnia w każdym biegu schodów wewnętrznych i zewnętrznych na powierzchni poziomej i pionowej, oznakowuje się pasem o szerokości nie mniejszej niż 0,05 m, w kolorze kontrastującym z kolorem posadzki. W przypadku biegu schodów o trzech stopniach oznakowuje się wszystkie trzy stopnie. Poprzez kolor kontrastujący, którym należy wyróżniać krawędź pierwszego i ostatniego stopnia w każdym biegu, rozumie się kolor o którym mowa w uzasadnieniu dotyczącym § 54.

Podkreślić należy, iż analogiczny warunek w zakresie oznaczania schodów znajduje się w rozporządzeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 30 maja 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogowe obiekty inżynierskie i ich usytuowanie (Dz. U. poz. 735, z późn. zm.), jak również rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 17 czerwca 2011 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać obiekty budowlane metra i ich usytuowanie (Dz. U. poz. 859). W związku z powyższym, przepis ten ma również na celu uspojnienie istniejących przepisów prawnych w zakresie oznaczania schodów. Dla osoby słabowidzącej schody znajdujące się w obiektach metra, innych obiektach inżynierskich czy budynkach stwarzają takie samo zagrożenie, wobec czego pożądanym jest ich właściwe, jednolite oznakowanie.

60) § 61

Przepis ten określa maksymalne nachylenie pochylni, która jest związana z budynkiem. Nachylenie pochylni określa się zgodnie z tabelą, która w zależności od przeznaczenia pochylni wskazuje maksymalną wartość nachylenia wyrażoną w % (w zależności czy pochylnia usytuowana jest na zewnątrz, bez przekrycia, czy też wewnątrz budynku lub pod dachem).

Jednocześnie wskazano, że jeżeli pochylnia przeznaczona jest do ruchu pieszego i dla osób ze szczególnymi potrzebami i jej długość przekracza 9 m, to taką pochylnię dzieli się na krótsze odcinki poprzez zastosowanie spoczników o długości co najmniej 1,4 m. Powyższe dotyczy pochylni przy wysokości ponad 0,5 m.

61) § 62

W ust. 1 wyszczególniono warunki, których spełnienie jest konieczne w przypadku pochylni przeznaczonych dla osób ze szczególnymi potrzebami.

Zgodnie z ust. 2, na początku i na końcu pochylni stosuje się poziomą płaszczyznę ruchu o minimalnej długości 1,5 m.

W ust. 3 wskazano minimalne wymiary (1,5 x 1,5 m) spocznika przy pochylni dla osób ze szczególnymi potrzebami. Zapewnienie ww. powierzchni o wskazanych wymiarach konieczne jest poza polem otwierania drzwi wejściowych do budynku. Wyjaśnić przy tym należy, że spocznik o którym mowa w tym przepisie jest spocznikiem lokalizowanym przy pochylni, natomiast w § 61 mowa jest o spoczniku, który dzieli pochylnię na krótsze odcinki.

Rozdział 5. Pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi

62) § 63

W ust. 1 zamieszczono tabelę, w której wskazano jakie minimalne wysokości w świetle przyjmuje się dla określonych w tej tabeli pomieszczeń. Przy określaniu wysokości pomieszczenia oprócz przepisów niniejszego projektu rozporządzenia stosuje się także przepisy odrębne, w tym dotyczące pomieszczeń pracy i pomieszczeń służby zdrowia – przepisy te mogą wskazywać inne minimalne wysokości dla określonych pomieszczeń.

W przepisie zawarto również dodatkowy opis, zgodnie z którym oblicza się wysokość określonych pomieszczeń w przypadku stropów pochyłych w tych pomieszczeniach. Wskazano także, że w przypadku pomieszczeń w zakładach pracy, minimalne wysokości pomieszczeń określają przepisy o bezpieczeństwie i higienie pracy.

Ust. 2 stanowi dopuszczenie, zgodnie z którym w przypadku pomieszczeń, których minimalna wysokość powinna wynosić co najmniej 3 m lub 3,3 m możliwe jest obniżenie wysokości tych pomieszczeń do wysokości nie mniejszej niż 2,5 m. W takim przypadku konieczne jest zastosowanie wentylacji mechanicznej nawiewno-wywiewnej lub klimatyzacji oraz uzyskanie zgody państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego.

63) § 64

W ust. 1 zawarto normę dotyczącą poziomu podłogi w pomieszczeniu przeznaczonym na stały pobyt ludzi, w przypadku gdy pomieszczenie to jest wydzielone przy ścianie zewnętrznej budynku (tj. przynajmniej jedna ze ścian wydzielających w przestrzeni to pomieszczenie jest ścianą zewnętrzną budynku) i uzależniono go od poziomu terenu przy tej ścianie. Zaznaczyć przy tym należy, że definicja poziomu terenu znajduje się w § 3 pkt 18. Zgodnie ze wskazaną definicją, przez poziom terenu rozumie się przyjętą w projekcie rzędną terenu w danym miejscu działki budowlanej. Koniecznym jest przy tym, jest aby poziom podłogi był równy lub znajdował się powyżej poziomu terenu w każdym miejscu przy ścianie zewnętrznej wydzielającej to pomieszczenie – w przypadku gdy tylko fragment danej ściany wydziela badane pomieszczenie, konieczne jest aby poziom podłogi był równy lub znajdował się powyżej poziomu terenu przy tym wydzielającym fragmencie ściany.

W ust. 2 natomiast wskazano katalog pomieszczeń, które pomimo obowiązku wynikającego z ust. 1, mogą być sytuowane poniżej poziomu terenu przy ścianie zewnętrznej budynku. W takim przypadku konieczne jest jednak, aby pomieszczenie to wydzielone było przy ścianie zewnętrznej budynku oraz uzyskanie zgody państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego, która w przypadku gdy pomieszczenia te są pomieszczeniami stałej pracy (w rozumieniu ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy) powinna być wydana w porozumieniu z właściwym okręgowym inspektorem pracy.

64) § 65

W przepisie tym wskazano, że jeżeli podłogi w pomieszczeniu ogólnodostępnym znajdują się na zróżnicowanych poziomach, to pomieszczenie to dostosowuje się do ruchu osób ze szczególnymi potrzebami. Celem tego przepisu jest zapewnienie osobom ze szczególnymi potrzebami możliwości korzystania z całej powierzchni takiego pomieszczenia, a nie jedynie z części ograniczonej barierami architektonicznymi.

Wymaganie to dotyczy ogólnodostępnych pomieszczeń w budynku użyteczności publicznej, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku mieszkalnym wielorodzinnym.

Katalog budynków, w których pomieszczenia ogólnodostępne ze zróżnicowanym poziomem podłóg przystosowuje się do ruchu osób niepełnosprawnych, został rozszerzony – względem dotychczasowego rozporządzenia – o budynki zamieszkania zbiorowego oraz budynki mieszkalne wielorodzinne. Przepis ten ma na celu zapewnienie bezproblemowego dostępu i możliwości poruszania się po ogólnodostępnych pomieszczeniach osobom niepełnosprawnym, również w tych budynkach, które dotychczas nie były w nim uwzględnione.

Pod pojęciem budynku zamieszkania zbiorowego, zgodnie z § 3 pkt 7, rozumie się budynek przeznaczony do okresowego pobytu ludzi, w szczególności hotel, motel, pensjonat, dom wypoczynkowy, dom wycieczkowy, schronisko młodzieżowe, schronisko, internat, dom studencki, budynek koszarowy, budynek zakwaterowania na terenie zakładu karnego, aresztu śledczego, zakładu poprawczego, schroniska dla nieletnich, a także budynek do stałego pobytu ludzi, w szczególności dom dziecka, dom rencistów i dom zakonny. Wobec powyższego, za zasadne uznano wprowadzenie przedmiotowego obowiązku również w odniesieniu do tego rodzaju budynków.

65) § 66

W ust. 1 określono minimalne wymiary drzwi do pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi oraz do kuchni. Zgodnie z przepisem, szerokość takich drzwi jest nie mniejsza niż 0,8 m, natomiast wysokość jest nie mniejsza niż 2,0 m – obie wartości mierzy się w świetle ościeżnicy.

W ust. 2 określono z kolei wymiary drzwi wewnętrznych do pomieszczeń w budynku użyteczności publicznej. Zgodnie z przepisem, szerokość takich drzwi jest nie mniejsza niż 0,9 m, natomiast wysokość jest nie mniejsza niż 2,0 m – obie wartości mierzy się w świetle ościeżnicy. Wymaganie to nie dotyczy drzwi do pomieszczenia technicznego i gospodarczego.

Zgodnie natomiast z ust. 3, progu nie stosuje się w drzwiach:

- do pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi,
- do kuchni,
- wewnętrznych do pomieszczeń w budynku użyteczności publicznej, z wyjątkiem drzwi do pomieszczenia technicznego i gospodarczego.

Rozdział 6. Pomieszczenia higienicznosanitarne

66) § 67

W ust. 1 wskazano, że konieczne jest, aby pomieszczenie higienicznosanitarne posiadało wentylację.

W ust. 2 określono minimalną wysokość pomieszczenia higienicznosanitarne, mierzoną w świetle – 2,5 m. Wyjątek stanowią łaźnie ogólnodostępne, dla których minimalna wysokość (również mierzona w świetle) to 3,0 m.

W ust. 3 zawarto natomiast szczególne dopuszczenie, zgodnie z którym możliwe jest zmniejszenie wysokości pomieszczenia higienicznosanitarne do 2,2 m (mierzone w świetle) w przypadku gdy pomieszczenie to wyposażone jest w wentylację mechaniczną wywiewną lub nawiewno-wywiewną. Dopuszczenie to dotyczy budynku mieszkalnego (zarówno jednorodzinne, jak i wielorodzinnego), hotelu, motelu oraz pensjonatu.

67) § 68

W ust. 1 sformułowano wymagania, jakie muszą spełniać ściany w pomieszczeniu higienicznosanitarne – powierzchnia tych ścian do wysokości co najmniej 2m jest zmywalna i odporna na wilgoć.

W ust. 2 zawarto natomiast katalog pomieszczeń, w których konieczne jest aby posadzka była zmywalna, nienasiąkliwa i nieśliska, o oporności na poślizg $SRV \geq 36$, określonej według Polskiej Normy (wskazanej w załączniku nr 1 do niniejszego projektu rozporządzenia) w warunkach mokrych.

68) § 69

W ust. 1 określono minimalne wymiary (szerokość i wysokość w świetle ościeżnicy) dla drzwi do łazienki, umywalni i wydzielonego ustępu. Wskazano również, iż ww. drzwi otwierają się na zewnątrz danego pomieszczenia higienicznosanitarnego. Dodatkowo, w dolnej części tych drzwi umieszcza się otwory o sumarycznym przekroju zapewniającym wymagalny dopływ powietrza. W przypadku, gdy w danym pomieszczeniu, tj. w łazience, umywalni lub wydzielonym ustępie, zainstalowane jest urządzenie gazowe z otwartą komorą spalania przekrój otworów w dolnej części drzwi wynosi co najmniej $0,022\text{m}^2$.

W ust. 2 wymienione zostały pomieszczenia, tj. łazienka oraz ustęp (z wyjątkiem ustępu ogólnodostępnego), w których możliwe jest stosowanie drzwi przesuwnych lub składanych.

69) § 70

W ust. 1 określono minimalną szerokość (0,9 m) oraz minimalną powierzchnię ($0,9\text{ m}^2$) kabiny natryskowej niezamkniętej, stanowiącej wydzieloną część pomieszczenia natrysku i umywalni zbiorowej.

W ust. 2 określono minimalną szerokość (0,9 m) oraz minimalną powierzchnię ($1,5\text{ m}^2$) kabiny natryskowej zamkniętej, wydzielonej ściankami na całą wysokość pomieszczenia. Dodatkowo wskazano, iż taka kabina posiada wentylację mechaniczną wywiewną.

W ust. 3 określono z kolei minimalną szerokość (1,5 m) oraz minimalną powierzchnię ($2,5\text{ m}^2$) kabiny natryskowej zamkniętej, z urządzeniami przystosowanymi do korzystania przez osoby niepełnosprawne. Dodatkowo kabinę taką wyposaża się w urządzenia wspomagające, które umożliwiają osobom niepełnosprawnym korzystanie z kabiny zgodnie z jej przeznaczeniem. Wskazać również należy, iż jeżeli taka kabina jest wydzielona ściankami na całą wysokość pomieszczenia to konieczne jest zapewnienie w niej, zgodnie z ust. 2, wentylacji mechanicznej wywiewnej.

W ust. 4 wskazano, iż przy kabinach natryskowych i umywalniach zbiorowych sytuuje się kabinę ustępową.

70) § 71

W ust. 1 wskazano, w jakie urządzenia wyposaża się łazienki związane z pomieszczeniami mieszkalnymi w budynku zamieszkania zbiorowego. Wskazano również, iż miskę ustępową można sytuować w:

- łazience lub
- wydzielonej kabinie ustępowej wyposażonej w umywalkę.

W ust. 2 wprowadzono warunek, iż jeżeli w budynku zamieszkania zbiorowego nie ma łazienek i ustępów związanych z pomieszczeniami mieszkalnymi, to na każdej kondygnacji zapewnia się umywalnie i ustępy przeznaczone do wspólnego użytku. Wyposażenie w tych pomieszczeniach dobiera się zgodnie z przelicznikami zawartymi w przepisie.

71) § 72

W przepisie wskazano wymagania dotyczące kabiny ustępowej (ustępu wydzielonego) nieprzeznaczonej dla osób niepełnosprawnych, tj.:

- najmniejszy wymiar poziomy wynosi 0,9 m (mierzony w świetle),

- powierzchnia przed miską ustępową ma wymiary nie mniejsze niż 0,6 m x 0,9 m (w rzucie poziomym).

Określono również, iż w przypadku gdy w kabinie ustępowej instaluje się umywalkę powierzchnia przed miską ustępową spełnia również funkcję powierzchni przed umywalką.

72) § 73

W ust. 1 wymieniono w jakich budynkach konieczne jest urządzenie ustępów ogólnodostępnych, są to: budynek użyteczności publicznej oraz budynek zakładu pracy.

W ust. 2 wymieniono natomiast w jakich budynkach urządzenie ustępów ogólnodostępnych nie jest wymagane, są to:

- budynek obsługi bankowej,
- budynek handlu,
- budynek usług.

Powyższe wyłączenie dotyczy budynków o powierzchni użytkowej do 100 m² włącznie. Jednocześnie podkreślić należy, iż przepis odnosi się do budynków o wskazanym przeznaczeniu, a nie lokali użytkowych o takim przeznaczeniu.

W ust. 3 zamieszczono przelicznik, zgodnie z którym dobiera się umywalki oraz miski ustępowe w ustępie ogólnodostępnym. Zaznaczyć jednak należy, że wskazane przeliczniki przyjmuje się, jeżeli przepisy dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy nie stanowią inaczej. Wskazać również należy, iż przepisy nie regulują w jaki sposób (z zachowaniem jakich proporcji) należy przyjmować liczbę kobiet i liczbę mężczyzn przy projektowaniu ustępów ogólnodostępnych.

Ust. 4 zawiera rozwiązania, które możliwe są do zastosowania w budynku użyteczności publicznej i budynku zakładu pracy, w przypadku gdy liczba osób w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi na danej kondygnacji jest mniejsza niż 10.

W ust. 5 natomiast uregulowano maksymalne odległości, jakie zachowuje się pomiędzy:

- stanowiskiem pracy a najbliższym ustępem (75 m),
- miejscem przebywania ludzi a najbliższym ustępem (75 m),
- stanowiskiem pracy chronionej a najbliższym ustępem (50 m).

Powyższe odległości dotyczą budynków wskazanych w ust. 1 tego przepisu (budynek użyteczności publicznej, budynek zakładu pracy).

73) § 74

W ust. 1 wskazano, iż w przypadku ustępów ogólnodostępnych w budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej oraz budynku zakładu pracy, wejście do tych ustępów prowadzi z drogi komunikacji ogólnej zlokalizowanej wewnątrz tego budynku. Tym samym podkreślić należy, iż w świetle przedmiotowego przepisu nie jest możliwe takie urządzenie ustępów ogólnodostępnych, aby dostęp z nich był możliwy z zewnątrz budynku np. z chodnika.

W ust. 2 wyszczególniono jakie elementy stosuje się w ustępie ogólnodostępnym. W pkt 5 tego przepisu wskazano wymagania dotyczące kabiny, w której umieszcza się miskę ustępową, tj.:

- minimalna szerokość kabiny wynosi 1 m, natomiast minimalna długość kabiny wynosi 1,25 m;
- minimalna wysokość ścianek i drzwi kabiny wynosi 2 m z prześwitem nad podłogą 0,15 m.

W przypadku klubów dziecięcych, przedszkoli oraz innych form opieki przedszkolnej dopuszczone jest stosowanie ścianek i drzwi do kabiny o wysokości nie mniejszej niż 1,5 m.

W ust. 3 wymieniono miejsca, w których nie jest wymagane stosowanie przedsionka, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 tego przepisu, a mianowicie przy sali zajęć w żłobku, klubie dziecięcym, przedszkolu, w innej formie opieki przedszkolnej oraz przy pokoju dla chorych w szpitalu.

W ust. 4 wskazano natomiast, iż w przypadku ustępów zlokalizowanych przy salach zajęć w żłobkach nie jest wymagane stosowanie oddzielnych kabin.

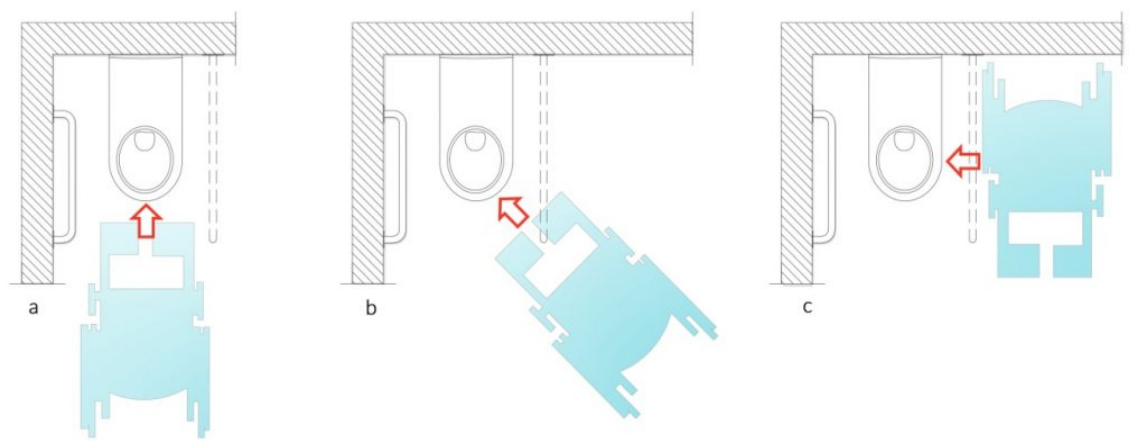
74) § 75

W ust. 1 zawarto warunek, zgodnie z którym w budynku na kondygnacji dostępnej dla osób niepełnosprawnych, przynajmniej jeden ustęp ogólnodostępny przystosowuje się do potrzeb osób niepełnosprawnych poprzez spełnienie wymienionych w tym przepisie warunków.

W ust. 1 w pkt od 5 do 7 zawarto nowe, względem dotychczasowego rozporządzenia, warunki dotyczące ogólnodostępnych pomieszczeń higienicznosanitarnych. Przedmiotowe wymagania zostały zaczerpnięte z ekspertyzy opracowanej na zlecenie Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa pn. „Przeгляд regulacji w zakresie dostępności budynków do potrzeb osób z niepełnosprawnościami”.

W pkt 5 został wprowadzony przepis dotyczący minimalnej odległości osi miski ustępowej od ściany. Regulację wprowadzono zgodnie z ekspertyzą opracowaną przez Fundację Integracja pn. „Przeгляд regulacji w zakresie dostępności budynków do potrzeb osób z niepełnosprawnościami”. Należy mieć na uwadze, iż użytkowanie miski ustępowej usytuowanej blisko ściany jest bardzo niekomfortowe, zważywszy na konieczność zastosowania poręczy. Odległość między ścianą a miską ustępową powinna umożliwiać swobodne chwycenie poręczy w celu podźwignięcia się i przesadzenia na wózek inwalidzki. W pkt 6 zostały wprowadzone wymagania dotyczące zapewnienia wolnej przestrzeni o szerokości min. 0,9 m, przynajmniej z jednej strony miski ustępowej. Wprowadzony przepis ma na celu umożliwienie przesiadania się z wózka na miskę ustępową w różny sposób, który jest zależny nie tylko od przyzwyczajenia, ale również od schorzenia osoby niepełnosprawnej. Zapewnienie wskazanej, wolnej przestrzeni z jednej strony miski ustępowej, pozwala na przesiadanie się boczne i diagonalne, jak również przesiadanie się przednie lub przednie z obrotem. Niemniej jednak dwa ostatnie sposoby wymagają dużej siły ramion, co dla niektórych osób może okazać się niewykonalne. W pkt 7 zostały wprowadzone przepisy regulujące minimalną wysokość wolnej przestrzeni pod umywalką (nie mniej niż 0,65m) jak również wysokość montażu umywalki tak aby jej górna krawędź znajdowała się na wysokości nie większej niż 0,85m. Zapewnienie wolnej przestrzeni pod umywalką ma na celu umożliwienie swobodnego podjazdu do umywalki osobie poruszającej się na wózku inwalidzkim i skorzystanie z tej umywalki bez dodatkowych utrudnień.

Poniżej rysunek przedstawiający możliwości transferu z wózka na muszlę ustępową:

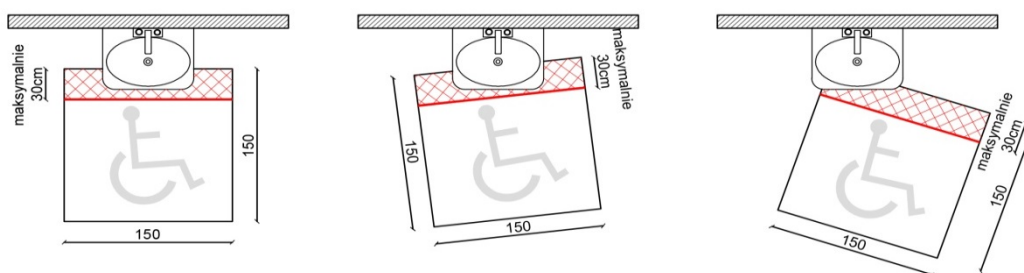

Rys. 1. Rodzaje transferu z wózka inwalidzkiego na muszlę ustępową. Źródło: „Standardy dostępności budynków dla osób z niepełnosprawnościami uwzględniając koncepcję uniwersalnego projektowania” MliR. a) transfer przedni lub transfer przedni z obrotem, b) transfer diagonalny, c) transfer boczny

W ust. 2 zawarto dopuszczenie, zgodnie z którym nie jest wymagane stosowanie przedSIONKA w przypadku pojedynczego ustępu dla osób niepełnosprawnych.

W ust. 3 natomiast wprowadzono dopuszczenie, obowiązujące w przypadku przebudowy lub zmiany sposobu użytkowania. Ww. dopuszczenie wskazuje, iż 0,3 m – z przestrzeni manewrowej, rozumianej jako kwadrat o bokach 1,5 m x 1,5 m – może znajdować się pod umywalką. Przez wskazany wymiar – 0,3 m – rozumie się wyznaczoną w ww. przestrzeni manewrowej, taką figurę geometryczną, której głębokość znajdująca się pod umywalką wynosi maksymalnie 0,3 m. Wspomnianą figurę geometryczną należy wyznaczać od krawędzi przestrzeni manewrowej.

W wyniku wprowadzenia regulacji, w przypadku przebudowy lub zmiany sposobu użytkowania budynków, dla których zachodzi obowiązek projektowania/posiadania ustępów ogólnodostępnych przystosowanych do potrzeb osób niepełnosprawnych zmniejszy się prawdopodobieństwo występowania sytuacji, w których w wyniku wprowadzenia zmian w § 75 ust. 1, konieczne będzie powiększanie ustępu, które niejednokrotnie jest niewykonalne ze względów technicznych lub ekonomicznych. Propozycja została zaczerpnięta z ekspertyzy opracowanej przez Fundację Integracja pn. „Przegląd regulacji w zakresie dostępności budynków do potrzeb osób z niepełnosprawnościami”.

Rys. Opracowanie własne.

75) § 76

W ust. 1 wymieniono budynki, ze względu na ich przeznaczenie i powierzchnię użytkową, w których konieczne jest wydzielenie pomieszczenia, które jest dostosowane do karmienia i przewijania dzieci. Pomieszczenie to może być przeznaczone wyłącznie do ww. celu.

Zgodnie z ust. 2, pomieszczenie do karmienia i przewijania dzieci posiada wentylację i jest wyposażone w umywalkę. Zaznaczyć również należy, że zgodnie z definicją pomieszczenia higienicznosanitarnego, zawartą w § 3, pomieszczenie do karmienia i przewijania dzieci jest rozumiane jako pomieszczenie higienicznosanitarne – zatem oprócz wskazanych w ust. 2 warunków, konieczne jest spełnienie również tych warunków niniejszego projektu rozporządzenia, które dotyczą pomieszczenia higienicznosanitarnego.

W ust. 3 zawarto normę, zgodnie z którą obowiązek urządzania pomieszczenia, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy stacji paliw zlokalizowanej na terenie zamkniętym. Ponownie podkreślenia wymaga fakt, że definicja terenu zamkniętego znajduje się w ustawie Prawo geodezyjne i kartograficzne.

76) § 77

W ust. 1 wskazano na jakim terenie możliwe jest sytuowanie ustępów publicznych, tj. teren ten musi być wyposażony w sieć wodociągową i kanalizacyjną.

W ust. 2 zawarto dopuszczenie dotyczące sytuowania ustępu publicznego na terenie nieskanalizowanym – warunkiem do skorzystania z tego dopuszczenia jest usytuowanie ustępu, jako budynku wolnostojącego ze szczelnym zbiornikiem na nieczystości.

W ust. 3 natomiast zawarto dopuszczenie dotyczące sytuowania tymczasowego, nieskanalizowanego ustępu publicznego na skanalizowanym terenie – warunkiem do skorzystania z tego dopuszczenia jest uzyskanie zgody właściwego terenowo państwowego inspektora sanitarnego.

W ust. 4 wskazano, iż warunki techniczne określone dla ustępu ogólnodostępnego, zawarte w § 74, są obligatoryjne również dla ustępu publicznego.

Zgodnie z ust. 5, w ustępie publicznym instaluje się co najmniej jeden wpust kanalizacyjny podłogowy z syfonem oraz armaturę czerpalną ze złączką węża.

Zgodnie z ust. 6, przynajmniej jedną kabinę w ustępie publicznym przystosowuje się do potrzeb osób niepełnosprawnych – zgodnie z warunkami zawartymi w § 75.

77) § 78

W ust. 1 wymieniono miejsca, z których nie prowadzi się wejścia do ustępu publicznego, który jest wbudowany w inny obiekt, tj.:

- bezpośrednio z klatki schodowej,
- bezpośrednio z innej (niż klatka schodowa) drogi komunikacji ogólnej,
- pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi.

W ust. 2 wskazano minimalną odległość (10 m), jaką zachowuje się pomiędzy oknem, elementem doświetlającym lub drzwiami ustępu publicznego, a oknem, elementem doświetlającym lub drzwiami pomieszczenia:

- przeznaczonego na pobyt ludzi,
- przeznaczonego do produkcji i magazynowania artykułów żywnościowych i farmaceutycznych.

78) § 79

W ust. 1 wymieniono przepisy, których nie stosuje się w przypadku budynku przeznaczonego do zakwaterowania osób tymczasowo aresztowanych, skazanych lub ukaranych.

W ust. 2 wymieniono z kolei przepisy, których nie stosuje się w przypadku budynku zakładu poprawczego i schroniska dla nieletnich.

Rozdział 7. Szczególne wymagania dotyczące lokali mieszkalnych w budynkach mieszkalnych wielorodzinnych

79) § 80

Zgodnie z przepisem, w lokalu mieszkalnym zapewnia się możliwość przewietrzania na przestrzał lub narożnikowo – warunek ten nie dotyczy lokalu mieszkalnego:

- jednopokojowego,
- dwupokojowego,
- w budynku podlegającym przebudowie,
- wyposażonego w wentylację mechaniczną o działaniu ciągłym wywiewną lub nawiewno-wywiewną.

80) § 81

W ust. 1 wymieniono jakie pomieszczenia i przestrzenie wchodzi w skład lokalu mieszkalnego. Tym samym, aby lokal mógł być uznany za lokal mieszkalny konieczne jest, aby posiadał on wymienione pomieszczenia i przestrzenie (przynajmniej jedno z każdego wymienionego), czyli:

- pomieszczenie mieszkalne,
- kuchnia lub aneks kuchenny,
- łazienka,
- ustęp wydzielony lub miejsce umożliwiające zainstalowanie miski ustępowej w łazience,
- przestrzeń składowania,
- miejsce umożliwiające zainstalowanie automatycznej pralki domowej,
- przestrzeń komunikacji wewnętrznej.

W ust. 2 wymieniono elementy wyposażenia łazienki w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, dla których zapewnia się miejsce (w łazience) umożliwiające ich zainstalowanie.

W ust. 3 wskazano natomiast, że sposób zagospodarowania i rozmieszczenia urządzeń sanitarnych jest taki, iż zapewnia on dogodny dostęp do tych urządzeń.

W ust. 4 sformułowano z kolei warunek, zgodnie z którym w ustępie wydzielonym, zapewnia się miejsce umożliwiające zainstalowanie nie tylko miski ustępowej, ale również umywalki.

Wyjaśnić przy tym należy, że przez miejsce umożliwiające zainstalowanie urządzeń sanitarnych rozumie się nie tylko powierzchnię (przestrzeń) pozwalającą na umieszczenie tych urządzeń, ale również doprowadzenie niezbędnych instalacji (podejścia instalacyjnego).

81) § 82

Zgodnie z ust. 1, zapewnienie bezpośredniego oświetlenia światłem dziennym konieczne jest w przypadku:

- pomieszczenia mieszkalnego,
- kuchni,
- aneksu kuchennego.

W ust. 2 zawarto natomiast dopuszczenie dotyczące lokalu mieszkalnego jednopokojowego. Zgodnie z tym dopuszczeniem, możliwe jest stosowanie kuchni bez okna, kuchni bez elementu doświetlającego lub aneksu kuchennego połączonego z przedpokojem, jednak pod warunkiem zastosowania wentylacji co najmniej:

- grawitacyjnej – przy zastosowaniu kuchni elektrycznej,
- mechanicznej wywiewnej – przy zastosowaniu kuchni gazowej.

Zgodnie z ust. 3, w jednopokojowym lokalu mieszkalnym możliwe jest stosowanie aneksu kuchennego, jednak pod warunkiem zastosowania w tym aneksie zarówno wentylacji, jak i kuchni elektrycznej.

W ust. 4 wskazano natomiast, że w przypadku wielopokojowego lokalu mieszkalnego możliwe jest stosowanie aneksu kuchennego będącego częścią pomieszczenia przeznaczonego na pobyt dzienny, jednak pod warunkiem zastosowania w tym aneksie wentylacji.

W ust. 5 wskazano, iż w przypadku zastosowania okapu kuchennego w kuchni lub w aneksie kuchennym, konieczne jest zapewnienie możliwości podłączenia tego okapu do odrębnego przewodu kominowego.

82) § 83

W tym przepisie określono minimalną powierzchnię użytkową lokalu mieszkalnego – 25 m². Tym samym lokal o powierzchni użytkowej mniejszej niż wskazana w tym przepisie nie może być uznany

za lokal mieszkalny (w świetle przedmiotowego projektu rozporządzenia). Wskazać również należy, że przepisy niniejszego projektu rozporządzenia nie wskazują w jaki sposób oblicza się powierzchnię użytkową, niemniej zostało to jednoznacznie uregulowane w przepisach rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1609, z późn. zm.).

83) § 84

W ust. 1 zawarto ogólną normę wskazującą, iż kształt i wymiary przedpokoju umożliwiają (zatem dobiera się je tak, aby było możliwe):

- przeniesienie chorego na noszach oraz
- wykonanie manewru wózką inwalidzką w miejscu zmiany kierunku ruchu.

W ust. 2 natomiast uregulowano minimalną szerokość korytarza (mierzoną w świetle), który zapewnia komunikację wewnętrzną w lokalu mieszkalnym – 1,2 m. Jednocześnie dopuszczono miejscowe zwężenie tej szerokości do 0,9 m, przy czym takie działanie możliwe jest jedynie na długości korytarza nie większej niż 1,5 m.

Rozdział 8. Dodatkowe wymagania dla lokali mieszkalnych dostępnych dla osób niepełnosprawnych

Rozdział 8 jest nowy względem dotychczasowego rozporządzenia. Został on wprowadzony w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących (Dz. U. poz. 1496), która wprowadza konieczność zapewnienia minimalnego udziału lokali mieszkalnych dostępnych dla osób niepełnosprawnych, w tym osób starszych, w ogólnej liczbie lokali mieszkalnych w budynku mieszkalnym wielorodzinnym. Rozdział ma na celu wskazanie wymagań, które dodatkowo powinny spełniać lokale mieszkalne dostosowane do potrzeb osób niepełnosprawnych. Podkreślić jednak należy, że inwestor może wprowadzić również inne udogodnienia mające na celu poprawianie dostępności.

84) § 85

W przedmiotowym przepisie zakres zastosowania przepisów niniejszego rozdziału – w przypadku nowoprojektowanego budynku mieszkalnego wielorodzinnego.

85) § 86

W przepisie tym zawarto wymaganie dotyczące minimalnego udziału lokali mieszkalnych dostosowanych do potrzeb osób niepełnosprawnych w budynkach mieszkalnych wielorodzinnych. Liczba tych lokali powinna wynosić co najmniej 6% wszystkich lokali mieszkalnych w budynku.

W przedmiotowym przepisie podkreślono także, iż liczba dostępnych lokali mieszkalnych nie może być mniejsza niż 1, co należy rozumieć jako konieczność dostosowania do potrzeb osób niepełnosprawnych, co najmniej jednego lokalu mieszkalnego w tych budynkach, w których 6% z wszystkich lokali mieszkalnych wynosi mniej niż 1, tj. budynki do 16 lokali mieszkalnych łącznie. Co istotne, w przypadku gdy z wykonanych obliczeń, minimalna liczba dostosowywanych mieszkań wychodzi niepełna, wynik obliczeń zaokrągla się do pełnej liczby w górę.

Z wymagania, o którym mowa powyżej, zostały zwolnione budynki mieszkalne wielorodzinne, posiadające do 4 lokali mieszkalnych łącznie.

86) § 87

W przepisie zostały określone dodatkowe warunki (względem określonych we wcześniejszych przepisach tego projektu rozporządzenia – w zakresie ogólnych warunków dla lokali mieszkalnych), które należy stosować przy projektowaniu lokali mieszkalnych dostępnych dla osób

niepełnosprawnych. Propozycje regulacji zostały zaczerpnięte m.in. z ekspertyzy opracowanej na zlecenie Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa pn. „Przegląd regulacji w zakresie dostępności budynków do potrzeb osób z niepełnosprawnościami”, jak również z poradnika opracowanego przez ministerstwo pn. „Standardy dostępności budynków dla osób z niepełnosprawnościami uwzględniając koncepcję uniwersalnego projektowania – poradnik”.

W pkt 1 wskazano, iż próg w drzwiach wejściowych do tego lokalu mieszkalnego posiada ścięte obustronnie krawędzie i wyróżnia się kolorem kontrastującym z kolorem posadzki, a jego wysokość nie przekracza 0,02 m.

W pkt 2 wprowadzono obowiązek wyposażania drzwi balkonowych w próg o maksymalnej wysokości 0,035 m. Regulacja została wprowadzona w celu umożliwienia bezproblemowego korzystania z balkonu osobom poruszającym się na wózkach inwalidzkich oraz zapewnienie im swobodnego dostępu do balkonu.

Regulacja wprowadzona w pkt 3, ma na celu zapewnienie bezproblemowego dostępu do wszystkich pomieszczeń znajdujących się w obrębie danego lokalu mieszkalnego. Ponadto wskazano na konieczność projektowania klamek prostych w użyciu. Zaleca się stosowanie klamek w postaci dźwigni. Stosowanie klamek gałkowych nie jest dopuszczalne z uwagi na fakt, iż takie klamki wymagają dużo większej siły uścisku, wobec czego może być to kwestia problematyczna np. dla osób starszych.

W pkt 4 wskazano, iż konieczne jest aby korytarze stanowiące komunikację wewnętrzną w lokalu mieszkalnym miały szerokość w świetle co najmniej 1,2 m na całej długości. Celem wprowadzenia regulacji było zapewnienie możliwości dogodnego poruszania się po lokalu mieszkalnym osobie niepełnosprawnej.

Regulacja zawarta w pkt 5, została wprowadzona w celu zapewnienia w każdym pomieszczeniu znajdującym się w obrębie lokalu mieszkalnego przestrzeni manewrowej, rozumianej jako kwadrat o boku 1,5 m. Efektem wprowadzonej regulacji jest zagwarantowanie w każdym z pomieszczeń, przestrzeni, która jako wolna od przeszkód zapewnia wykonywanie manewrów osobom poruszającym się na wózku. Wprowadzony wymiar 1,5 m x 1,5 m został zaczerpnięty z opracowania pn. „Wytyczne w zakresie projektowania uniwersalnego mając na uwadze potrzeby osób niepełnosprawnych” opracowanego na zlecenie ówczesnego Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa, z którego wynika iż jest to najmniejsza powierzchnia potrzebna do wykonania obrotu wózkiem inwalidzkim o 90°.

Regulacja zawarta w pkt 6 określa przedziały dopuszczalnych wysokości, na których umieszcza się łączniki instalacji elektrycznej, a także wszystkie gniazda wtyczkowe znajdujące się w obrębie lokalu mieszkalnego. Wskazane wysokości zostały sparametryzowane w celu zapewnienia bezproblemowego użytkowania lokalu mieszkalnego. Poszczególne wartości zostały zaczerpnięte m.in. z poradnika „Projektowanie bez barier – Wytyczne” Kowalski K. wyd. Stowarzyszenie Przyjaciół Integracji.

Rozdział 9. Pomieszczenia techniczne i gospodarcze

87) § 88

Zgodnie z ust. 1, dopuszczone jest sytuowanie pomieszczenia technicznego w bezpośrednim sąsiedztwie pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi, w przypadku gdy w tym pomieszczeniu technicznym zainstalowane jest urządzenie emitujące hałas lub drgania. Jednak warunkiem do skorzystania z tego dopuszczenia jest zastosowanie takiego rozwiązania konstrukcyjno-materiałowego (dla tego pomieszczenia technicznego), które zapewni ochronę sąsiednich pomieszczeń przed uciążliwym oddziaływaniem zainstalowanego urządzenia zgodnie z wymaganiami z § 320 ust. 2 pkt 2 i § 324 oraz Polskich Norm wskazanych w przepisach.

W ust. 2 wskazano, iż podporę, zamocowanie i złącze urządzenia, o którym mowa w ust. 1 - urządzenie emitujące hałas lub drgania, zainstalowane w pomieszczeniu technicznym – wykonuje się w taki sposób, aby było niemożliwe przenoszenie niedopuszczalnego hałasu i drgań na elementy budynku i instalacje.

88) § 89

W ust. 1 określono minimalną wysokość pomieszczenia technicznego i pomieszczenia gospodarczego – 2 m, o ile inne przepisy projektu rozporządzenia nie określają większych wymagań.

W ust. 2 określono (dla pomieszczenia technicznego i pomieszczenia gospodarczego) minimalną wysokość drzwi i przejścia pod przewodami instalacyjnymi (mierzoną w świetle) – 1,9 m. Wskazaną wysokość stosuje się z uwzględnieniem § 241 ust. 3, mówiącego, że wysokość drogi ewakuacyjnej wynosi co najmniej 2,2 m, natomiast wysokość lokalnego obniżenia 2 m, przy czym długość obniżonego odcinka drogi nie może być większa niż 1,5 m na każdym odcinku drogi ewakuacyjnej o długości 10 m.

W ust. 3 określona została z kolei minimalną wysokość kanałów i przestrzeni instalacyjnych w budynku oraz studzienek rewizyjnych (mierzoną w świetle) – 1,9 m. W przypadku kanałów, na odcinkach o długości do 4 m, wysokość ta może być obniżona do 0,9 m.

W ust. 4 określona została natomiast maksymalną odległość między włazami kontrolnymi w kanale instalacyjnym – 30 m. Wskazano również, iż właz kontrolny powinien znajdować się na każdym załamaniu kanału i mieć co najmniej wymiary wskazane w przepisie, tj. 0,6 m x 0,6 m lub średnicę 0,6 m.

Zgodnie z ust. 5, w przypadku pomieszczenia technicznego przeznaczonego do układania kabli w budynku (tunele i pomieszczenia kablowe), pomieszczenie to spełnia wymagania określone we wskazanej w przepisie normie Stowarzyszenia Elektryków Polskich nr N SEP-E-004:2003 Elektroenergetyczne i sygnalizacyjne linie kablowe. Projektowanie i budowa. Podkreślić przy tym należy, że w przedmiotowym przepisie przywołana jest norma z 2003 r., zatem to ona jest integralną częścią tego przepisu.

89) § 90

W ust. 1 wskazano, że w przypadku pomieszczenia technicznego i pomieszczenia gospodarczego, podłogę w tych pomieszczeniach wykonuje się w taki sposób, aby zapewnione było utrzymanie bezpieczeństwa – stosownie do przeznaczenia tych pomieszczeń.

W ust. 2 wskazano, iż pomieszczenie techniczne i pomieszczenie gospodarcze wyposaża się w instalacje i urządzenia elektryczne (dostosowane do przeznaczenia pomieszczenia).

Rozdział 10. Dojścia i przejścia do urządzeń technicznych

90) § 91

W ust. 1 określono jakie miejsca i przestrzenie mogą być stosowane jako dojście i przejście do urządzenia technicznego (w tym dźwignicy). W przepisie zawarto również normę, zgodnie z którą dojścia i przejścia wykonane są z materiałów o określonej klasie reakcji na ogień.

W ust. 2 wskazano, iż w przypadku wykonywania dojścia roboczego do pomieszczenia i części budynku nieprzeznaczonej na pobyt ludzi, związanych z okresową obsługą maszyn i urządzeń oraz przeglądem i utrzymaniem stanu technicznego budynku, dla tego dojścia stosuje się ogólne wymagania dotyczące dojścia i przejścia do dźwignicy.

91) § 92

W ust. 1 określono minimalną wysokość dojścia i przejścia do urządzenia technicznego (mierzoną w świetle) – 1,9 m. Wskazano także, że dojście i przejście może być usytuowane nad stanowiskiem pracy, o ile zostanie zachowana minimalna wysokość (2,5 m) – licząc od poziomu podłogi tego stanowiska pracy.

Ust. 2 stanowi wymaganie dotyczące podłogi w dojściu i przejściu do urządzenia technicznego – nawierzchnia tej podłogi nie może być śliska.

W ust. 3 zawarto wymaganie dotyczące podłogi ażurowej w dojściu i przejściu do urządzenia technicznego – w takiej podłodze otwory nie mogą być większe niż 1700 mm², a wymiary tych otworów nie mogą umożliwiać przejścia przez nie kuli o średnicy większej niż 0,036 m.

W ust. 4 zawarto wymaganie dotyczące zabezpieczenia poziomego dojścia i przejścia do urządzenia technicznego – od strony przestrzeni otwartej zabezpiecza się je:

- balustradą (o wysokości 1,1 m), przy czym w połowie wysokości balustrady umieszcza się poprzeczkę oraz
- krawężnikiem o wysokości co najmniej 0,15 m.

92) § 93

W ust. 1 zawarto szczególne dopuszczenie dotyczące stosowania, jako dojście i przejście do urządzenia technicznego między różnymi poziomami, trwale zamocowanych do konstrukcji:

- drabiny,
- kłamry.

Z powyższego dopuszczenia można skorzystać w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych względami użytkowymi.

W ust. 2 wskazano minimalną szerokość (0,5 m) oraz maksymalne odstęp między szczeblami (0,3 m) dla drabiny oraz kłamry. Dodatkowo wskazano, że od wysokości 3 m nad poziomem podłogi ww. drabinę oraz kłamrę zaopatruje się w urządzenia zabezpieczające przed upadkiem. Urządzeniami zabezpieczającymi są obręcze ochronne, które rozmieszcza się w rozstawie nie większym niż 0,8 m, z pionowymi prętami w rozstawie nie większym niż 0,3 m.

W ust. 3 uregulowano odległości jakie zachowuje się w przypadku drabiny i kłamry:

- od ściany bądź innej konstrukcji, do której są umocowane – nie mniej niż 0,15 m,
- obręczy ochronnej, w miejscu najbardziej oddalonym od drabiny – nie mniej niż 0,7 m i nie więcej niż 0,8 m.

Zgodnie z ust. 4, spocznik z balustradą umieszcza się co 8-10 m wysokości drabiny lub ciągu kłamer. Dodatkowo wskazano, że górne końce podłużnicy (bocznicy) drabiny wyprowadza się co najmniej 1,10 m nad poziom wejścia (pomostu) i łączy się je z balustradą ochronną.

Rozdział 11. Garaże dla samochodów osobowych

93) § 94

W tym przepisie wskazano jakie elementy posiada garaż służący do przechowywania i bieżącej, niezawodowej obsługi samochodów osobowych, który to stanowi samodzielny obiekt budowlany lub część innego obiektu. W przepisie wprowadzono również podział na:

- garaż zamknięty – z pełną obudową zewnętrzną i zamykanymi otworami
- garaż otwarty – bez ścian zewnętrznych albo ze ścianami niepełnymi lub ażurowymi.

94) § 95

W ust. 1 zawarto warunek, zgodnie z którym w przypadku garażu położonego poniżej lub powyżej terenu zapewnia się dojazd dla samochodów (do tego garażu):

- za pomocą pochylni o maksymalnym nachyleniu nie większym niż określone to zostało w § 61 lub
- stosuje się odpowiednie urządzenia do transportu pionowego.

W ust. 2 wskazano wymaganie dotyczące garażu przeznaczonego dla więcej niż 25 samochodów na każdej kondygnacji, tj. stosuje się pochylnię:

- o szerokości co najmniej 5,5 m – pochylnia umożliwiająca ruch dwukierunkowy
- o szerokości co najmniej 2,7 m – pochylnia jednopasmowa, osobna dla wjazdu i wyjazdu.

W ust. 3 zawarto dopuszczenie dotyczące garażu przeznaczonego dla nie więcej niż 25 samochodów na każdej kondygnacji – w takim przypadku możliwe jest zastosowanie wyłącznie pochylni jednopasmowej (dla ruchu w obu kierunkach), pod warunkiem zainstalowania sygnalizacji do regulacji kierunków ruchu.

Zgodnie z ust. 4, w przypadku garażu jedno- i dwupoziomowego, który jest przeznaczony dla nie więcej niż 10 samochodów na każdej kondygnacji, możliwe jest stosowanie pochylni jednopasmowej bez sygnalizacji świetlnej.

95) § 96

W ust. 1 zawarto ogólne wymaganie, zgodnie z którym szerokość dojazdu (drogi manewrowej) do poszczególnych stanowisk postojowych w garażu jednoprzestrzennym dostosowuje się do:

- warunków ruchu takich samochodów, jakie mają być w nim przechowywane, oraz
- sposobu usytuowania samochodów w stosunku do osi drogi, przy czym szerokość ta nie może być mniejsza niż wskazana w przepisie.

Zgodnie z ust. 2, każde stanowisko postojowe zlokalizowane w garażu posiada bezpośredni dostęp do drogi manewrowej (dojazdu do tego stanowiska). Tym samym, rozwiązanie polegające na parkowaniu zależnym, tj. uzależnianie możliwości korzystania z jednego stanowiska od zwolnienia innego stanowiska, jest niedopuszczalne.

Zgodnie z ust. 3, wymiary dla stanowiska postojowego zlokalizowanego w garażu przyjmuje się zgodnie z warunkami określonymi w § 17 ust. 1 i 2. Tym samym wymiary wszystkich stanowisk postojowych lokalizowanych na działce budowlanej są jednakowe (bez względu na fakt, czy stanowiska te są lokalizowane w garażu czy w zgrupowaniu stanowisk).

W ust. 4 uregulowano minimalne odległości jakie zachowuje się pomiędzy dłuższą krawędzią stanowiska postojowego a ścianą (0,3 m) i słupem (0,1 m – przy czym konieczne jest zapewnienie swobodnego otwarcia drzwi).

W ust. 5 wskazano, iż w przypadku stanowiska postojowego przeznaczonego dla samochodu, z którego korzysta wyłącznie osoba niepełnosprawna (zaznaczyć należy, iż stanowisko to powinno być odpowiednio oznakowane – zgodnie z przepisami odrębnymi), zapewnia się dojazd do tego stanowiska z drogi manewrowej. Dojazd ten:

- prowadzi się co najmniej z jednej strony tego stanowiska postojowego,
- ma szerokość nie mniejszą niż 1,2 m,
- umożliwia poruszanie się na wózku inwalidzkim.

96) § 97

W ust. 1 wskazano, iż w przypadku garażu podziemnego i garażu nadziemnego wielopoziomowego, jako dojście stosuje się schody, które odpowiadają warunkom określonym w § 59 i § 60.

W ust. 2 zawarto szczególne dopuszczenie dotyczące garażu jednopoziomowego podziemnego i garażu jednopoziomowego nadziemnego. W przypadku ww. garaży, jako dojście do tych garaży, możliwe jest stosowanie pochylni przeznaczonej do ruchu samochodów. Warunki skorzystania z tego dopuszczenia to:

- nachylenie pochylni nie przekracza 10% oraz
- istnieje możliwość wydzielenia bezpiecznego pasma ruchu pieszego o szerokości co najmniej 0,75 m.

W ust. 3 wskazano natomiast, iż wydzielenie pasma ruchu pieszego na pochylni dwupasmowej nie jest wymagane. Wyzdzielanie pasma ruchu pieszego nie jest również wymagane na pochylni jednopasmowej – w przypadku garażu o pojemności do 25 samochodów włącznie na kondygnacji.

W ust. 4 zawarto wymagania dotyczące sytuowania stanowiska postojowego dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne. Stanowisko takie sytuuje się na poziomie terenu lub na kondygnacji dostępnej dla osób niepełnosprawnych z pochylni spełniającej warunki określone w § 61. Zaznaczyć przy tym należy, iż projekt rozporządzenia nie narzuca, aby wszystkie przewidywane ww. stanowiska dla danego zamierzenia budowlanego sytuowane były albo na poziomie terenu, albo na kondygnacji dostępnej z pochylni. Tym samym możliwe jest takie rozmieszczenie ww. stanowisk, aby wszystkie, tylko część lub żadne z tych stanowisk znajdowało się na poziomie terenu (i analogicznie w stosunku do kondygnacji dostępnej z poziomu terenu).

W ust. 5 wskazano, że garaż wielopoziomowy lub garaż, który stanowi kondygnację w budynku mieszkalnym wielorodzinnym wyposaża się w:

- urządzenie dźwigowe lub
- trwale zainstalowane inne urządzenie podnoszące, które umożliwia transport pionowy osobom niepełnosprawnym na inne kondygnacje (inne niż te, na których zlokalizowany jest garaż), przy czym nie jest wymagane aby transport ten był zapewniony na takie kondygnacje, na których znajdują się wyłącznie pomieszczenia techniczne.

W związku z nałożeniem obowiązku instalowania dźwigów osobowych od 2 kondygnacji włącznie w budynkach użyteczności publicznej, garaże podziemne będące kondygnacją tychże budynków będą musiały być wyposażone w dźwigi osobowe. Ponadto wskazano, iż w przypadku zastosowania innych urządzeń umożliwiających osobom niepełnosprawnym transport pionowy niż dźwigi, muszą być one trwale zainstalowane.

97) § 98

W ust. 1 wskazano, że jeżeli garaż znajduje się w budynku o innym przeznaczeniu (innym niż garaż), to garaż ten posiada ściany i stropy, które zapewniają łącznie:

- wymaganą izolację akustyczną, o której mowa w § 323,
- szczelność uniemożliwiającą przenikanie spalin lub oparów paliwa do sąsiednich pomieszczeń, przeznaczonych na pobyt ludzi, usytuowanych obok lub nad garażem.

W ust. 2 zawarto dopuszczenie dotyczące sytuowania nad garażem otwartym kondygnacji z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi – z wyjątkiem pomieszczeń wymienionych w przepisie. Do skorzystania z tego przepisu konieczne jest spełnienie jednego z dwóch warunków określonych w przepisie.

W ust. 3 zawarto wyłączenie dotyczące stosowania warunków z ust. 2 – warunki te nie dotyczą budynku mieszkalnego jednorodzinnego, budynku rekreacji indywidualnej i budynku w zabudowie zagrodowej.

98) § 99

W ust. 1 wskazano, że posadzka w garażu posiada spadki do wpustu kanalizacyjnego zlokalizowanego wewnątrz lub na zewnątrz garażu. W przypadku zabudowy jednorodzinnej, zabudowy zagrodowej oraz zabudowy rekreacji indywidualnej możliwe jest wykonywanie spadku posadzki skierowanego bezpośrednio na nieutwardzony teren działki (tej działki, na której zlokalizowany jest garaż).

W ust. 2 zawarto wymaganie dotyczące progu (obrzeża) stosowanego w garażu. Próg ten stosuje się na krawędziach płaszczyzny posadzki, jak również otworów znajdujących się w posadzce – z uwzględnieniem warunku określonego w ust. 1, tj. zapewnienie spływu wody lub innej cieczy do wpustu kanalizacyjnego lub, w określonych przypadkach, na nieutwardzony teren działki. Próg ten ma wysokość 0,03 m i jego celem jest uniemożliwienie spływu wody lub innej cieczy na zewnątrz garażu i na niższy poziom garażowania. Jeżeli próg ten występuje na drodze ruchu pieszego, profiluje się go w taki sposób, aby umożliwiony był przejazd wózkiem inwalidzkim.

99) § 100

Zgodnie z ust. 1, wentylacja w garażu zapewnia wymianę powietrza niezbędną do odprowadzenia na zewnątrz budynku zanieczyszczeń gazowych i wilgoci powstających w skutek eksploatacji pojazdów mechanicznych.

W ust. 2 wskazano rodzaje wentylacji, które stosuje się w garażu zamkniętym – każdy ze wskazanych rodzajów wentylacji możliwy jest do zastosowania w określonych w tym przepisie przypadkach, tj.:

- co najmniej przez przewietrzanie otworami wentylacyjnymi umieszczonymi w określonych w przepisie miejscach i spełniających określone w przepisie warunki – w nieogrzewanym garażu nadziemnym wolno stojącym, przybudowanym lub wbudowanym w inny budynek;
- co najmniej grawitacyjną spełniającą określone w przepisie warunki – w ogrzewanym garażu nadziemnym lub częściowo zagłębionym, mającym nie więcej niż 10 stanowisk postojowych;
- mechaniczną, sterowaną czujkami niedopuszczalnego poziomu stężenia tlenu węgla – w garażu wcześniej niewymienionym oraz w kanale rewizyjnym, służącym zawodowej obsłudze i naprawie samochodów bądź znajdującym się w garażu wielostanowiskowym; przy czym zaznaczyć należy, że w tym przypadku istotnym może okazać się warunek z § 142 ust. 5;
- mechaniczną, sterowaną czujkami niedopuszczalnego poziomu stężenia gazu propan-butan – w garażu, w którym dopuszcza się parkowanie samochodów zasilanych gazem propan-butan i w którym poziom podłogi znajduje się poniżej poziomu terenu.

W ust. 3 zawarto wymagania dotyczące garażu otwartego. W takim garażu zapewnia się przewietrzanie naturalne kondygnacji spełniające wymagania (łącznie) określone w tym przepisie.

Rozdział 12. Szczególne wymagania dotyczące pomieszczeń inwentarskich

100) § 101

W tym przepisie zawarto ogólne wymagania dotyczące pomieszczenia przeznaczonego dla inwentarza żywego, zgodnie z którym pomieszczenie takie odpowiada potrzebom wynikającym z zasad racjonalnego utrzymywania zwierząt oraz odpowiednich warunków pracy obsługi, a także spełnia warunki dotyczące bezpieczeństwa pożarowego budynków inwentarskich i ewakuacji zwierząt, określone w dziale VI rozdziale 9 projektu rozporządzenia.

101) § 102

W przepisie wymieniono warunki, jakie obligatoryjnie zapewnia się w pomieszczeniu przeznaczonym dla inwentarza żywego. Należą do nich:

- oświetlenie światłem dziennym lub sztucznym, przystosowane do gatunku i grupy zwierząt;
- wymiana powietrza, wymaganą dla określonego gatunku i grupy zwierząt;
- utrzymanie właściwej temperatury;

- zabezpieczenie przed wpływami atmosferycznymi oraz wilgocią z podłoża i zalegających odchodów zwierzęcych;
- odprowadzenie ścieków ze stanowisk dla zwierząt do zewnętrznego lub wewnętrznego zbiornika szczelnego;
- wyposażenie w instalacje i urządzenia elektryczne, dostosowane do przeznaczenia pomieszczeń;
- odpowiednie warunki do pracy obsługi.

102) § 103

Przepis zawiera dopuszczenie, zgodnie z którym w przypadku pomieszczenia przeznaczonego dla inwentarza żywego możliwe jest niewyposażenie tego pomieszczenia w instalację i urządzenia elektryczne – jeżeli pomieszczenie użytkowane jest okresowo.

IV. Dział IV. Wyposażenie techniczne budynków

Rozdział 1. Instalacje wodociągowe zimnej i ciepłej wody

103) § 104

W ust. 1 wskazano co jest rozumiane przez instalację wodociągową ciepłej wody przygotowywanej centralnie lub miejscowo – wskazano w jakim momencie instalacja ta się rozpoczyna i w jakim kończy (w rozumieniu niniejszego projektu rozporządzenia).

Zgodnie z ust. 2, instalacja wodociągowa zapewnia zaopatrzenie w wodę dla danego budynku – zgodnie z przeznaczeniem tego budynku. Instalacja ta spełnia również wymagania określone w Polskiej Normie wskazanej w załączniku nr 1 do projektu rozporządzenia.

W myśl natomiast ust. 3, instalacja wodociągowa zimnej wody spełnia (oprócz wymagań niniejszego projektu rozporządzenia) wymagania określone w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przeciwpożarowej.

W ust. 4 zawarto ogólne wymaganie dotyczące wyrobów stosowanych w instalacji wodociągowej – wyroby te dobiera się z uwzględnieniem korozyjności wody, w taki sposób aby nie następowało pogarszanie jakości wody/instalacji oraz trwałości instalacji, jednocześnie aby takich skutków nie wywoływało wzajemne oddziaływanie materiałów, z których wykonano te wyroby.

Zgodnie z ust. 5, instalację wodociągową wyposaża się w zabezpieczenia uniemożliwiające wtórne zanieczyszczenie wody – zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy wskazanej w załączniku nr 1.

104) § 105

W ust. 1 wskazano wymagane ciśnienie wody w instalacji wodociągowej w budynku, przed każdym punktem czerpalnym (nie mniej niż 0,05 MPa i nie więcej niż 0,6 MPa). Wymaganie to nie dotyczy hydrantu przeciwpożarowego.

W ust. 2 wskazano, że instalacja wodociągowa w budynku zapewnia wymagane minimalne ciśnienie wody – niezależnie do ciśnienia wody w sieci wodociągowej.

105) § 106

Zgodnie z przepisem, instalacja wodociągowa zapewnia możliwość pomiaru i rozliczenia zużycia wody.

106) § 107

Zgodnie z ust. 1, zestaw wodomierza głównego instaluje się na połączeniu sieci wodociągowej z wewnętrzną instalacją wodociągową zimnej wody w budynku lub instalacją zewnętrzną na terenie działki budowlanej. Ww. zestaw instaluje się zgodnie z wymaganiami Polskich Norm wskazanych w załączniku nr 1.

Zgodnie z ust. 2, za każdym zestawem wodomierza głównego instaluje się zabezpieczenie (od strony instalacji), o którym mowa w § 104 ust. 5 – tj. zabezpieczenie uniemożliwiające wtórne zanieczyszczenie wody.

Ust. 3 stanowi z kolei, że w przypadku połączenia z siecią wodociągową wewnętrzną instalacji wodociągowej zimnej wody w budynku lub instalacji zewnętrznej na terenie działki budowlanej w więcej niż jednym miejscu, na każdym z tych miejsc (połączeń) konieczne jest zainstalowanie zestawu wodomierza głównego i zabezpieczenia, o których mowa w ust. 1 tego przepisu oraz § 104 ust. 5.

107) § 108

W ust. 1 wskazano miejsca, w których umieszcza się zestaw wodomierza głównego na połączeniu z siecią wodociągową. Miejsca te to: piwnica lub parter budynku. Miejsca te są wydzielone, łatwo dostępne, zabezpieczone przez zalaniem wody, zamrażaniem oraz dostępem osób nieuprawnionych. Jednocześnie wskazano, że ww. miejsce jest odrębnym pomieszczeniem, w przypadku budynku:

- mieszkalnego wielorodzinnego,
- zamieszkania zbiorowego,
- użyteczności publicznej.

Zgodnie z ust. 2, możliwe jest umieszczenie przedmiotowego zestawu w studziencie poza budynkiem, w przypadku gdy budynek ten jest niepodpiwniczony, a na parterze tego budynku nie ma możliwości wydzielenia miejsca, o którym mowa w ust. 1.

W ust. 3 wskazano na konieczność łączenia przewodem metalowym instalacji wodociągowej wykonanej z materiałów przewodzących prąd elektryczny. Ww. łączenie wykonuje się przed i za wodomierzem, zgodnie z warunkami Polskiej Normy wskazanej w załączniku nr 1 do projektu rozporządzenia.

108) § 109

W ust. 1 wskazano, jakie elementy posiadają odpowiednio pomieszczenie lub studzienka, w której zainstalowany jest zestaw wodomierza głównego.

W ust. 2 natomiast zawarto wymagania dla studzienki wodomierzowej Studzienka ta:

- zapewnia dostęp do zestawu wodomierza głównego,
- jest wykonana z trwałego materiału,
- jest dostosowana do przewidywanego obciążenia.

109) § 110

Zgodnie z ust. 1, instalacja ciepłej wody zapewnia, aby ilość energii cieplnej niezbędna do przygotowania ciepłej wody była utrzymywana na racjonalnie niskim poziomie.

W ust. 2 wskazano, że urządzenie które służy do przygotowania ciepłej wody i jest instalowane w budynku, odpowiada wymaganiom określonym w przepisie odrębnym dotyczącym efektywności energetycznej.

Zgodnie z ust. 3, instalacja ciepłej wody umożliwia utrzymanie straty ciepła na przesyle ciepłej wody użytkowej i w przewodach cyrkulacyjnych na racjonalnie niskim poziomie. Jednocześnie zapewnia się,

aby izolacja cieplna tych przewodów spełniała warunki określone w załączniku nr 2 do projektu rozporządzenia.

110) § 111

Zgodnie z tym przepisem, w przypadku budynków w których do przygotowania ciepłej wody korzysta się z instalacji ogrzewczej, w okresie przerw działania tej instalacji, zapewnia się inny sposób (inny niż wykorzystywanie instalacji ogrzewczej) podgrzewania wody.

111) § 112

Zgodnie z ust. 1, w każdym budynku, z wyjątkiem budynków wskazanych w tym przepisie, stały obieg wody zapewnia się:

- w instalacji ciepłej wody oraz
- na odcinkach przewodów o objętości wewnątrz przewodu powyżej 3 dm³ prowadzących do punktu czerpalnego.

W ust. 2 wskazano przedział temperatur, których uzyskanie umożliwia instalacja wodociągowa ciepłej wody w punkcie czerpalnym, tj. nie mniej niż 55°C i nie więcej niż 60°C.

Zgodnie z ust. 3, instalacja ciepłej wody umożliwia przeprowadzenie ciągłej lub okresowej dezynfekcji metodą chemiczną lub fizyczną (w tym okresowe stosowanie metody dezynfekcji cieplnej) – bez jednoczesnego obniżania trwałości instalacji i zastosowanych w tej instalacji wyrobów. W przypadku prowadzenia dezynfekcji cieplnej konieczne jest zapewnienie uzyskania w punkcie czerpalnym temperatury wody w przedziale 70°C-80°C.

W ust. 4 wskazano, że izolacja cieplna przewodów instalacji ciepłej wody - tych w których występuje stały obieg wody – zapewnia spełnienie warunków z ust. 2 tego przepisu (uzyskanie określonej temperatury wody w punkcie czerpalnym) oraz § 264 ust. 9.

W ust. 5 określono, że instalację ciepłej wody wyposaża się, zgodnie z warunkami Polskiej Normy wskazanej w załączniku nr 1 projektu rozporządzenia, w zabezpieczenie przed przekroczeniem ciśnienia i temperatury – dopuszczalnych dla danych instalacji.

W ust. 6 wskazano natomiast, że przewód ciepłej wody w armaturze mieszającej i czerpalnej podłącza się z lewej strony.

112) § 113

W ust. 1 wskazano budynki, w których zapewnia się możliwość pomiaru ilości ciepła lub paliwa zużywanego do przygotowania ciepłej wody. Budynkami tymi są:

- budynek mieszkalny wielorodzinny,
- budynek zamieszkania zbiorowego,
- budynek użyteczności publicznej.

Zgodnie natomiast z ust. 2, w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego zapewnia się również możliwość pomiaru ilości zimnej i ciepłej wody, dostarczonej do poszczególnych lokali mieszkalnych oraz pomieszczeń służących do wspólnego użytku mieszkańców. W tym przypadku zachodzi także konieczność uwzględnienia wymagań wynikających z Polskich Norm zawartych w załączniku nr 1 przywołanych do § 107 ust. 1.

W ust. 3 wskazano, iż w przypadku zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, gdzie budynki te zaopatrywane są w ciepłą wodę ze wspólnej kotłowni lub grupowego węzła ciepłowniczego, urządzenie do pomiaru ilości ciepła lub paliwa zużywanego do przygotowania ciepłej wody może być

umieszczone poza tymi budynkami – w przypadku, gdy w tych budynkach zastosowane są zestawy wodomierzowe.

Rozdział 2. Kanalizacja ściekowa i deszczowa

113) § 114

W ust. 1 wskazano elementy tworzące instalację kanalizacyjną.

W ust. 2 określono natomiast co umożliwi instalacja kanalizacyjna budynku, tj.:

- odprowadzenie ścieków,
- odprowadzenie wód opadowych – jeżeli nie są one odprowadzane na teren działki,
- spełnienie warunków określonych w Polskich Normach wskazanych w załączniku nr 1 do projektu rozporządzenia.

114) § 115

Zgodnie z tym przepisem, jeżeli do instalacji kanalizacyjnej budynku wprowadzane są ścieki nieodpowiadające warunkom dotyczącym ochrony ziemi i wód oraz odprowadzania ścieków do sieci kanalizacyjnej (warunki te określają przepisy odrębne), to taką instalację kanalizacyjną wyposaża się w urządzenie, które służy do oczyszczania tych ścieków do stanu zgodnego z ww. przepisami.

115) § 116

W tym przepisie dopuszczono możliwość wykonywania instalacji kanalizacji grawitacyjnej w pomieszczeniach budynku, z których krótkotrwale nie jest możliwy grawitacyjny spływ ścieków. Warunkiem do skorzystania z ww. dopuszczenia jest zastosowanie, zgodnie z odpowiednimi Polskimi Normami wskazanymi w załączniku nr 1 do niniejszego projektu rozporządzenia:

- przepompowni ścieków lub
- urządzenia przeciwzalewowego.

116) § 117

W ust. 1 wskazano w jaki sposób wyprowadza się przewód spustowy (pion) instalacji kanalizacyjnej grawitacyjnej.

W ust. 2 określono warunki przy spełnieniu których nie jest wymagane wyprowadzenie ponad dach wszystkich przewodów wentylujących piony kanalizacyjne.

W ust. 3 wymieniono przewody, do których nie wprowadza się przewodu wentylującego pion kanalizacyjny.

Zgodnie z ust. 4, jeżeli wysokość przewodu spustowego (pionu) instalacji kanalizacji grawitacyjnej przekracza 10 m, podłączenia podejść na najniższej kondygnacji spełniają wymagania Polskiej Normy wskazanej w załączniku nr 1 do niniejszego projektu rozporządzenia.

117) § 118

W ust. 1 wskazano, że wodę opadową z dachu, tarasu i zagłębienia przy ścianie zewnętrznej budynku odprowadza się do wyodrębnionej kanalizacji deszczowej lub kanalizacji ogólnospławnej. W przypadku gdy nie ma możliwości odprowadzania wody opadowej do ww. kanalizacji – odprowadza się ją zgodnie z § 23 ust. 2, tj. na własny teren nieutwardzony, do dołów chłonnych lub do zbiorników retencyjnych.

W ust. 2 wskazano, iż przewód odprowadzający wody opadowe przez wnętrze budynku łączy się z instalacją kanalizacyjną poza budynkiem – w przypadku przyłączenia budynku do sieci kanalizacji ogólnospławnej.

Zgodnie z ust. 3, odrębną instalację, niepołączoną z instalacją wodociągową, wykonuje się w przypadku wykorzystania wód opadowych, gromadzonych w zbiornikach retencyjnych, do takich celów jak:

- splukiwanie toalety,
- podlewanie zieleni,
- mycie dróg i chodników
- inne cele gospodarcze.

118) § 119

Zgodnie z tym przepisem możliwe jest przyłączenie drenażu terenu przy budynku do przewodu odprowadzającego ścieki do kanalizacji ogólnospławnej lub deszczowej. Warunkiem do skorzystania z ww. dopuszczenia jest zastosowanie rozwiązań zapobiegających zamulaniu tych przewodów oraz przedostawaniu się ścieków i gazów z sieci kanalizacji do ziemi.

Rozdział 3. Wewnętrzne urządzenia do usuwania odpadów stałych

119) § 120

W przepisie wskazano graniczną wysokość budynku mieszkalnego, która umożliwi wyposażenie takiego budynku w wewnętrzne urządzenia zsypane do usuwania odpadów i nieczystości stałych. Ponadto wskazano ogólne warunki, których spełnienie jest konieczne w przypadku zastosowania takiego urządzenia.

120) § 121

W tym przepisie zawarto szczegółowe warunki dla urządzenia zsypanego zainstalowanego w budynku.

121) § 122

W ust. 1 wprowadzono regulację, zgodnie z którą górną komorę zsypu z urządzeniem do czyszczenia i dezynfekcji urządzenia zsypanego umieszcza się nad najwyższym położonym otworem wysypowym.

Z kolei w ust. 2 wprowadzono regulację wskazującą na miejsce, w którym stosuje się dolną komorę zsypu z pojemnikami do gromadzenia odpadów.

W ust. 3 natomiast wskazano warunki dla dolnej i górnej komory zsypu.

122) § 123

W przepisie wskazano, iż konieczne jest aby rozwiązania techniczne urządzeń zsypanych spełniały wymagania Polskich Norm zawartych w załączniku nr 1 przypisanych do tego przepisu.

Rozdział 4. Instalacje ogrzewcze

123) § 124

Zgodnie z ust. 1, jeżeli budynek (ze względu na swoje przeznaczenie) wymaga ogrzewania, to wyposaża się go w instalację ogrzewczą lub inne urządzenia ogrzewcze, niebędące piecami, trzonami kuchennymi lub kominkami.

W ust. 2 zawarto dopuszczenie, zgodnie z którym w przypadku budynku o wysokości do 3 kondygnacji nadziemnych włącznie, możliwe jest stosowanie pieca i trzonu kuchennego, jeżeli nie jest to sprzeczne z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Uzyskanie zgody właściwego państwowego inspektora sanitarnego konieczne jest w przypadku:

- budynku zakładu opieki zdrowotnej,
- budynku opieki społecznej,
- budynku przeznaczonego dla dzieci i młodzieży,
- lokalu gastronomicznego,
- pomieszczenia przeznaczonego do produkcji żywności i środków farmaceutycznych.

W ust. 3 wskazano natomiast w jakich budynkach i w jakim pomieszczeniu (w tych budynkach) dozwolone jest instalowanie kominka opalanego drewnem z otwartym paleniskiem lub zamkniętym wkładem kominkowym.

124) § 125

W ust. 1 wymieniono z czego składa się instalacja ogrzewcza wodna.

W ust. 2 wymieniono z czego składa się instalacja ogrzewcza powietrzna.

W ust. 3 wskazano, że instalację ogrzewczą wodną zabezpiecza się przed nadmiernym wzrostem ciśnienia i temperatury – zgodnie z Polskimi Normami wskazanymi w załączniku nr 1 do niniejszego projektu rozporządzenia.

W ust. 4 wskazano natomiast, iż wyroby zastosowane w instalacji ogrzewczej wodnej dobiera się z uwzględnieniem:

- wymagań Polskiej Normy wskazanej w załączniku nr 1 do niniejszego projektu rozporządzenia oraz
- korozyjności wody i możliwości zastosowania ochrony przed korozją.

W ust. 5 określono, iż wodna instalacja ogrzewcza umożliwia utrzymanie ilości wody uzupełniającej na racjonalnie niskim poziomie.

Zgodnie z ust. 6, wodna instalacja ogrzewcza systemu zamkniętego lub wyposażona w armaturę automatycznej regulacji posiada urządzenia do odpowietrzania miejscowego – zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy wskazanej w załączniku nr 1 do niniejszego projektu rozporządzenia.

W ust. 7 wskazano w jakim przypadku nie stosuje się kotła na paliwo stałe.

W ust. 8 zawarto dopuszczenie, zgodnie z którym instalacja ogrzewcza wodna systemu zamkniętego z grzejnikami, może być przystosowana do działania jako wodna instalacja chłodnicza (w części albo w całości). Warunkiem do skorzystania z ww. dopuszczenia jest spełnienie wymagań Polskich Norm wskazanych w załączniku nr 1 do niniejszego projektu rozporządzenia.

W ust. 9 i 10 wskazano na umożliwianie utrzymania strat ciepła na racjonalnie niskim poziomie. Wskazano również, że konieczne jest aby izolacja cieplna przewodów spełniała warunki określone w załączniku nr 2 do niniejszego projektu rozporządzenia.

125) § 126

W ust. 1 wskazano, że szczytową moc cieplną instalacji i urządzeń do ogrzewania budynku określa się zgodnie z Polskimi Normami wskazanymi w załączniku nr 1 do niniejszego projektu rozporządzenia.

W ust. 2 określono, jak przyjmuje się temperatury obliczeniowe do obliczania szczytowej mocy cieplnej. Tym samym temperatury obliczeniowe zewnętrzne przyjmuje się zgodnie z Polską Normą

wskazaną w załączniku nr 1 do niniejszego projektu rozporządzenia, a temperatury obliczeniowe ogrzewanych pomieszczeń zgodnie z tabelą zamieszczoną w przepisie.

Przepisy ust. 3 – 10 nie zmieniły się pod względem merytorycznym w stosunku do dotychczasowego rozporządzenia.

126) § 127

Zgodnie z ust. 1 instalację ogrzewczą zaopatruje się w odpowiednią (zapewniającą również bezpieczne użytkowanie) aparaturę kontrolną i pomiarową.

W ust. 2 wymieniono urządzenia, w jakie zaopatruje się budynek z instalacją ogrzewczą wodną zasilaną z sieci ciepłowniczej.

W ust. 3 wymieniono urządzenia, w jakie zaopatruje się budynek mający więcej niż jeden lokal mieszkalny lub lokal użytkowy – w przypadku zasilania instalacji ogrzewczej wodnej z kotłowni.

W ust. 4 wskazano natomiast, że izolacja cieplna instalacji ogrzewczej wodnej odpowiada wymaganiom Polskiej Normy wskazanej w załączniku nr 1 do niniejszego projektu rozporządzenia oraz warunkom wynikającym z § 264 ust. 10.

W ust. 5 określono w jakich pomieszczeniach nie stosuje się ogrzewania parowego oraz określonych wodnych instalacji ogrzewczych o temperaturze czynnika grzejnego przekraczającego 90°C.

Ust. 6 zawiera warunek w zakresie wyposażenia nowych budynków w urządzenia, które automatycznie regulują temperaturę w poszczególnych pomieszczeniach.

Ust. 7 zawiera dopuszczenie polegające na możliwości stosowania urządzeń samoregulujących w strefie ogrzewanej. Użyte w przepisie określenie „strefa ogrzewana” rozumiane jako zespół pomieszczeń obsługiwanych przez te same systemy techniczne, mające te same przeznaczenie, w których temperatura wewnętrzna różni się o nie więcej niż 4 K. Określenie to funkcjonuje w przepisach techniczno-budowlanych i jest powszechnie stosowane w związku z projektowaniem oraz sporządzaniem świadectw charakterystyki energetycznej budynków.

Ust. 8 zawiera wytyczne techniczne oraz ekonomiczne, które bierze się pod uwagę instalując w budynku urządzenia samoregulujące. O możliwości realizacji z technicznego punktu widzenia mówimy wówczas, gdy charakterystyka techniczna systemu i budynku (lub części budynku) umożliwia zastosowanie wymagań. Możliwość realizacji z ekonomicznego punktu widzenia odnosi się do kosztów stosowania wymagań, gdzie okres zwrotu z inwestycji jest nie dłuższy niż 5 lat.

Ust. 9 zawiera wymaganie w zakresie wyposażenia budynków istniejących w urządzenia, które automatycznie regulują temperaturę oddzielnie w poszczególnych pomieszczeniach lub w strefie ogrzewanej, w przypadku wymiany źródeł ciepła.

127) § 128

W kolejnych ust. (1-6) wskazano warunki jakie są stawiane pomieszczeniom i budynkom, w których instalowane są kotły na paliwo stałe lub olej opałowy – w zależności od mocy cieplnej tego kotła.

W ust. 7 zawarto warunek dotyczący pomieszczenia, w którym zainstalowany jest kocioł na paliwo stałe lub olej opałowy, w przypadku gdy pomieszczenie to znajduje się nad inną kondygnacją użytkową. Warunek ten dotyczy wodoszczelności:

- podłogi;
- ścian do wysokości 0,1 m;
- progów drzwiowych o wysokości 0,04 m;
- przejścia przewodów w podłodze oraz w ścianach do wysokości 0,1 m.

W ust. 8 określono maksymalne, łączne obciążenie cieplne, służące do określania kubatury pomieszczenia, w którym będą zainstalowane kotły o mocy do 2000 kW – nie może ono być większe niż 4650 W/m³.

W ust. 9 natomiast wskazano ogólne wymagania w zakresie sposobu określania kubatury pomieszczenia z kotłem na olej opałowy, o którym mowa w ust. 6 tego przepisu. Kubatura takiego pomieszczenia powinna być określana indywidualnie z uwzględnieniem wymagań technicznych i technologicznych, a także eksploatacyjnych.

W ust. 10 określono graniczne wartości dotyczące wysokości (nie mniej niż 2,2 m) i kubatury (nie mniejsza niż 8 m³) pomieszczenia, w którym instaluje się kocioł na olej opałowy.

W ust. 11 zawarto warunki dotyczące konieczności zapewnienia nawiewu i wywiewu powietrza w pomieszczeniu, w którym zainstalowany jest kocioł na paliwo stałe lub olej opałowy.

Natomiast w ust. 12 wskazano, iż w zakresie odprowadzania spalin z kotła na olej opałowy konieczne jest spełnienie warunków dla urządzenia gazowego, które zawarto w § 166 ust. 1, 2, 5, 6, 8 i 9.

128) § 129

W ust. 1, co do zasady, określono w jaki sposób odbywa się magazynowanie oleju opałowego o temperaturze zapłonu powyżej 55°C oraz jakie warunki konieczne są do spełnienia w magazynie oleju opałowego.

W ust. 2 zostało uregulowane wyposażenie pojedynczego zbiornika lub baterii zbiorników w magazynie oleju opałowego.

W ust. 3 zostały wskazane dodatkowe regulacje dla baterii zbiorników w magazynie oleju opałowego, zgodnie z którymi wszystkie zbiorniki muszą tego samego rodzaju i wielkości, z zastrzeżeniem, iż łączna objętość tych zbiorników nie może przekraczać 100 m³.

W ust. 4 została wprowadzona regulacja dotycząca wyposażenia magazynu oleju opałowego w rozwiązania techniczne mogące w przypadku awarii pomieścić olej o objętości jednego zbiornika, polegające na wykonaniu szczelnej izolacji na przenikanie oleju w postaci wanny wychwytywającej (na części lub całości pomieszczenia).

W ust. 5 zawarto szczególne dopuszczenie - wskazano warunki, których spełnienie umożliwia ustawienie zbiornika oleju opałowego o objętości nie większej niż 1 m³, w pomieszczeniu, w którym zainstalowany jest kocioł na olej opałowy. Natomiast w ust. 6 wskazano przypadki, w których instalowanie wymaganej na podstawie ust. 4 i 5 pkt 3 tego przepisu wanny przechwytywającej nie jest konieczne.

Ust. 7 zawiera obowiązek w zakresie wyposażenia magazynu oleju opałowego w:

- wentylację nawiewno-wywiewną zapewniającą od 2 do 4 wymian powietrza na godzinę;
- okno, element doświetlający lub półstałe urządzenie gaśnicze pianowe.

W ust 8 zostało wprowadzone kolejne wymaganie dla magazynu oleju opałowego wskazujące na możliwość zastosowania w nim wyłącznie centralnego ogrzewania wodnego.

W ust. 9 wprowadzono regulację wskazującą na konieczność ochrony przed elektrycznością statyczną zbiornika (stosowanego do magazynowania oleju opałowego), wykładziny zbiornika oraz przewodów wykonanych z tworzywa sztucznego. Rozwiązania w powyższym zakresie muszą być zgodne z warunkami określonymi w Polskiej Normie przypisanej do tego przepisu w Załączniku nr 1.

129) § 130

Przepis jednoznacznie wskazuje, że obudowa przewodów instalacji ogrzewczej umożliwia wymianę instalacji bez naruszania konstrukcji budynku.

130) § 131

Przepis ten wskazuje, że te elementy wodnej instalacji ogrzewczej, które narażone są w zimie na intensywny dopływ powietrza z zewnątrz, ochrania się przed zamarzaniem oraz posiadają one (ww. elementy instalacji), w miejscach tego wymagających, określoną w przepisie izolację cieplną.

Rozdział 5. Przewody kominowe

131) § 132

W ust. 1 wskazano, iż konieczne jest aby wymiary przekroju, sposób prowadzenia i wysokość przewodu wentylacyjnego, spalinowego lub dymowego w budynku, prowadzonego w ścianie albo w obudowie, trwale połączonego z konstrukcją albo stanowiącego konstrukcję samodzielną, stwarzały potrzebny ciąg, zapewniający wymaganą przepustowość oraz spełniały wymagania określone w Polskich Normach wskazanych w tym przepisie.

W ust. 2 określono, że szczelność oraz spełnienie warunków określonych w § 263 niniejszego projektu rozporządzenia są obligatoryjnymi cechami przewodu kominowego.

W ust. 3 wskazano warunek dotyczący wewnętrznej powierzchni przewodu odprowadzającego spaliny mokre, zgodnie z którym musi być ona odporna na destrukcyjne oddziaływanie tych spalin.

W ust. 4 wyszczególniono warunki, których spełnienie jest obligatoryjne w przypadku przewodu kominowego do wentylacji grawitacyjnej.

132) § 133

Przepis pozostał bez zmian merytorycznych względem dotychczasowego rozporządzenia - wskazano w nim jednoznacznie, iż nie stosuje się:

- grawitacyjnych zbiorczych przewodów spalinowych i dymowych, z uwzględnieniem § 166 ust. 3,
- zbiorczych przewodów wentylacji grawitacyjnej,
- indywidualnych wentylatorów wyciągowych w pomieszczeniach, w których znajdują się wloty do przewodów spalinowych.

133) § 134

W ust. 1 wskazano na konieczność wyprowadzania ponad dach przewodu kominowego – na wysokość zabezpieczającą przed niedopuszczalnym zakłóceniem ciągu.

W ust. 2 sprecyzowano kiedy warunek określony w ust. 1 (tj. wyprowadzanie przewodu kominowego ponad dach) uznaje się za spełniony.

W ust. 3 natomiast zawarto dopuszczenie, zgodnie z którym możliwe jest wyprowadzenie przewodu spalinowego od urządzeń gazowych z zamkniętą komorą spalania bezpośrednio przez ścianę zewnętrzną budynku. W takim przypadku konieczne jest jednak spełnienie warunków z § 167.

134) § 135

W ust. 1 wskazano na konieczność stosowania, na przewodzie dymowym i spalinowym, nasady kominowej zabezpieczającej przed odwróceniem ciągu – w przypadku budynku usytuowanego w II i III strefie obciążenia wiatrem (strefy określają Polskie Normy). Jednocześnie konieczne jest zachowanie warunków, o których mowa w § 138 ust. 1.

W ust. 2 natomiast wskazano, że ww. nasady kominowe stosuje się również na innych obszarach – w przypadku, gdy wymagają tego położenie budynku oraz lokalne warunki topograficzne.

W ust. 3 określono przypadki, w których warunki z ust. 1 i 2 nie obowiązują.

135) § 136

W ust. 1 dopuszczono możliwość obciążania stropem tej ściany, w której znajduje się przewód kominowy. Warunkiem do skorzystania z ww. dopuszczenia jest (oprócz spełnienia wymagań dotyczących bezpieczeństwa konstrukcji) przyjęcie takich rozwiązań projektowych, które nie spowodują nieszczelności czy też ograniczenia światła przewodów.

W ust. 2 wskazano natomiast, że jeżeli trzon kominowy jest wydzielony lub oddylatowany od konstrukcji budynku, to nie obciąża się go (trzonu) stropami. Takiego trzonu kominowego nie uwzględnia się również w obliczeniach jako części tej konstrukcji budynku.

136) § 137

W ust. 1 wskazano, że:

- trzon kuchenny (również typu restauracyjnego),
- kocioł grzewczy na paliwo stałe,
- kominek z otwartym paleniskiem lub zamkniętym wkładem kominkowym

przyłącza się wyłącznie do własnego, samodzielnego przewodu kominowego dymowego, spełniającego określone w tym przepisie parametry.

W ust. 2 zawarto dopuszczenie, zgodnie z którym możliwe jest aby piece na paliwo stałe, posiadające szczelne zamknięcie przyłączone były do jednego przewodu kominowego dymowego spełniającego warunki wskazane w tym przepisie (tj. przekrój o wymiarach co najmniej 0,14 m x 0,14 m lub średnicy co najmniej 0,15 m). Warunkiem do skorzystania z tego dopuszczenia jest:

- zachowanie różnicy poziomu włączenia co najmniej 1,5 m oraz
- przyłączenie nie więcej niż 3 pieców do jednego przewodu.

W ust. 3 wskazano, że ten z pieców na paliwo stałe, posiadających szczelne zamknięcie, który usytuowany jest na najwyższej kondygnacji przyłącza się do odrębnego przewodu dymowego.

Zgodnie z ust. 4, w przypadku przyłączenia urządzenia gazowego do przewodów spalinowych zastosowanie mają warunki określone w § 166 oraz § 167.

137) § 138

W ust. 1 wskazano, iż konieczne jest aby wylot przewodu kominowego był dostępny do czyszczenia i okresowej kontroli. Niezbędne jest również uwzględnienie przepisów z § 305, gdzie określono zasady dostępu na dach.

W ust. 2 wskazano w jakie otwory wyposaża się przewód spalinowy i przewód dymowy.

Rozdział 6. Wentylacja i klimatyzacja

138) § 139

W ust. 1 zawarto ogólną normę wskazującą na aspekty konieczne do zapewnienia przez wentylację i klimatyzację.

W ust. 2 wymieniono pomieszczenia, w których stosuje się wentylację mechaniczną lub grawitacyjną, mianowicie:

- pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi,

- pomieszczenie bez otwieranych okien,
- inne pomieszczenie, w którym ze względów zdrowotnych, technologicznych lub bezpieczeństwa konieczne jest zapewnienie wymiany powietrza.

W ust. 3 wskazano, w jakich pomieszczeniach stosuje się klimatyzację.

W ust. 4 zawarto odniesienie do przepisu odrębnego dotyczącego efektywności energetycznej.

Ust. 5 zawiera warunek w zakresie wyposażenia nowych budynków w urządzenia, które automatycznie regulują temperaturę w poszczególnych pomieszczeniach.

Ust. 6 zawiera warunek dopuszczający stosowanie urządzeń samoregulujących w strefie chłodzącej.

Ust. 7 zawiera warunki techniczne oraz ekonomiczne, które bierze się pod uwagę instalując w budynku urządzenia samoregulujące. O możliwości realizacji z technicznego punktu widzenia mówimy wówczas, gdy charakterystyka techniczna systemu i budynku (lub części budynku) umożliwia zastosowanie wymagań. Możliwość realizacji z ekonomicznego punktu widzenia odnosi się do kosztów stosowania wymagań, gdzie okres zwrotu z inwestycji jest nie dłuższy niż 5 lat.

139) § 140

W ust. 1 wymieniono budynki, w których stosuje się wentylację mechaniczną wywiewną lub nawiewno-wywiewną. Jednocześnie wskazano, że w pozostałych budynkach (niewymienionych) dopuszcza się stosowanie wentylacji grawitacyjnej lub wentylacji hybrydowej.

W ust. 2 zawarto warunek dotyczący pomieszczenia, w przypadku którego nie stosuje się wentylacji grawitacyjnej ani wentylacji hybrydowej. Dotyczy to pomieszczenia w którym jest zastosowana wentylacja mechaniczna lub klimatyzacja. Zaznaczyć przy tym należy, iż warunek ten nie dotyczy pomieszczeń z urządzeniami klimatyzacyjnymi niepobierającymi powietrza zewnętrznego.

W ust. 3 wskazano przypadek, w którym konieczne jest stosowanie dodatkowej, awaryjnej wentylacji wywiewnej, spełniającej określone w tym przepisie warunki.

W ust. 4 wskazano pomieszczenie, w przypadku którego stosuje się odciąg miejscowy współpracujący z wentylacją ogólną, który umożliwia spełnienie warunków wskazanych w tym przepisie.

W ust. 5 wymieniono instalacje, które wyposaża się w regulację wentylatorów zapewniającą dostosowanie ich wydajności powietrznej do potrzeb użytkowych.

140) § 141

W ust. 1 uregulowano wymagania dotyczące strumienia powietrza zewnętrznego doprowadzanego do pomieszczenia (niebędącego pomieszczeniem pracy) oraz szczególne wymaganie tego strumienia w odniesieniu do lokalu mieszkalnego.

W ust. 2 wskazano natomiast, że w przypadku pomieszczenia pracy, strumień powietrza zewnętrznego doprowadzanego do tego pomieszczenia odpowiada wymaganiom określonym w przepisach o bezpieczeństwie i higienie pracy.

Zgodnie z treścią ust. 3, w przypadku wentylacji mechanicznej lub klimatyzacji, oczyszcza się powietrze zewnętrzne przed wprowadzeniem go do wentylowanego pomieszczenia – jeżeli powietrze to jest zanieczyszczone w stopniu przekraczającym wymagania określone w przepisach odrębnych.

Wskazano również, iż powyższy warunek nie dotyczy:

- budynku mieszkalnego jednorodzinnego,
- budynku mieszkalnego w zabudowie zagrodowej,
- budynku rekreacji indywidualnej.

W ust. 4 określono, w jaki sposób przyjmuje się do obliczeń wartości temperatury, wilgotności względnej i prędkości ruchu powietrza w pomieszczeniu przeznaczonym na stały pobyt ludzi, które jest wentylowane w sposób mechaniczny lub klimatyzowane.

W ust. 5 natomiast wskazano, że w przypadku pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi, ale wentylowanego w sposób naturalny, wartości temperatury wewnętrznej (w okresach ogrzewczych) przyjmuje się do obliczeń zgodnie z tabelą z § 126 ust. 2.

141) § 142

W ust. 1 wskazano na konieczność zapewnienia, aby kierunek przepływu powietrza – w przypadku zastosowania w budynku przepływu powietrza wentylacyjnego między pomieszczeniami lub strefami wentylacyjnymi – od pomieszczenia o mniejszym do pomieszczenia o większym stopniu zanieczyszczenia powietrza.

W ust. 2 wskazano z kolei, w jaki sposób odbywa się przepływ powietrza wentylacyjnego w lokalu mieszkalnym – z pomieszczenia mieszkalnego do kuchni lub aneksu kuchennego oraz do pomieszczenia higienicznosanitarnego.

W ust. 3 zawarto ogólną normę wskazującą, iż nie łączy się ze sobą, w instalacji wentylacji i klimatyzacji, przewodów z pomieszczeń o różnych wymaganiach użytkowych i sanitarno-zdrowotnych. Jednocześnie wskazano jakich budynków i lokali ww. warunek nie dotyczy, tj.:

- budynku mieszkalnego jednorodzinnego,
- budynku rekreacji indywidualnej,
- wydzielonego lokalu mieszkalnego lub lokalu użytkowego – gdy lokal ten posiada indywidualną, zorganizowaną wentylację nawiewno-wywiewną.

W ust. 4 zawarto wymaganie dotyczące pomieszczenia zagrożonego wybuchem – w instalacji wentylacji i klimatyzacji przewodu z takiego pomieszczenia nie łączy się z przewodem innego pomieszczenia.

W ust. 5 zawarto dopuszczenie, zgodnie z którym możliwe jest wentylowanie garażu oraz innego pomieszczenia nieprzeznaczonego na pobyt ludzi powietrzem odprowadzanym z pomieszczenia niebędącego pomieszczeniem higienicznosanitarnym, o ile powietrze to ma mniejszy stopień zanieczyszczenia i nie zawiera substancji szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych zapachów. Z ww. dopuszczenia można skorzystać w przypadku, gdy przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

W ust. 6 zawarto natomiast wymaganie dotyczące budynku użyteczności publicznej i budynku produkcyjnego. Zgodnie z tym przepisem w pomieszczeniu znajdującym się w ww. budynku, którego przeznaczenie (przeznaczenie pomieszczenia) wiąże się z jego okresowym użytkowaniem, konieczne jest aby instalacja wentylacji mechanicznej zapewniała możliwość ograniczenia intensywności jej działania lub wyłączenia (poza okresem użytkowania pomieszczenia), z zachowaniem warunku normalnej pracy przez co najmniej 1 godzinę przed i po użytkowaniu pomieszczenia.

W ust. 7 zawarto wymaganie dotyczące wentylacji pomieszczenia, o którym mowa w ust. 6 (tj. pomieszczenie w budynku użyteczności publicznej i w budynku produkcyjnym, którego przeznaczenie wiąże się z jego okresowym użytkowaniem), jeżeli w pomieszczeniu tym występuje źródło zanieczyszczenia szkodliwego dla zdrowia lub źródła pary wodnej.

W ust. 8 wskazano, iż urządzenie instalowane w pomieszczeniu, w szczególności urządzenie zużywające powietrze, nie wywołuje zakłóceń ograniczających skuteczność funkcjonowania wentylacji.

W ust. 9 wymieniono w jakich pomieszczeniach nie stosuje się mechanicznej wentylacji wyciągowej.

W ust. 10 wskazano natomiast, iż w przypadku gdy w pomieszczeniu zastosowano wentylację nawiewno-wywiewną zrównoważoną lub nadciśnieniową, przepisu ust. 9 nie stosuje się.

W ust. 11 wymieniono pomieszczenia, w których stosuje się wentylację mechaniczną nadciśnieniową.

142) § 143

Ust. 1 i 2 nie zmieniły merytorycznego brzmienia względem dotychczasowego rozporządzenia.

W ust. 3 wskazano kiedy można (tj. wyłącznie w jakich przypadkach) stosować recyrkulację powietrza.

Zgodnie z ust. 4, w przypadku budynku opieki zdrowotnej stosowanie recyrkulacji powietrza możliwe jest wyłącznie za zgodną i na warunkach określonych przez właściwego państwowego inspektora sanitarnego.

W ust. 5 określono warunek dla instalacji wentylacji mechanicznej nawiewno-wywiewnej lub klimatyzacji w przypadku stosowania recyrkulacji powietrza polegający na konieczności zastosowania w tej instalacji układów regulacji umożliwiających w korzystnych warunkach pogodowych zwiększanie udziału powietrza zewnętrznego do 100%. Ust. 6 z kolei reguluje przypadek w którym nie stosuje się wymagania wynikającego z ust. 5.

W ust. 7 dopuszczono możliwość niespełnienia warunków określonych w ust. 1 tego przepisu, w przypadku instalacji używanej krócej niż przez 1000 godzin w roku.

143) § 144

Przepis nie zmienił się w warstwie merytorycznej względem dotychczasowego rozporządzenia.

144) § 145

Przepis nie zmienił się w warstwie merytorycznej względem dotychczasowego rozporządzenia.

145) § 146

W ust. 1 wskazano, iż zarówno urządzenie, jak i elementy wentylacji mechanicznej i klimatyzacji stosuje się w taki sposób, aby umożliwić uzyskanie zakładanej jakości środowiska w danym pomieszczeniu – przy jednoczesnym racjonalnym zużyciu energii do ogrzewania i chłodzenia oraz energii elektrycznej.

W ust. 2 wskazano, iż instalację klimatyzacji wyposaża się w urządzenie pomiarowe mające na celu sprawdzanie warunków pracy i kontrolę zużycia energii.

W ust. 3 wymieniono urządzenia wentylacji mechanicznej i klimatyzacji, które instaluje się w taki sposób, aby zapewniona była możliwość ich okresowej kontroli, konserwacji, naprawy lub wymiany.

W ust. 4 zawarto wymagania dotyczące wyposażenia centrali wentylacyjnej i klimatyzacyjnej usytuowanej na zewnątrz budynku.

W ust. 5 sprecyzowano jaką centralę wentylacyjną i klimatyzacyjną stosuje się w przypadku pomieszczenia o specjalnych wymaganiach higienicznych.

W ust. 6 wskazano, iż urządzenie wentylacji mechanicznej i klimatyzacji zabezpiecza się przed zanieczyszczeniami znajdującymi się w powietrzu zewnętrznym, a w szczególnych przypadkach w powietrzu obiegowym, za pomocą filtra określonego w przepisie.

W ust. 7 zawarto wymaganie dotyczące określonych zabezpieczeń nawilżacza w instalacji wentylacji mechanicznej i klimatyzacji.

W ust. 8 wskazano natomiast, że warunki określone w § 264 ust. 8 zachowuje się również przy wykonywaniu połączenia wentylatora z przewodami wentylacyjnymi za pomocą elastycznych elementów łączących.

W ust. 9 zawarto warunek wskazujący, w co wyposaża się instalację wentylacji mechanicznej i klimatyzacji, jak również wskazano jakiego rodzaju instalacji ww. warunek nie dotyczy.

W tabeli zawartej w ust. 10 wskazano moc właściwą wentylatorów stosowanych w instalacjach wentylacyjnych i klimatyzacyjnych.

W ust. 11 zawarto natomiast tabelę wskazującą na możliwość zwiększenia mocy właściwej wentylatora do wartości w niej wskazanej pod warunkiem zastosowania dodatkowych (wskazanych w tabeli) elementów instalacji wentylacyjnej lub klimatyzacyjnej.

W ust. 12 wskazano natomiast w jaki sposób dobiera się temperaturę zasilania i powrotu czynnika chłodzącego belek chłodzących i elementów chłodzących płaszczyznowych.

W ust. 13 wskazano w jaki sposób reguluje się pompę obiegową w obiegu chłodzącym i ogrzewczym instalacji klimatyzacji.

146) § 147

W ust. 1 wymieniono budynki oraz pomieszczenia, w przypadku których konieczne jest, aby okna, w celu okresowego przewietrzania, miały konstrukcję umożliwiającą otwieranie co najmniej 50% powierzchni wymaganej zgodnie z § 49 dla danego pomieszczenia (tj. co najmniej 50% powierzchni okien lub elementów doświetlających miało konstrukcję umożliwiającą otwieranie).

W ust. 2 określono natomiast w jakie urządzenia zaopatruje się skrzydło okna, świetlik oraz nawietrzak okienny, które to wykorzystywane są do przewietrzania pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi.

W ust. 3 wskazano przypadek, w którym konieczne jest zapewnienie dopływu powietrza poprzez urządzenie nawiewne umieszczone w oknie, drzwiach balkonowych lub w innej części przegrody zewnętrznej. Natomiast w ust. 4 wskazano, że ww. urządzenie nawiewne stosuje się zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy wskazanej w tym przepisie.

Rozdział 7. Instalacja gazowa na paliwa gazowe

147) § 148

W ust. 1 zawarto wymaganie, zgodnie z którym konieczne jest, aby zaopatrzenie budynku w gaz oraz instalację gazową odpowiadało zarówno potrzebom użytkowym i warunkom wynikającym z własności fizykochemicznych gazu, jak również warunkom technicznym przyłączenia do sieci gazowej, określonym przez dostawcę gazu.

W ust. 2 wymieniono elementy instalacji, które stanowią instalację gazową zasilaną z sieci gazowej.

W ust. 3 wymieniono z kolei elementy instalacji, które stanowią instalację gazową zasilaną gazem płynnym ze stałych zbiorników lub baterii butli znajdujących się na działce budowlanej na zewnątrz budynku.

W ust. 4 wymieniono natomiast elementy instalacji, które stanowią instalację gazową zasilaną gazem płynnym z indywidualnej butli, znajdującej się wewnątrz budynku.

W ust. 5 wskazano co stanowi instalację zbiornikową gazu płynnego.

Zgodnie natomiast z ust. 6 warunki dla instalacji gazowych, o których mowa w przedmiotowym projekcie rozporządzenia, nie dotyczą instalacji przeznaczonych dla celów rolniczych i produkcyjno-przemysłowych (technologicznych).

148) § 149

W ust. 1 wskazano maksymalne wartości ciśnienia w przewodzie gazowym, doprowadzającym gaz do zewnętrznej ściany budynku – w zależności od przeznaczenia budynku.

W ust. 2 określono, co zapewnia instalacja gazowa budynku.

W ust. 3 zawarto natomiast dopuszczenie, zgodnie z którym w budynku o wysokości większej niż 35 m ponad poziomem terenu doprowadzenie instalacji gazowej możliwe jest wyłącznie do pomieszczenia technicznego, w którym jest zainstalowane urządzenie gazowe. Konieczne jest, aby pomieszczenie to usytuowane było:

- 1) w piwnicy lub na najniższej kondygnacji nadziemnej albo
 - 2) na najwyższej kondygnacji budynku lub nad tą kondygnacją
- w takich przypadkach warunkiem koniecznym jest zastosowanie urządzenia stabilizującego ciśnienie gazu.

Zgodnie z ust. 4, w przypadku stosowania instalacji gazowej w budynku o wysokości ponad 25 m konieczne jest uzyskanie pozytywnej opinii wydanej przez właściwego komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej.

W ust. 5 wskazano natomiast, iż wyłącznie w budynkach niskich możliwe jest stosowanie instalacji gazowej zasilanej gazem płynnym.

Zgodnie z ust. 6, nie stosuje się w jednym budynku jednocześnie gazu płynnego i gazu z sieci gazowej.

W ust. 7 wskazano, iż możliwe jest w budynku niskim usytuowanie kotłowni gazowej zasilanej z sieci gazowej, nawet jeżeli w tym budynku w lokalach mieszkalnych zastosowana jest instalacja zasilana gazem płynnym.

W ust. 8 wskazano, w jakich przypadkach nie stosuje się instalacji gazowej zasilanej gazem o gęstości większej od gęstości powietrza.

149) § 150

W ust. 1 wskazano, w jakich budynkach dopuszczalne jest stosowanie instalacji sygnalizującej niedopuszczalny poziom stężenia gazu. Są to:

- budynek, w którym ustanowiony jest stały nadzór zapewniający podejmowanie działań zaradczych,
- budynek mieszkalny jednorodzinny.

W ust. 2 wymieniono miejsca, w jakich instaluje się czujkę sygnalizującą niedopuszczalny poziom stężenia gazu w budynkach, o których mowa w ust. 1.

W ust. 3 wskazano, do kogo kierowany jest sygnał alarmowy stanu zagrożenia wybuchem w budynku. Przepis ten nie dotyczy budynku mieszkalnego jednorodzinnego.

W ust. 4 określono, jakiego urządzenia nie instaluje się w części mieszkalnej budynku mieszkalnego wielorodzinnego oraz jakiego przypadku przedmiotowa regulacja nie dotyczy.

W ust. 5 wskazano z kolei, w jakim pomieszczeniu stosuje się urządzenie sygnalizacyjno-odcinające dopływ gazu.

W ust. 6 wskazano miejsce, w którym instaluje się zawór odcinający dopływ gazu do budynku, będący elementem składowym urządzenia sygnalizacyjno-odcinającego.

W ust. 7 określono przed czym oraz w jaki sposób zabezpiecza się instalację gazową przyłączoną do sieci gazowej wykonanej z przewodów metalowych.

150) § 151

W ust. 1 wskazano na konieczność instalowania na przyłączy kurka głównego, umożliwiającego odcięcie dopływu gazu – w przypadku instalacji gazowej budynku zasilanego z sieci gazowej.

W ust. 2 zawarto natomiast warunki, jakie musi spełniać miejsce, w którym instaluje się kurek główny.

W ust. 3 określone zostały przypadki, w których możliwe jest instalowanie kurka głównego w odległości większej niż 10 m od zasilanego budynku, w wentylowanej szafce, usytuowanej w linii ogrodzenia od ulicy lub ogólnego ciągu pieszego z dostępem do niej od strony zewnętrznej działki budowlanej.

W ust. 4 wskazano natomiast, w jakim miejscu możliwe jest instalowanie kurka głównego w przypadku budynku o charakterze monumentalnym.

W ust. 5 określona została minimalna odległość (0,5 m), jaka jest konieczna do zachowania pomiędzy kurkiem głównym montowanym przy ścianie lub we wnęce ściany budynku a poziomem terenu oraz najbliższą krawędzią okna, elementu doświetlającego, drzwi lub innego otworu w budynku.

W ust. 6 wskazano natomiast, iż w uzasadnionych przypadkach, wynikających z rozwiązania funkcjonalno-przestrzennego budynku, możliwe jest zainstalowanie więcej niż jednego kurka głównego. Wskazano również, że w takim przypadku instalacje zasilane z oddzielnych przyłączy nie mogą być ze sobą połączone.

W ust. 7 zawarto specjalne dopuszczenie dotyczące instalowania kurka głównego w zabudowie śródmiejskiej.

W ust. 8 zawarto przepis dotyczący konieczności oznakowania kurka głównego, jak również koniecznego działania w sytuacji gdy w budynku znajduje się więcej niż jeden kurek główny.

151) § 152

W ust. 1 określono rozwiązanie, jakie stosuje się, oprócz zainstalowania kurka głównego, w przypadku gdy z jednego przyłącza zasilany jest więcej niż jeden budynek.

W ust. 2 wskazano, kiedy zawór odcinający stosuje się w zabudowie jednorodzinnej, zabudowie zagrodowej i zabudowie rekreacji indywidualnej.

W ust. 3 podkreślono, iż zawory odcinające, o których mowa w ust. 1 i 2 tego przepisu, spełniają warunki, o których mowa w § 150 ust. 6.

152) § 153

W ust. 1 wskazano, w jakim przypadku dotyczącym instalacji gazowej zasilanej z sieci gazowej o ciśnieniu do 500 kPa, konieczne jest aby przed urządzeniem redukcyjnym zainstalowany był zawór odcinający, a za tym urządzeniem zawór odcinający, który jest kurkiem głównym.

W ust. 2 wskazano natomiast przypadek, w którym możliwe jest aby zawór odcinający zainstalowany przed urządzeniem redukcyjnym był traktowany jako kurek główny. Ponadto wskazano, że przedmiotowy przepis ma również zastosowanie w sytuacji kiedy urządzenie redukcyjne jest połączone w jeden zespół z gazomierzem.

153) § 154

W tym przepisie wskazano, w jakim miejscu instaluje się urządzenie redukcyjne oraz konieczność jego zabezpieczenia przed dostępem osób nieuprawnionych i uszkodzeniami mechanicznymi.

154) § 155

W ust. 1 wskazano, że przewód instalacji gazowej poprowadzony poniżej poziomu terenu, poza budynkiem, w odległości większej niż 0,5 m od ściany zewnętrznej tego budynku musi spełniać wymagania określone w przepisach odrębnych dotyczących sieci gazowych.

Zgodnie z treścią ust. 2, przewód instalacji gazowej wykonuje się w sposób zapewniający spełnienie wymagań szczelności i trwałości określonych w Polskich Normach wskazanych w tym przepisie.

W ust. 3 wymieniono przypadki, gdy przewód instalacji gazowej wykonuje się z rur stalowych bez szwu bądź z rur stalowych ze szwem przewodowych, zgodnych z wymaganiami Polskich Norm wskazanych w tym przepisie, łączonych przez spawanie.

W ust. 4 wymieniono przypadki, w których przewód instalacji gazowej również wykonuje się z rur, o których mowa w ust. 3.

W ust. 5 wskazano budynki, w których przewody wykonuje się z rur, o których mowa w ust. 2, łączonych również z zastosowaniem połączenia gwintowanego lub z rur miedzianych łączonych przez lutowanie lutem twardym. Wskazano także, że możliwe jest stosowanie innego sposobu łączenia rur, o ile spełniają one wymagania szczelności i trwałości określone w Polskiej Normie wskazanej w tym przepisie.

W ust. 6 wskazano, jakiego (tj. z czego wykonanego) przewodu gazowego nie prowadzi się po zewnętrznej stronie ścian budynku.

W ust. 7 wskazano natomiast w jakim przypadku przewód instalacji gazowej dla gazu płynnego może być prowadzony powyżej poziomu terenu między zbiornikiem, butlą lub baterią butli a budynkiem, a także po zewnętrznej ścianie budynku.

155) § 156

W ust. 1 wskazano pomieszczenia, przez które nie prowadzi się przewodu instalacji gazowej.

W ust. 2 wskazano, jakiego typu przewodu instalacji gazowej nie prowadzi się przez pomieszczenie mieszkalne, w sytuacji kiedy mogą one stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa mieszkańców.

W ust. 3 zawarto przepis dotyczący lokalizowania przewodu instalacji gazowej, w stosunku do przewodów innych instalacji stanowiących wyposażenie budynku (ogrzewczej wodociągowej, kanalizacyjnej, elektrycznej, piorunochronnej itp.).

W ust. 4 wskazano odległość w jakiej sytuuje się (0,1 m) poziomy odcinek instalacji gazowej powyżej innego przewodu instalacyjnego. Dodatkowo wskazano, iż w przypadku gdy gęstość gazu jest większa od gęstości powietrza, przewód instalacji gazowej lokalizuje się poniżej przewodu elektrycznego i urządzenia iskrzącego.

W ust. 5 wskazano odległość na jaką oddala się (0,02 m) przewód instalacji gazowej krzyżujący się z innym przewodem instalacyjnym.

W ust. 6 wskazano w jakim przypadku możliwe jest prowadzenie przewodu gazowego z rur stalowych bez szwu i rur stalowych ze szwem przewodowych, łączonych za pomocą spawania przez jedną kondygnację garażu, znajdującą się bezpośrednio pod kondygnacją nadziemną budynku.

156) § 157

W ust. 1 wskazano cel rozwiązań technicznych instalacji gazowej.

W ust. 2 określono, w jaki sposób prowadzi się przewód instalacji gazowej w piwnicy i suterenie. Jednocześnie wskazano w jaki sposób dopuszcza się prowadzenie przedmiotowego przewodu na innej kondygnacji nadziemnej.

W ust. 3 wskazano, iż konieczne jest zabezpieczenie przed korozją przewodu gazowego z rur stalowych – po wykonaniu próby szczelności.

157) § 158

W ust. 1 wskazano, iż urządzenie pomiarowe zużycia gazu, które to w dalszych przepisach projektu rozporządzenia nazywane jest gazomierzem, instaluje się oddzielnie dla każdego z odbiorców i zabezpiecza się przed dostępem osób nieuprawnionych. Jednocześnie wskazać należy, iż ww. urządzenie (gazomierz) spełnia wymagania określone w Polskiej Normie wskazanej w tym przepisie.

W ust. 2 określono wymaganie dotyczące lokalizacji gazomierza – tj. w miejscu umożliwiającym łatwy dostęp w przypadku kontroli lub wymiany.

W ust. 3 wskazano, że przed każdym gazomierzem instaluje się zawór odcinający. Jednocześnie wskazano, że warunek ten jest spełniony jeżeli gazomierz instalowany jest w jednej szafce z kurkiem głównym.

W ust. 4 wymieniono miejsca, w jakich instaluje się gazomierze.

W ust. 5 wskazano natomiast, iż możliwe jest również instalowanie gazomierza (także bez szafki) w kuchni stanowiącej samodzielne pomieszczenie oraz w przedpokoju w istniejącym budynku mieszkalnym, podlegającym przebudowie lub w którym następuje remont instalacji.

W ust. 6 wskazano przypadki gdy możliwe jest instalowanie gazomierza w wydzielonym i zamykanym pomieszczeniu piwnicznym.

158) § 159

W tym przepisie wymieniono przypadki, w których gazomierza się nie instaluje.

159) § 160

W ust. 1 określono przedział wysokości na jakiej instaluje się gazomierz.

W ust. 2 wskazano natomiast, w jakich miejscach instaluje się gazomierz względem licznika elektrycznego i innych urządzeń mogących iskrzyć, w zależności czy jest to gazomierz do przepływu gazu o gęstości mniejszej lub większej od gęstości powietrza.

W ust. 3 wskazano warunek konieczny do spełnienia, aby możliwe było zlokalizowanie gazomierza instalowanego bez szafki, na tym samym poziomie co licznik elektryczny lub inne urządzenie mogące iskrzyć.

W ust. 4 wskazano natomiast warunek, którego spełnienie umożliwia zmniejszenie odległości pomiędzy urządzeniami, o której mowa w ust. 3 niniejszego przepisu.

160) § 161

Zgodnie z tym przepisem, połączenie gazomierza i urządzenia gazowego z instalacją umożliwia ich odłączenie bez konieczności demontażu części instalacji.

161) § 162

W ust. 1 określono w jakim pomieszczeniu możliwe jest instalowanie urządzenia gazowego, tj. pomieszczenie to musi spełniać warunki dotyczące jego wysokości, kubatury, wentylacji i odprowadzenia spalin, a także dopływu powietrza do spalania określone w projekcie rozporządzenia, w Polskich Normach (wskazanych w tym przepisie) i przepisach odrębnych.

W ust. 2 wskazano, iż urządzenia gazowego z otwartą komorą spalania, tj. urządzenia typu A i B, nie instaluje się w pomieszczeniu mieszkalnym. Wyjątkiem jest pomieszczenie mieszkalne spełniające warunki, o których mowa w § 82 ust. 2, 4 i 5.

W ust. 3 wskazano natomiast, iż urządzenie gazowe z zamkniętą komorą spalania, tj. urządzenie typu C, może być instalowane w pomieszczeniu mieszkalnym, niezależnie od rodzaju występującej w tym pomieszczeniu wentylacji, ale konieczne jest spełnienie warunku, o którym mowa w tym przepisie.

162) § 163

W tym przepisie określono urządzenia, dla których konieczne jest wyposażenie ich w samoczynnie działające zabezpieczenie przed skutkami spadku ciśnienia lub przerwą w dopływie gazu.

163) § 164

W ust. 1 w tabelarycznym zestawieniu określono maksymalne obciążenie cieplne urządzenia gazowego na 1 m³ kubatury pomieszczenia wskazanego w tym przepisie.

W ust. 2 zawarto warunek konieczny do spełnienia w przypadku gdy w jednym pomieszczeniu instalowane jest urządzenie gazowe bez odprowadzenia spalin oraz urządzenie gazowe z odprowadzeniem spalin.

W ust. 3 i 4 sprecyzowano minimalną wysokość i kubaturę pomieszczenia, w którym instaluje się urządzenie gazowe.

W ust. 5 wskazano rodzaje budynków (ze względu na ich przeznaczenie), wzniesionych przed dniem 16 grudnia 2002 r., w których dopuszcza się instalowanie gazowych kotłów grzewczych w pomieszczeniu technicznym o wysokości co najmniej 1,9 m, z zachowaniem wskazanych w tym przepisie warunków. Przyjęta w tym przepisie data (16 grudnia 2002 r.) jest datą wejścia w życie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690).

164) § 165

W ust. 1 wskazano warunki, których spełnienie jest konieczne przy instalowaniu urządzenia gazowego.

W ust. 2 wskazano natomiast, że w przypadku urządzenia gazowego, które wymaga przemieszczania, takiego jak palnik, kolba, lutownica, może ono być instalowane za pomocą przewodów elastycznych przeznaczonych do takich celów.

165) § 166

W ust. 1 wskazano, jakie grzewcze urządzenie gazowe podłącza się na stałe z indywidualnym kanałem spalinowym. Ponadto uregulowano, że w przypadku takiego podłączenia należy uwzględnić instrukcję techniczną producenta urządzenia, o której mowa w przepisach dotyczących zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe.

W ust. 2 zawarto warunki dotyczące przewodu i kanału spalinowego odprowadzającego spaliny od urządzenia gazowego na zasadzie ciągu naturalnego.

W ust. 3 natomiast wskazano na możliwość stosowania zbiorczego przewodu systemu powietrzno-spalinowego przystosowanego do pracy z urządzeniami z zamkniętą komorą spalania, wyposażonymi w zabezpieczenia przez zanikiem ciągu kominowego.

W ust. 4 wskazano na możliwość stosowania indywidualnych przewodów powietrznych i spalinowych jako zestawu wyrobów służących do odprowadzenia powietrza do urządzenia gazowego i odprowadzenia spalin na zewnątrz.

W ust. 5 wymienione zostały przypadki, w których możliwe jest w pomieszczeniu kotłowni przyłączenie kilku kotłów do wspólnego kanału spalinowego.

W ust. 6 wskazano na konieczność dostosowania przewodu i kanału spalinowego, które odprowadzają spaliny od grzewczych urządzeń gazowych, do warunków pracy danego urządzenia.

Natomiast w ust. 7 zawarto warunki jakie są konieczne do spełnienia w przypadku przewodu i kanału spalinowego odprowadzającego spaliny od urządzeń gazowych, z wyłączeniem kotłów.

W ust. 8 zawarto natomiast przepis dopuszczający stosowanie przepustnicy w przewodach odprowadzających spaliny z poszczególnych urządzeń – jednak jej stosowanie możliwe jest wyłącznie, gdy jej działanie nie zakłóca przepływu spalin.

W ust. 9 wskazano, iż konieczne jest aby urządzenie gazowe wyposażone w palnik nadmuchowy połączone było przewodem z kanałem spalinowym, którego przekrój dobiera się z uwzględnieniem nadciśnień występujących w komorach spalania tego urządzenia.

W ust. 10 wskazano, iż w przypadku urządzenia gazowego typu restauracyjnego z odprowadzeniem spalin do pomieszczenia, konieczne jest aby nad tym urządzeniem umieszczony był okap odprowadzający te spaliny do kanału spalinowego. Dodatkowo wskazano, iż w przypadku urządzenia o mocy cieplnej większej niż 30 kW instaluje się czujnik wyłączający urządzenie w przypadku zaniku ciągu kominowego.

166) § 167

W ust. 1 określono, w jakim przypadku możliwe jest wyprowadzenie indywidualnego koncentrycznego przewodu powietrzno-spalinowego lub oddzielnego przewodu powietrznego i spalinowego od urządzenia gazowego z zamkniętą komorą spalania przez zewnętrzną ścianę budynku.

W ust. 2 określono wysokości, na których możliwe jest lokalizowanie wylotu przewodu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 tego przepisu.

W ust. 3 określono odległości jakie zachowuje się pomiędzy wylotami przewodów, o których mowa w ust. 1 tego przepisu, a najbliższą krawędzią okna otwieranego i ryzalitu przesłaniającego.

W ust. 4 wymieniono budynki (ze względu na ich przeznaczenie), dla których, przy spełnieniu warunków określonych w tym przepisie, nie ogranicza się nominalnej mocy cieplnej urządzenia z zamkniętą komorą spalania, od którego indywidualny koncentryczny przewód powietrzno-spalinowy lub oddzielny przewód powietrzny i spalinowy są wyprowadzone przez zewnętrzną ścianę budynku.

167) § 168

W ust. 1 określono warunki konieczne do spełnienia dla pomieszczenia przeznaczonego do instalowania kotła na paliwa gazowe.

W ust. 2 – 5 wskazano kolejno w jakich budynkach lub pomieszczeniach możliwe jest instalowanie kotła na paliwa gazowe o łącznej mocy cieplnej do 30 kW, powyżej 30 kW do 60 kW, powyżej 60 kW do 2000 kW, powyżej 2000 kW.

W ust. 6 i 7 wskazano sposób, w jaki ustala się kubaturę pomieszczenia ze wskazanymi w tych przepisach kotłach na paliwa gazowe.

W ust. 8 określono natomiast, iż w pomieszczeniu z zainstalowanymi kotłami, o których mowa w ust. 4 (o łącznej mocy cieplnej powyżej 60 kW do 2000 kW) oraz ust. 5 (o łącznej mocy cieplnej powyżej 2000 kW), nie instaluje się urządzeń przeznaczonego do pomiaru zużycia gazu.

Zgodnie z treścią ust. 9, w przypadku pomieszczenia technicznego z zainstalowanym kotłem o łącznej mocy cieplnej powyżej 60 kW do 2000 kW, zlokalizowanego w budynku o innym przeznaczeniu niż kotłownia, doprowadza się do tego pomieszczenia odrębny przewód gazowy, z którego nie zasila się pozostałych urządzeń gazowych w tym budynku.

168) § 169

W tym przepisie zawarto warunki, których spełnienie umożliwia zasilanie urządzenia gazowego w budynku gazem płynnym z indywidualnej butli o nominalnej zawartości gazu do 11 kg.

169) § 170

W tym przepisie wskazano warunki, których spełnienie umożliwia zasilanie instalacji gazowej w budynku lub w zespole budynków gazem płynnym z butli gazowej o nominalnej zawartości gazu do 33 kg lub z baterii takich butli.

170) § 171

W ust. 1 wskazano na możliwość zasilania instalacji gazowej w budynku lub w zespole budynków z jednego zbiornika z gazem płynnym lub z grupy takich zbiorników.

W ust. 2 określono z kolei, iż w przypadku grupy zbiorników naziemnych ich liczba w tej grupie jest nie większa niż 6 sztuk, a łączna pojemność 100 m³. Dodatkowo w przepisie tym wskazano odległość pomiędzy grupami zbiorników naziemnych.

W ust. 3 wymieniono miejsca, w których nie lokalizuje się zbiornika gazu płynnego.

W ust. 4 zawarto natomiast dopuszczalną odległość pomiędzy zbiornikiem z gazem płynnym a budynkiem mieszkalnym, budynkiem zamieszkania zbiorowego oraz budynkiem użyteczności publicznej, jak również sąsiednimi zbiornikami naziemnymi lub podziemnymi. Wskazać należy, że w odróżnieniu od dotychczasowego rozporządzenia, w przepisie tym wskazano również jaką odległość zachowuje się pomiędzy zbiornikiem o nominalnej pojemności powyżej 65m³ do 100m³, a sąsiednim zbiornikiem nadziemnym lub podziemnym. Dopuszczalną odległość pomiędzy zbiornikiem z gazem płynnym a budynkiem produkcyjnym i magazynowym uregulowano w ust. 5.

W ust. 6 uregulowano sposób, w jaki określa się dopuszczalną odległość zbiornika z gazem płynnym od granicy działki budowlanej – tej działki, na której dany zbiornik jest zlokalizowany.

W ust. 7 wskazano warunki, pod jakimi możliwe jest zmniejszenie odległości określonych w tabeli w ust. 4 w kolumnie 2 (tj. odległość budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej od zbiornika naziemnego i zbiornika podziemnego).

W ust. 8 zawarto natomiast dodatkową możliwość, przy spełnieniu określonych w tym przepisie warunków, zmniejszenia odległości zbiornika z gazem płynnym o pojemności do 10 m³ od budynku – mowa o odległości wskazanej w ust. 7 tego przepisu.

W ust. 9 uregulowano minimalną odległość zbiornika z gazem płynnym od rzutu poziomego skrajnego przewodu elektroenergetycznej linii napowietrznej, a także od szyny zelektryfikowanej linii kolejowej lub tramwajowej.

Rozdział 8. Instalacja elektryczna

171) § 172

W tym przepisie zawarto ogólne wymagania tak dla instalacji, jak i urządzeń elektrycznych.

172) § 173

W przepisie wskazano typy budynków użyteczności publicznej, dla których wartość mocy jednostkowej oświetlenia nie może przekraczać dopuszczalnych wielkości określonych w zawartej w tym przepisie tabeli.

173) § 174

W ust. 1 wskazano w jakich budynkach wymagane jest zasilanie z co najmniej dwóch niezależnych, samoczynnie załączających się źródeł energii elektrycznej oraz wyposażenie w samoczynnie załączające się oświetlenie awaryjne (zapasowe lub ewakuacyjne). Dodatkowo wskazano, iż w przypadku budynku wysokościowego jednym ze źródeł zasilania jest zespół prądotwórczy.

W ust. 2 określono, w jakim pomieszczeniu stosuje się awaryjne oświetlenie zapasowe.

W ust. 3 wymieniono miejsca, w których stosuje się awaryjne oświetlenie ewakuacyjne.

W ust. 4 wskazano, że awaryjne oświetlenie ewakuacyjne nie jest wymagane w tych pomieszczeniach, w których awaryjne oświetlenie zapasowe spełnia warunek z ust. 5 tego przepisu, tj. działa przez co najmniej 1 godzinę od zaniku oświetlenia podstawowego.

W ust. 6 wskazano, kiedy stosuje się oświetlenie dodatkowe oraz jakie warunki dla takiego oświetlenia są konieczne do spełnienia.

Stosownie do treści ust. 7, oświetlenie awaryjne wykonuje się zgodnie z Polskimi Normami wskazanymi w tym przepisie.

174) § 175

W przepisie wskazano na możliwość sytuowania pomieszczenia stacji transformatorowej w budynku o innym przeznaczeniu (innym niż stacja transformatorowa), o ile pomieszczenie to będzie spełniało warunki określone w tym przepisie oraz w § 88.

175) § 176

W ust. 1 wymienione zostały elementy i zasady, jakie stosuje się w instalacji elektrycznej. Jednym z elementów są wskazane w ust. 1 pkt 7 połączenia wyrównawcze główne i miejscowe, łączące przewody ochronne z częściami przewodzącymi innych instalacji i konstrukcji budynku. W ust. 2 doprecyzowano co obejmuje się ww. połączeniami wyrównawczymi.

W ust. 3 wskazano przypadki, w których konieczne jest zastosowanie przeciwpożarowego wyłącznika prądu, odcinającego dopływ prądu do wszystkich obwodów, z wyjątkiem obwodów zasilających instalacje i urządzenia, których funkcjonowanie jest niezbędne podczas pożaru. W ust. 4 natomiast wskazano miejsce, w którym ww. przeciwpożarowy wyłącznik prądu się umieszcza.

W ust. 5 zawarto warunek, zgodnie z którym odcięcie dopływu prądu przeciwpożarowym wyłącznikiem nie może powodować samoczynnego załączenia drugiego źródła energii elektrycznej, w tym zespołu

prądowórczego, z wyjątkiem źródła zasilającego oświetlenie awaryjne, jeżeli występuje ono w budynku.

176) § 177

W ust. 1 wymieniono, jakie elementy budynku wykorzystuje się jako uziom instalacji elektrycznej.

W ust. 2 wskazano na możliwość wykorzystywania, jako uziom instalacji elektrycznej, metalowego przewodu sieci wodociągowej – jednak w takim przypadku konieczne jest aby zachować wymagania Polskiej Normy wskazanej w tym przepisie oraz uzyskać zgodę jednostki eksploatującej tę sieć.

W ust. 3 wskazano z kolei, iż w przypadku instalacji piorunochronnej, instalację tę wykonuje się zgodnie z wymaganiami Polskich Norm wskazanych w tym przepisie.

177) § 178

Zgodnie z ust. 1, instalację odbiorczą w budynku i w samodzielnym lokalu wyposaża się w urządzenia do pomiaru zużycia energii elektrycznej. W przepisie wskazano również, iż urządzenia te lokalizuje się w miejscu łatwo dostępnym i zabezpiecza przed uszkodzeniami i ingerencją osób nieuprawnionych.

W ust. 2 wskazano natomiast, iż w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego licznik pomiaru zużycia energii elektrycznej umieszcza się poza lokalem mieszkalnym, w zamkniętej szafce.

178) § 179

W ust. 1 zawarto warunek wskazujący na konieczność takiego prowadzenia instalacji i rozmieszczenia urządzeń, aby zapewnić bezkolizyjność z innymi instalacjami w zakresie odległości i ich wzajemnego usytuowania, jak również z uwzględnieniem warunków określonych w § 156.

W ust. 2 wskazano natomiast w jakich budynkach konieczne jest takie prowadzenie głównych ciągów instalacji elektrycznej, aby były one poza lokalami mieszkalnymi i pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi, a znajdowały się w wydzielonym kanale lub szybie instalacyjnym – zgodnie z Polską Normą wskazaną w niniejszym przepisie.

179) § 180

W ust. 1 wskazano, iż konieczne jest, aby zarówno przewód jak i kabel elektryczny prowadzony był w taki sposób, aby w przypadku ich wymiany nie zachodziła potrzeba naruszania konstrukcji budynku.

Zgodnie z ust. 2, możliwe jest prowadzenie przewodu elektrycznego wtynkowego – o ile przewód ten zostanie pokryty warstwą tynku o grubości co najmniej 5 mm.

W ust. 3 wskazano, iż konieczne jest aby przewody i kable elektryczne oraz światłowodowe wraz i ich zamocowaniami (zwane w kolejnych przepisach tego projektu rozporządzenia „zespołem kablowym”), które stosowane są w systemach zasilania i sterowania urządzeniami służącymi ochronie przeciwpożarowej, zapewniały ciągłość dostawy energii elektrycznej lub przekazu sygnału przez czas wymagany do uruchomienia i działania urządzenia.

W ust. 4 wprowadzony został warunek, zgodnie z którym konieczne jest, aby zespół kablowy umieszczony w pomieszczeniu, które to jest chronione stałym wodnym urządzeniem gaśniczym, był odporny na oddziaływanie wody. Wskazano również, iż w przypadku gdy przewody i kable ułożone są w ognioochronnych kanałach kablowych, to ww. warunek dotyczący odporności na działanie wody uznaje się za spełniony.

W ust. 5 wprowadzony został warunek, zgodnie z którym konieczne aby przewód i kabel elektryczny w obwodach urządzenia alarmu pożaru, oświetlenia awaryjnego i łączności, posiadał klasę PH

odpowiednią do czasu wymaganego działania tego urządzenia, zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy wskazanej w tym przepisie.

W ust. 6 wprowadzony został warunek, zgodnie z którym konieczne jest, aby w wymaganym czasie, o którym mowa w ust. 3 i 5 tego przepisu, nie nastąpiła przerwa w dostawie energii elektrycznej lub przekazanie sygnału spowodowana oddziaływaniami elementu budynku lub wyposażenia budynku.

W ust. 7 zawarto natomiast dopuszczenie, zgodnie z którym możliwe jest ograniczenie czasu, do 30 minut, zapewnienia ciągłości dostawy energii elektrycznej lub sygnału urządzenia, o którym mowa w ust. 3, pod o ile zostanie spełniony warunek określony w tym przepisie.

180) § 181

W ust. 1 wskazano, iż w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego konieczne jest prowadzenie obwodu odbiorczego instalacji elektrycznej w obrębie każdego lokalu mieszkalnego lub lokalu użytkowego.

W ust. 2 wymieniono natomiast wyodrębnione obwody jakie stosuje się w instalacji elektrycznej w lokalu mieszkalnym.

181) § 182

W ust. 1 wskazano, iż pomieszczenie w lokalu mieszkalnym wyposaża się w wypusty oświetleniowe oraz w niezbędną liczbę odpowiednio rozmieszczonych gniazd wtyczkowych.

Zgodnie natomiast z ust. 2, instalacja oświetleniowa w pomieszczeniu mieszkalnym umożliwia załączanie źródła światła za pomocą łącznika wieloobwodowego.

182) § 183

W przepisie wskazano pomieszczenia w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, w których oświetlenie i odbiorniki zasilane są z tablic administracyjnych.

Rozdział 9. instalacja telekomunikacyjna

W zakresie przepisów niniejszego rozdziału, poza zmianami o charakterze legislacyjnym w stosunku do dotychczasowego rozporządzenia, wprowadzono również szereg zmian o charakterze merytorycznym:

- zakłada się rezygnację z pojęcia „punktu styku” i określenia wymogów dla tego punktu jako zbędnego. Zamiast tego zasadnym jest zdefiniowanie wymogów dla przełącznicy budynkowej, w tym tych odnoszących się do posadowienia przełącznicy w takim miejscu, by zapewnić łatwość korzystania z instalacji telekomunikacyjnej budynku przez różnych przedsiębiorców. Jednocześnie zasadnym jest wskazanie, że to elementy infrastruktury przedsiębiorców telekomunikacyjnych powinny być należycie oznaczone (w sposób umożliwiający identyfikację właściciela). Wprowadzone zmiany nie będą miały znaczenia dla regulacji wynikających z projektowanej ustawy Prawo komunikacji elektronicznej (zastępującej ustawę Prawo telekomunikacyjne) i towarzyszących jej zmian do ustawy o wspieraniu rozwoju usługi i sieci telekomunikacyjnych, jako że nowe przepisy tych ustaw w ogóle nie będą posługiwały się pojęciem „punktu styku”. Nowe ustawowe pojęcia „miejsce dostępu” oraz „punkt dystrybucji” będą spójne z proponowaną zmianą;
- przesądza się obowiązek wyposażania budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej, w światłowodową infrastrukturę telekomunikacyjną budynku, w tym kable światłowodowe, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy budynkowej światłowodowej (odpowiednio do wyjścia gniazda telekomunikacyjnego zlokalizowanego w każdym lokalu

użytkowym albo zakończeń kabli w każdej telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej). Powyższe nie narusza zasad neutralności technologicznej, ponieważ budynki mogą być też wyposażane w innego rodzaju infrastrukturę telekomunikacyjną, która również stanowi – i stanowić będzie – instalację telekomunikacyjną budynku. Zmiana ta jest podyktowana rosnącym zapotrzebowaniem użytkowników końcowych na usługi transmisji danych o wysokiej przepustowości i przepływności, w ostatnich latach znaczenia nabrało zapewnianie tych usług za pomocą łączy światłowodowych doprowadzanych jak najbliżej urządzeń końcowych;

- doprecyzowano pojęcie kanalizacji telekomunikacyjnej budynku i jej relacji do szybów lub kanałów instalacyjnych;
- w kontekście wymogów co do światłowodowej infrastruktury telekomunikacyjnej budynku dopuszcza się stosowanie również złączy światłowodowych E2000/APC i LC/PC;
- w zakresie zestawów antenowych, zmniejszono wymóg co do zakresu MHz w zakresie pasma przenoszenia, jak i w odniesieniu do zysku kierunkowego z 862 MHz do 790 MHz, ponieważ zakres 790 – 862 MHz wykorzystywany jest w ramach pierwszej dywidendy cyfrowej przez IMT.

Ponadto rezygnuje się, względem dotychczasowego rozporządzenia, z pojęcia „gniazda abonenckiego” na rzecz „gniazda telekomunikacyjnego”. Zmiana ta nie zmienia desygnatów tego pojęcia, stanowiącego polski odpowiednik pojęcia *telecommunication outlet*. Dotychczasowe definiendum „gniazdo abonenckie” nie jest odpowiednie, ponieważ odnosi się do „abonenta”, czyli strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjne (a w rozumieniu projektu ustawy Prawo komunikacji elektronicznej – strony umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej).

183) § 184

W przepisie tym wskazano, iż w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, lokal mieszkalny wyposaża się w instalację wejściowej sygnalizacji dzwonekowej oraz instalację sygnalizacji alarmowo-przyzywowej, które dostosowane są do potrzeb osób niepełnosprawnych.

184) § 185

W tym przepisie zdefiniowano pojęcie instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 48 – czyli instalacji w którą wyposaża się budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego oraz budynek użyteczności publicznej. Zgodnie z przedmiotową definicją, instalacją telekomunikacyjną jest zainstalowany i połączony pod względem technicznym i funkcjonalnym układ elementów tej instalacji, wykonany zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy wskazanej w tym przepisie.

185) § 186

W tym przepisie wymieniono elementy, które w szczególności stanowią instalację telekomunikacyjną budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej.

186) § 187

W przepisie wyszczególniono elementy, które oprócz tych wymienionych w § 186 stanowią instalację telekomunikacyjną w budynku mieszkalnym wielorodzinnym.

187) § 188

W tym przepisie wskazano, jakie wyposażenie jest niezbędne w przypadku budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej – tj. światłowodowa infrastruktura telekomunikacyjna budynku, w tym kable światłowodowe wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy budynkowej światłowodowej do wyjścia gniazda telekomunikacyjnego zlokalizowanego w określonym w tym przepisie miejscu.

188) § 189

Przepis określa, jakie jest niezbędne wyposażenie w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego - tj. światłowodowa infrastruktura telekomunikacyjna budynku, w tym kable światłowodowe wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy budynkowej światłowodowej do wyjścia gniazda telekomunikacyjnego zlokalizowanego w określonym w tym przepisie miejscu.

189) § 190

W ust. 1 określono warunki, które są konieczne do spełnienia w przypadku przełącznicy budynkowej.

W ust. 2 natomiast wskazano na konieczność określonego w tym przepisie oznakowania szafki telekomunikacyjnej, urządzenia i osprzętu instalacyjnego przedsiębiorców telekomunikacyjnych korzystających z przełącznicy budynkowej.

190) § 191

W ust. 1 wskazano, iż konieczne jest aby przy prowadzeniu instalacji telekomunikacyjnej i rozmieszczaniu urządzeń telekomunikacyjnych w budynku zapewnić:

- bezkolizyjność z innymi instalacjami, w określonym w przepisie zakresie,
- bezpieczeństwo osób korzystających z części wspólnych budynku.

W ust. 2 natomiast wskazano, jakie urządzenia z zakresu ochrony instalacji, są konieczne do stosowania w przypadku instalacji telekomunikacyjnej.

W ust. 3 wyszczególniono warunki, które musi spełniać instalacja telekomunikacyjna. Natomiast w kolejnych ust. 4-8 określono dodatkowe warunki dla instalacji telekomunikacyjnej – odpowiednio dla określonych przypadków.

W ust. 9 określono warunki w przypadku okablowania wykonanego z parowych kabli symetrycznych wraz osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi.

W ust. 10 natomiast wskazano, jakie kable stosuje się w przypadku okablowania wykonanego z kabli współosiowych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi – w określonych w tym przepisie miejscach.

W ust. 11 określono, w jakich miejscach nie prowadzi się głównych ciągów instalacji telekomunikacyjnej.

W ust. 12 wskazano na konieczność umieszczenia oznakowania ostrzegającego przed niewidocznym promieniowaniem optycznym – jeżeli w dostępnych dla ludzi miejscach znajdują się zakończenia włókien światłowodowych. Niezbędne jest, aby ww. oznakowanie znajdowało się w widocznym miejscu.

Rozdział 10. Urządzenia dźwigowe

191) § 192

W ust. 1 wskazano, iż liczbę i parametry techniczno-użytkowe dźwigów ustala się z uwzględnieniem przeznaczenia budynku, jego wysokości oraz liczby i rodzaju użytkowników – warunek ten dotyczy budynków, o których mowa w § 46 ust. 1, tj. budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej oraz budynku mieszkalnego wielorodzinnego.

Zgodnie natomiast z treścią ust. 2, w przypadku budynku, w którym znajdują się pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi, jak również w przypadku każdej wydzielonej w pionie odrębnej części

takiego budynku (segmencie budynku/"klatce"), konieczne jest aby przynajmniej jeden dźwig przystosowany był do przewozu mebli, chorych na noszach oraz osób niepełnosprawnych.

W ust. 3 wskazano minimalne wymiary, jakie są wymagane w przypadku dźwigów osobowych dostępnych dla osób niepełnosprawnych. Uregulowane zostały:

- szerokość kabiny – co najmniej 1,1 m
- długość kabiny – co najmniej 1,4 m
- wysokość montażu poręczy – 0,9 m
- wysokość montażu tablicy przyzywowej – od 0,8 m do 1,2 m.

Dodatkowo wskazano, iż tablicę przyzywową montuje się w odległości nie mniejszej niż 0,4 m od naroża kabiny. Tablica ta posiada dodatkowe oznakowanie dla osób niewidomych i informację głosową.

W tym miejscu wskazać należy, iż oznakowanie dla osób niewidomych przybiera w praktyce często formę oznakowania w alfabecie Braille'a umieszczanego pod panelem dotykowym lub pod określonymi przyciskami, natomiast informacja głosowa dotyczy niekiedy wyłącznie ostrzeżenia o zamknięciu lub otwarciu drzwi kabiny. W sytuacji, gdy jedyną możliwością wyboru kondygnacji jest wybór na panelu dotykowym, osoby niewidome, a także niektóre osoby niedowidzące, nie mają możliwości samodzielnego korzystania z dźwigu osobowego. Alfabet Braille'a jest coraz mniej użytkowany przez osoby niewidome ze względu wzrastającą dostępność rozwiązań cyfrowych wspomagających funkcjonowanie tych osób (udźwiękowienie treści pisanych w aplikacjach i urządzeniach). A zatem, nawet ujęcie napisów w Brajlu na panelu dotykowym może być niewystarczające dla samodzielnego korzystania z windy, szczególnie jeśli na panelu nie ma wyodrębnionych miejsc gdzie znajdują się przyciski. Nie da się bez używania narządu wzroku wybrać numeru piętra używając wyłącznie panelu dotykowego, lub opuścić dźwig na właściwej kondygnacji jeśli zatrzymaniu na niej nie towarzyszy stosowny komunikat głosowy.

W związku z powyższym, niezbędne jest podkreślenie, że konieczne jest aby panele dotykowe dźwigów osobowych były w pełni dostępne dla osób z niepełnosprawnością wzroku i umożliwiały samodzielne korzystanie z nich tym osobom.

W ust. 4 wskazano, iż w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego:

- istniejącego, który jest niewyposażony w dźwigi i na budowę tego budynku została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę przed dniem 20 września 2022 r. oraz
- 2-kondygnacyjnego, pod warunkiem braku technicznych możliwości

dopuszcza się montaż dźwigu, który nie będzie spełniał warunków określonych w ust. 2 tego przepisu. Przepis ten ma na celu umożliwienie podjęcia indywidualnej decyzji o tym jakich rozmiarów dźwig będzie zamontowany, w budynkach, które nie są objęte obowiązkiem wyposażania ich w dźwig osobowy lub towarowo-osobowy wynikającą z przedmiotowego projektu rozporządzenia.

W ust. 5 zawarto dopuszczenie dotyczące zabudowy śródmiejskiej. Zatem możliwe jest, aby w średniowysokim budynku mieszkalnym wielorodzinnym instalowany był dźwig niespełniający warunków określonych w ust. 2 tego przepisu, poza przystosowaniem do potrzeb osób niepełnosprawnych – tym samym nie wymaga się aby dźwig był przystosowany do przewozu mebli i chorych na noszach. Aby móc skorzystać z ww. dopuszczenia konieczne jest, aby budynek miał nie więcej niż 3 lokale mieszkalne dostępne z klatki schodowej na każdej kondygnacji i był zlokalizowany w zabudowie śródmiejskiej.

W ust. 6 wskazano, iż w przypadku dźwigu przeznaczonego dla ekip ratowniczych, dźwig ten spełnia warunki określone w § 252 oraz w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przeciwpożarowej.

W ust. 1 wskazano, iż konieczne jest, aby dostęp do dźwigu zapewniony był z każdej kondygnacji użytkowej – tym samym, jeżeli w budynku przewiduje się dźwig, to dostęp do niego zapewnia się z każdej kondygnacji użytkowej. Powyższe nie dotyczy kondygnacji nadbudowanej lub powstałej w wyniku adaptacji strychu na cele mieszkalne lub inne cele użytkowe. Wskazać również należy na warunki określone w § 46 i § 47.

W ust. 2 wskazano jaka jest największa dopuszczalna różnica poziomów podłogi kabiny dźwigu, zatrzymującego się na kondygnacji użytkowej, i posadzki tej kondygnacji przy wyjściu z dźwigu – 0,02 m.

193) § 194

W tym przepisie uregulowano minimalne odległości, jakie zachowuje się pomiędzy zamkniętymi drzwiami przystankowymi dźwigów wymienionych w tym przepisie a przeciwległą ścianą lub inną przegrodą.

194) § 195

W ust. 1 wymieniono budynki, ze względu na ich przeznaczenie, w których konieczne jest oddylatowanie szybu dźwigu z napędem elektrycznym od ścian i stropów budynku.

W ust. 2 wskazano natomiast, iż we wskazanych w ust. 1 tego przepisu budynkach możliwe jest zainstalowanie dźwigu z napędem elektrycznym bez wykonania dylatacji szybu dźwigowego. Jednak warunkami koniecznymi do spełnienia w takim przypadku jest:

- oddzielenie tego szybu od pomieszczenia mieszkalnego pomieszczeniem nieprzeznaczonym na stały pobyt ludzi oraz
- zastosowanie w nieoddylatowanym szybie dźwigowym zabezpieczeń przed przenoszeniem drgań z prowadnic jezdnych na konstrukcję budynku, tak aby poziom hałasu i drgań przenikających do pomieszczenia mieszkalnego nie przekraczał wartości określonych w Polskich Normach wskazanych w tym przepisie.

Zgodnie z treścią ust. 3, warunek określony w ust. 1 tego przepisu (tj. konieczność stosowania dylatacji pomiędzy szystem dźwigowym a ścianami i stropami budynków wskazanych w tym przepisie) nie dotyczy dźwigu:

- z napędem hydraulicznym,
- towarowego małego,
- z maszynownią dolną lub boczną
- z wciągarką bezreduktorową.

Niemniej, warunkiem koniecznym w takim przypadku jest zastosowanie w nieoddylatowanym szybie dźwigowym zabezpieczenia przed przenoszeniem drgań z prowadnic jezdnych na konstrukcję budynku, tak aby poziom hałasu i drgań przenikających do pomieszczenia mieszkalnego nie przekraczał wartości określonych w Polskich Normach wskazanych w ust. 2 tego przepisu.

195) § 196

W ust. 1 wskazano, że zespół napędowy dźwigu mocuje się w taki sposób, aby uniemożliwić przenoszenie drgań na konstrukcję budynku.

Ust. 2 zawiera normę, zgodnie z którą nie jest możliwe sytuowanie maszynowni dźwigu obok pokoju mieszkalnego. Wyjątkiem są kondygnacje nadbudowane lub powstałe w wyniku adaptacji strychu na cele mieszkalne – konieczne jest wówczas zachowanie warunków, o których mowa w § 88.

W ust. 3 wskazano, iż maszynownię dźwigu wyposaża się w urządzenie umożliwiające podnoszenie elementów instalacji dźwigowych.

196) § 197

W ust. 1 wskazano, iż możliwe jest umieszczenie szybu oraz maszynowni dźwigu poza obrębem budynku (na zewnątrz tego budynku) – jeżeli zapewni się w takim szybie i maszynowni minimalną temperaturę +5°C.

W ust. 2 wskazano natomiast, iż konieczne jest, aby szyb wykonany był z materiałów niepylących lub zabezpieczony był powłoką niepylącą.

197) § 198

Zgodnie z treścią przepisu, bezpośrednio pod szybem dźwigowym nie prowadzi się dróg komunikacyjnych oraz nie sytuuje się pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi. Wskazano również przypadki, w których ww. ograniczenia nie mają zastosowania.

198) § 199

W przepisie wskazano budynki, ze względu na ich przeznaczenie, w których konieczne jest aby każdy z dźwigów lokalizowany był w odrębnym szybie. W przypadku natomiast innych budynków (niewskazanych wcześniej) możliwe jest lokalizowanie maksymalnie 3 dźwigów w jednym szybie.

199) § 200

W przepisie zawarta została norma, zgodnie z którą w szybie dźwigowym możliwe jest umieszczanie wyłącznie takich urządzeń i przewodów, które związane są z pracą i konserwacją dźwigu.

V. Dział V. Bezpieczeństwo konstrukcji

200) § 201

W przepisie tym podkreślono, iż obciążenie, które może działać na budynek i urządzenia z nim związane zarówno w trakcie budowy, jak i użytkowania tego budynku (i urządzeń) nie prowadzą do żadnej ze wskazanych w tym przepisie konsekwencji.

201) § 202

W ust. 1 wprowadzono wymóg, aby konstrukcja budynku spełniała takie warunki, które zapewniają nieprzekroczenie ani stanów granicznych nośności, ani stanów granicznych przydatności do użytkowania, w żadnym z elementów budynku, jak również w całej konstrukcji tego budynku. Zgodnie z ust. 4 natomiast, warunki bezpieczeństwa konstrukcji, o których mowa w ust. 1, uznaje się za spełnione, jeżeli konstrukcja ta odpowiada Polskim Normom wskazanym w tym przepisie.

W ust.2 określono kiedy stany graniczne nośności uważa się za przekroczone.

W ust. 3 wskazano natomiast, kiedy stany graniczne przydatności do użytkowania uważa się za przekroczone.

W ust. 5 podkreślono, że wzniesienie budynku w bezpośrednim sąsiedztwie obiektu budowlanego nie może powodować zagrożenia dla bezpieczeństwa użytkowników tego obiektu lub obniżenia jego przydatności do użytkowania.

W ust. 6 zawarto regulację wskazującą, iż warunek bezpieczeństwa konstrukcji (o którym mowa w ust. 4) w zakresie stanów granicznych przydatności do użytkowania budynków projektowanych na terenach podlegających wpływowi eksploatacji górniczej, nie dotyczy tych odształceń, uszkodzeń oraz drgań konstrukcji, które wynikają z oddziaływań powodowanych eksploatacją górnictw.

W ust. 7 wskazano, w jakim przypadku wyposaża się budynek w urządzenie do stałej kontroli parametrów istotnych dla bezpieczeństwa konstrukcji, takich jak: przemieszczenia, odkształcenia i naprężenia w konstrukcji.

202) § 203

W tym przepisie zawarto obowiązek stosowania zabezpieczenia konstrukcji budynku – w przypadku terenu podlegającemu wpływom eksploatacji górniczej.

203) § 204

W ust. 1 wskazano, iż w przypadku wznoszenia budynku w sąsiedztwie innego obiektu budowlanego (§ 202 ust. 5), konieczne jest wcześniejsze sporządzenie ekspertyzy technicznej stanu obiektu istniejącego, stwierdzającego jego stan bezpieczeństwa i przydatności do użytkowania. Powyższa ekspertyza uwzględnia oddziaływania wywołane wzniesieniem nowego budynku.

W ust. 2 wymieniono natomiast roboty budowlane, w przypadku których konieczne jest przygotowanie ekspertyzy technicznej stanu konstrukcji i elementów budynku. Powyższa ekspertyza uwzględnia również stan podłoża gruntowego. Przedmiotowa ekspertyza konieczna jest również w przypadku zmiany sposobu użytkowania budynku.

VI. Dział VI. Bezpieczeństwo pożarowe

Rozdział 1. Zasady ogólne

204) § 205

W ust. 1 wskazano na konieczność takiego projektowania i wykonywania budynku i urządzeń z nim związanych, aby ograniczać możliwość powstania pożaru, przy jednoczesnym zapewnieniu spełnienia wskazanych w przepisie warunków – w przypadku wystąpienia pożaru.

W ust. 2 wskazano przepisy projektu rozporządzenia stosowane również do użytkowanych budynków istniejących, które uznaje się za zagrażające życiu ludzi na podstawie przepisów odrębnych.

205) § 206

W ust. 1 wskazano, jakie warunki określają przepisy Działu VI. niniejszego projektu rozporządzenia.

W ust. 2 podkreślono i wyszczególniono jakie dodatkowo (względem przedmiotowego projektu rozporządzenia) przepisy stosuje się i uwzględnia przy korzystaniu z przepisów niniejszego działu. Dodatkowo wskazano również na konieczność uwzględniania Polskich Norm, które wskazano w załączniku nr 3 do przedmiotowego projektu rozporządzenia.

206) § 207

W ust. 1 wskazano, iż przepisy projektu rozporządzenia w stosunku do elementów budynku posługują się określeniami: nierozprzestrzeniające ognia, słabo rozprzestrzeniające ogień lub silnie rozprzestrzeniające ogień. W załączniku nr 3 do niniejszego projektu rozporządzenia zawarto warunki, których spełnienie jest konieczne, w przypadku tych elementów budynków, dla których użyto ww. określeń. Wskazano również, iż w przypadku ścian zewnętrznych budynku, w tym z ociepleniem i okładziną zewnętrzną lub tylko z okładziną zewnętrzną.

W ust. 2 określono, jak w przypadku ścian zewnętrznych budynku (w tym ścian z ociepleniem i okładziną zewnętrzną lub tylko z okładziną zewnętrzną) rozumie się elementy budynku, które są nierozprzestrzeniające ognia, słabo rozprzestrzeniające ogień oraz silnie rozprzestrzeniające ogień. Jednocześnie wskazano, że w przypadku ognia działającego wewnątrz budynku warunki dla ww.

elementów określa się zgodnie z załącznikiem nr 3 do niniejszego projektu rozporządzenia, natomiast w przypadku działania ognia od zewnątrz budynku warunki określa się zgodnie z Polską Normą wskazaną w tym przepisie.

W ust. 3 wyjaśniono natomiast nomenklaturę klasy EI odporności ogniowej drzwi lub innych zamknięć otworów – klasa EI oznacza klasę EI₁ lub EI₂ zgodnie z Polską Normą wskazaną w tym przepisie. Jednocześnie wskazano, iż w przypadku drzwi przystankowych do dźwigu możliwe jest określenie ich odporności ogniowej zgodnie z inną Polską Normą – również wskazaną w tym przepisie.

W ust. 4 wskazano natomiast w jaki sposób określa się klasy dymoszczelności drzwi S_a i S₂₀₀ – zgodnie z Polską Normą wskazaną w tym przepisie.

207) § 208

W ust. 1 zawarto ogólny przepis wskazujący, iż budynki oraz części budynków, które stanowią odrębne strefy pożarowe (zgodnie z § 225), ze względu na przeznaczenie i ich sposób użytkowania, dzieli się na 3 grupy: ZL, PM oraz IN.

W ust. 2 natomiast wymienione zostało 5 kategorii zagrożenia ludzi (ZL), do których zalicza się budynki oraz części budynków, stanowiące odrębne strefy pożarowe. Podkreślić należy, iż budynki oraz części budynków przyporządkować można do jednej lub więcej spośród 5 wskazanych kategorii. Zgodnie z ust. 5 natomiast, jeżeli dana strefa pożarowa zostanie zaliczona, z uwagi na przeznaczenie i sposób użytkowania, do więcej niż jednej kategorii zagrożenia ludzi, to strefa ta spełnia warunki określone dla każdej z tych kategorii.

W ust. 3 zawarto przykłady budynków oraz części budynków, dla których stosuje się warunki dotyczące bezpieczeństwa pożarowego określanych jako PM.

W ust. 4 natomiast wskazano budynki w zabudowie zagrodowej, w przypadku których również stosuje się warunki dotyczące bezpieczeństwa pożarowego określanych jako IN.

208) § 209

Zgodnie z tym przepisem, części budynku, które są wydzielone ścianami oddzielenia przeciwpożarowego w pionie, mogą być traktowane jako odrębne budynki. Istotne jest, aby ww. ściany oddzielenia przeciwpożarowego prowadziły od fundamentu do przekrycia dachu.

209) § 210

W tym przepisie określono w kolejnych ustępach, które z przepisów przedmiotowego działu nie stosuje się w przypadku:

- budynków i pomieszczeń przeznaczonych do zakwaterowania osób tymczasowo aresztowanych, skazanych lub ukaranych – ust. 1,
- budynków zlokalizowanych na terenie zakładów karnych i aresztów śledczych – ust. 2,
- zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich – ust. 3.

Rozdział 2. Odporność pożarowa budynków

210) § 211

W ust. 1 ustanowiono 5 klas odporności pożarowej budynków lub ich części. Klasy te, w kolejności od najwyższej do najniższej, oznaczone są literami: „A”, „B”, „C”, „D” oraz „E”. Charakterystyka klas znajduje się w § 215.

W ust. 2 zawarto tabelę, w której to określono, która klasa odporności pożarowej wymagana jest w dla budynku zaliczonego do kategorii zagrożenia ludzi ZL I, ZL II, ZL III, ZL IV, ZL V – w zależności od wysokości tego budynku. Podział budynków na grupy wysokości został określony w § 8.

Ust. 3 zawiera natomiast tabelę, w której wskazano budynki, w przypadku których możliwe jest obniżenie wymaganej klasy odporności pożarowej (wymaganej na podstawie ust. 2 tego przepisu), do klasy wskazanej w tabeli.

W ust. 4 zawarto tabelę, w której określono jaką klasę odporności pożarowej wymaga się w przypadku budynków PM i IN – w zależności od ilości kondygnacji i maksymalnej gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej w danym budynku Q wyrażonego w MJ/m². W § 214 ust. 1 określono warunki, przy spełnieniu których możliwe jest przyjęcie klasy odporności pożarowej „E” dla jednokondygnacyjnego budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego przekraczającego 500 MJ/m².

W ust. 5 określono, w jaki sposób ustala się klasę odporności pożarowej budynku w przypadku, gdy część podziemna budynku jest zaliczona do ZL. Przepis ten należy czytać z uwzględnieniem ust. 2, jak również § 8.

Zgodnie z ust. 6, w przypadku budynku wielokondygnacyjnego (tj. mającego więcej niż jedną kondygnację), w którym kondygnacje zaliczone są do różnych kategorii ZL lub PM, klasy odporności pożarowej określa się odrębnie dla poszczególnych kondygnacji – zgodnie z zasadami z ust. 2-4 tego przepisu.

W ust. 7 wprowadzono regulację mówiącą o tym, że klasa odporności pożarowej części budynku nie może być niższa od klasy odporności pożarowej części budynku położonej nad nią z zaznaczeniem, iż dla części podziemnej nie powinna być ona niższa niż „C”.

W ust. 8 wskazano, iż w przypadku gdy w danym budynku znajduje się pomieszczenie produkcyjne, pomieszczenie magazynowe lub pomieszczenie techniczne, i pomieszczenie to nie jest powiązane funkcjonalnie z częścią budynku zaliczoną do ZL, to pomieszczenie to stanowi odrębną strefę pożarową. Wówczas klasę odporności pożarowej dla tej strefy ustala się odrębnie – zgodnie z zasadami określonymi w ust. 4 tego przepisu i z uwzględnieniem § 219.

W ust. 9 określono, jakie pomieszczenia stanowią również odrębną strefę pożarową.

211) § 212

W przepisie tym wskazano budynki, których nie dotyczą warunki dotyczące:

- klasy odporności pożarowej budynków – określone w § 211, oraz
- klas odporności ogniowej elementów budynków i rozprzestrzeniania ognia przez te elementy – określone w § 215.

Należy zwrócić jednak uwagę na zastrzeżenie dotyczące § 268 ust. 9 – szczegółowe wyjaśnienie wzajemnej relacji tych przepisów znajduje się w uzasadnieniu do § 268 ust. 9.

212) § 213

W przepisie wskazano w jakim budynku możliwe jest:

- obniżenie klasy odporności pożarowej budynku o jedną w stosunku do wynikającej z § 211;
- przyjęcie klasy „E” odporności pożarowej dla budynku jednokondygnacyjnego.

213) § 214

Zgodnie z treścią ust. 1, możliwe jest aby dla jednokondygnacyjnego budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego przekraczającej 500 MJ/m², przyjąć klasę odporności ogniowej „E” (niższej niż

wymagana tabelą w § 211 ust. 3) – jednak w takim przypadku konieczne jest spełnienie wymagań, o których mowa w tym przepisie.

W ust. 2 wskazano natomiast, iż zachowanie wymaganej klasy odporności ogniowej elementów oddzielenia przeciwpożarowego, która to jest określona w § 231, jest wymagane pomimo dopuszczeń wskazanych w § 213 i § 214 ust. 1.

214) § 215

W ust. 1 zawarto tabelę, w której wskazano klasy odporności ogniowej elementów budynku wymienionych w tej tabeli, dla poszczególnych klas odporności pożarowej budynku. Wskazać również należy na § 212 i § 236 ust. 9 - zgodnie z tymi przepisami, w określonych przypadkach, klasy odporności ogniowej elementów budynku nie obowiązują.

W ust. 2 wskazano, iż co do zasady elementy budynku, o których mowa w ust. 1 tego przepisu, są nierozprzestrzeniające ognia. Niemniej możliwe jest również zastosowanie elementów słabo rozprzestrzeniających ogień w określonych w tym przepisie przypadkach.

W ust. 3 zawarto katalog sytuacji, w których możliwe jest stosowanie w budynku PM ścian zewnętrznych o klasie reakcji na ogień co najmniej D z rdzeniem klasy reakcji na ogień co najmniej E.

W ust. 4 wskazano natomiast, iż w przypadku w budynku PM możliwe jest stosowanie ścian wewnętrznych o klasie reakcji na ogień co najmniej D.

W ust. 5 określono kiedy, w przypadku budynku ZL II, możliwe jest stosowanie izolacji cieplnej o klasie reakcji na ogień nie wyższej niż A2-s3,d1.

W ust. 6 wskazano, iż w przypadku klap dymowych w dachach i stropodachach dopuszcza się aby klapy te wykonane były z materiałów o klasie reakcji na ogień określonej w tym przepisie.

W ust. 7 wskazano warunki, których spełnienie jest konieczne w przypadku antresoli przeznaczonej do użytku więcej niż 10 osób. Przepis ten należy czytać z uwzględnieniem § 213.

W ust. 8 zawarto warunek dotyczący klasy reakcji na ogień dla okładziny elewacyjnej i jej zamocowania mechanicznego – w przypadku budynku, na wysokości powyżej 25 m od poziomu terenu.

W ust. 9 natomiast zawarto dopuszczenie dotyczące ocieplenia ściany zewnętrznej budynku mieszkalnego wzniesionego przed dniem 1 kwietnia 1995 r. o wysokości do 11 kondygnacji włącznie. (przyjęta w tym przepisie data 1 kwietnia 1995 r. jest datą wejścia w życie rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. 1995 nr 10 poz. 46)).

215) § 216

W ust. 1 określono minimalne klasy odporności ogniowej przegród wewnętrznych oddzielających lokal mieszkalny lub samodzielne pomieszczenie mieszkalne od dróg komunikacji ogólnej oraz od innych lokali mieszkalnych i samodzielnych pomieszczeń mieszkalnych – w budynku ZL IV i ZL V. Przepis ten czyta się łącznie z § 215 ust. 1.

W ust. 2 wskazano natomiast minimalną klasę odporności ogniowej dla ściany, która oddziela poszczególne segmenty budynków mieszkalnych jednorodzinnych ZL IV w zabudowie:

- bliźniaczej,
- szeregowej,
- atrialnej.

Zgodnie z ust. 3, w przypadku lokalu mieszkalnego oraz samodzielnego pomieszczenia mieszkalnego możliwe jest wykonywanie ścian wewnętrznych o określonej w tym przepisie klasie reakcji na ogień lub wykonanych z wyrobów o określonej w tym przepisie klasie reakcji na ogień, bez spełnienia warunku z § 215 ust. 1 w kolumnie 6 tabeli.

216) § 217

W ust. 1 zawarto warunki dotyczące przekrycia dachu budynku niższego, który jest usytuowany, względem ściany z otworami budynku wyższego, bliżej niż 8 m lub przylega do tej ściany (ściany z otworami budynku wyższego). Warunki te nie dotyczą przypadków wskazanych w § 270 ust. 1.

W ust. 2 określono, w jakich przypadkach warunki z ust. 1 tego przepisu nie mają zastosowania.

W ust. 3 wskazano, w jakim przypadku warunki wskazane w ust. 1 i 2 tego przepisu odnoszą się także do niższej części budynku.

W ust. 4 wskazano natomiast, iż możliwe jest sytuowanie wylotów kanałów wentylacyjnych i spalinowych od urządzeń gazowych oraz rur wentylujących piony kanalizacyjne w tej części połączy dachu lub stropodachu budynku niższego, o której mowa w ust. 1 tego przepisu.

217) § 218

W ust. 1 zawarto warunki dla przekrycia dachu o powierzchni większej niż 1000 m², izolacji cieplnej tego przekrycia oraz przegrody oddzielającej ww. izolację od wnętrza budynku.

W ust. 2 natomiast wskazano warunki dotyczące poddasza użytkowego przeznaczonego na cele mieszkalne lub biurowe – w budynku ZL III, ZL IV i ZL V.

218) § 219

W ust. 1 zawarto tabelę, w której określono minimalne klasy odporności ogniowej dla ścian wewnętrznych, stropów oraz drzwi lub innych zamknięć wydzielających kotłownie, składy paliwa stałego, żużłownie i magazyny oleju opałowego.

Zgodnie z ust. 2, w przypadku ścian zewnętrznych pomieszczeń wymienionych w ust. 1 tego przepisu, zastosowanie ma § 215.

W ust. 3 wskazano warunek, którego spełnienie jest konieczne, aby możliwe było zwolnienie ze stosowania warunków w zakresie klasy odporności ogniowej dla przegród zewnętrznych kotłowni z kotłami na paliwo gazowe, która jest zlokalizowana ponad dachem budynku.

219) § 220

W ust. 1 określono warunki jakie konieczne są do spełnienia w przypadku dachu nad pomieszczeniem zagrożonym wybuchem.

W ust. 2 natomiast wskazano, w jakim przypadku spełnienie warunków określonych w ust. 1 tego przepisu nie jest wymagane.

W ust. 3 określono wartość parcia, na które muszą być odporne ściany oddzielające pomieszczenie zagrożone wybuchem od innych pomieszczeń – 15 kN/m² (15 kPa).

220) § 221

Zgodnie z ust. 1 pomieszczenie zagrożone wybuchem sytuuje się na najwyższej kondygnacji budynku – przy czym zaznaczyć należy, że przez najwyższą kondygnację nie rozumie się tej kondygnacji, która ma najwyższą wysokość. Przepis ten wskazuje na najwyższej usytuowaną kondygnację (ostatnia

kondygnacja budynku). W przepisie wskazano również, iż warunek ten nie dotyczy budynków zlokalizowanych na terenach zamkniętych.

W ust. 2 wskazano, w jakim przypadku możliwe jest usytuowanie pomieszczenia zagrożonego wybuchem na innej kondygnacji niż wskazana w ust. 1 tego przepisu.

221) § 222

W ust. 1 wskazano na konieczność stosowania pasów międzykondygnacyjnych, o określonej w tym przepisie minimalnej wysokości (0,8 m) – w ścianach zewnętrznych budynków wielokondygnacyjnych.

W ust. 2 wskazano natomiast rozwiązanie, które jest równorzędne do wskazanego w ust. 1 (dotyczącego stosowania pasów międzykondygnacyjnych). Tym samym możliwe jest albo stosowanie rozwiązania z ust. 1 albo z ust. 2 tego przepisu. Niemniej, w przypadku stosowania rozwiązania z ust. 2 niezbędne jest równoczesne stosowanie ust. 3.

W ust. 4 określono w jakim przypadku warunki określone w ust. 1 i 2 tego przepisu nie są wymagane.

222) § 223

W ust. 1 wskazano, w jakim przypadku (w ścianach zewnętrznych budynku wielokondygnacyjnego nad strefą pożarową PM, o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 1000 MJ/m²) wysokość pasa międzykondygnacyjnego wynosi co najmniej 1,2 m. Natomiast w ust. 2 wskazano rozwiązanie równorzędne, które można stosować w ww. przypadku – zamiast pasa międzykondygnacyjnego. Tym samym możliwe jest stosowanie albo rozwiązania wskazanego w ust. 1 albo w ust. 2 – niemniej w przypadku rozwiązania z ust. 2 niezbędne jest równoczesne spełnienie warunków określonych w § 222 ust. 3.

223) § 224

W przepisie tym określono, w jaki sposób mocuje się elementy okładzin elewacyjnych do konstrukcji budynku.

Rozdział 3. Strefy pożarowe i oddzielenia przeciwpożarowe

224) § 225

W ust. 1 zdefiniowano pojęcie strefy pożarowej. Zgodnie z przepisem, strefę pożarową stanowi budynek albo jego część oddzielona od innych budynków lub innych części budynku elementami oddzielenia przeciwpożarowego, o których mowa w § 231 ust. 4, bądź też pasami wolnego terenu o szerokości nie mniejszej niż dopuszczalne odległości od innych budynków, określone w § 268 ust. 1–7.

W ust. 2 wskazano natomiast, co również rozumie się przez pojęcie „część budynku” pojawiające się w ust. 1 tego przepisu. Zatem częścią budynku, jest także jego kondygnacja, jeżeli klatki schodowe i szyby dźwigowe w tym budynku spełniają co najmniej warunki, o których mowa w § 253 ust. 2 (w zakresie klatek schodowych).

W ust. 3 określono, w jaki sposób oblicza się powierzchnię strefy pożarowej.

225) § 226

W ust. 1 zawarto tabelę, w której określono dopuszczalne (maksymalne) powierzchnie strefy pożarowej ZL, wyrażone w m². Sposób obliczania powierzchni strefy pożarowej został określony w § 225 ust. 3.

Zgodnie z ust. 2, w przypadku gdy strefa pożarowa ZL obejmuje podziemną część budynku, to maksymalna powierzchnia tej strefy pożarowej nie przekracza 50% dopuszczalnej powierzchni strefy pożarowej tej samej kategorii ZL dla pierwszej kondygnacji nadziemnej tego budynku (powierzchnię strefy pożarowej określa się zgodnie z tabelą w ust. 1 tego przepisu).

W ust. 3 wskazano natomiast, iż warunek dotyczący maksymalnej powierzchni strefy pożarowej, określony w ust. 2 nie jest obligatoryjny w przypadku gdy wyjścia ewakuacyjne z kondygnacji podziemnej prowadzą bezpośrednio na zewnątrz budynku.

W ust. 4 wymienione zostały warunki, przy spełnieniu których możliwe jest powiększenie powierzchni stref pożarowych określonych w ust. 1 tego przepisu. Zaznaczyć jednak należy, że możliwość powiększenia stref pożarowych nie dotyczy budynku wysokiego (W) i wysokościowego (WW).

W ust. 5 zawarta została norma, zgodnie z którą w przypadku jednoczesnego stosowania rozwiązań wymienionych w ust. 4 tego przepisu, powiększenie stref pożarowych możliwe jest o 200%. W tym miejscu zaznaczyć należy, że w stosunku do dotychczasowego rozporządzenia przepis ten został zamieszczony w odrębnej jednostce, a nie jak dotychczas jako fragment ust. 4 – niemniej wprowadzona zmiana (względem dotychczasowego rozporządzenia) ma wyłącznie charakter redakcyjny.

Ust. 6 dotyczy szczególnego warunku odnoszącego się do ewakuacji ze strefy pożarowej ZL II o powierzchni przekraczającej 750 m² w budynku wielokondygnacyjnym.

226) § 227

W ust. 1 zawarto tabelę, w której określono dopuszczalne (maksymalne) powierzchnie strefy pożarowej PM (z wyjątkiem garażu), wyrażone w m². Sposób obliczania powierzchni strefy pożarowej został określony w § 225 ust. 3.

W ust. 2 natomiast wskazano, iż w przypadku części podziemnej budynku, strefa pożarowa nie przekracza 50% powierzchni, którą określono w tabeli w ust. 1 tego przepisu.

227) § 228

W tym przepisie określono, w jakich przypadkach i o ile możliwe jest zwiększenie powierzchni stref pożarowych, o których mowa w § 227.

228) § 229

Ust. 1 zawiera warunki, których spełnienie umożliwia powiększenie strefy pożarowej PM o 100% - z wyjątkiem garaży. Przepis ten dotyczy budynku jednokondygnacyjnego lub strefy pożarowej na ostatniej kondygnacji budynku wielokondygnacyjnego – przy czym w budynku takim (zarówno jedno-, jaki i wielokondygnacyjnym) nie może znajdować się pomieszczenie zagrożone wybuchem.

Natomiast w ust. 2 wskazano warunek, którego spełnienie umożliwia odstępnie od ograniczania powierzchni strefy pożarowej PM – dotyczy to budynku jednokondygnacyjnego i nie dotyczy garażu.

229) § 230

W ust. 1 zawarto tabelę, w której określono dopuszczalne (maksymalne) powierzchnie strefy pożarowej IN, wyrażone w m². Sposób obliczania powierzchni strefy pożarowej został określony w § 225 ust. 3.

W ust. 2 wskazano natomiast w jakim przypadku konieczne jest:

- zmniejszenie powierzchni strefy pożarowej do 25% wartości określonej w tabeli ust. 1 tego przepisu lub

- w przypadku jednokondygnacyjnego budynku przeznaczonego do hodowli bezściółkowej, ograniczenie powierzchni strefy do 5000 m².

230) § 231

W ust. 1 określone zostały warunki dla ścian i stropów stanowiących elementy oddzielenia przeciwpożarowego, jak również dla otworów się w nich znajdujących (w ścianach i stropach stanowiących oddzielenie przeciwpożarowe).

W ust. 2 wskazano maksymalną, łączną powierzchnię otworów, które mogą znajdować się w ścianie i stropie stanowiących oddzielenie przeciwpożarowe. Jednocześnie wskazano, iż ograniczenie to nie obowiązuje w przypadku otworów w ścianach oddzielenia przeciwpożarowego w garażu, które znajdują się na drogach manewrowych.

W ust. 3 natomiast określono warunki techniczne dla przedsiionków przeciwpożarowych.

W ust. 4 zawarto tabelę, w której określono wymaganą klasę odporności ogniowej elementów oddzielenia przeciwpożarowego oraz zamknięć otworów znajdujących się w tych elementach.

Zgodnie z treścią ust. 5, w przypadku budynków wymienionych w § 212, klasa odporności ogniowej elementów oddzielenia przeciwpożarowego oraz zamknięć znajdujących się w tych elementach jest nie mniejsza od określonej w ust. 4 tego przepisu dla budynków o klasie odporności pożarowej „D” i „E”.

W ust. 6 wskazano warunki, których spełnienie umożliwia wypełnienie otworów w ścianie oddzielenia przeciwpożarowego, materiałem przepuszczającym światło, takim jak wymieniono w tym przepisie.

W ust. 7 zawarto natomiast dopuszczenie, zgodnie z którym możliwe jest stosowanie, w strefie pożarowej PM, otworu w ścianie oddzielenia przeciwpożarowego – w przypadku gdy otwór ten służy przeprowadzeniu urządzeń technologicznych, chroniony jest w sposób równoważny wymaganym dla tej ściany drzwiom przeciwpożarowym pod względem możliwości przeniesienia się przez ten otwór ognia lub dymu, w przypadku pożaru.

231) § 232

W ust. 1 wyszczególnione zostały sytuacje, w których konieczne jest stosowanie kurtyny przeciwpożarowej.

W ust. 2 zawarto natomiast warunek uszczegółwiający przepis ust. 1 dotyczący scen.

232) § 233

W ust. 1 zawarto warunek dotyczący przepustów instalacyjnych (ich klasy odporności ogniowej – EI) w elementach oddzielenia przeciwpożarowego.

W ust. 2 wskazano natomiast w jakim przypadku możliwe jest niestosowanie przepustów, o których mowa w ust. 1 tego przepisu.

W ust. 3 określone zostały wymagania dotyczące przepustów instalacyjnych o średnicy większej niż 0,04 m w ścianach i stropach pomieszczenia zamkniętego – w przypadku gdy dla tych ścian i stropów wymagana klasa odporności ogniowej jest nie niższa niż EI 60 lub REI 60, a jednocześnie nie są one elementami oddzielenia przeciwpożarowego.

W ust. 4 wskazano na konieczność zabezpieczania - przed możliwością przenikania gazu do wnętrza budynku - przejście instalacji przez zewnętrzną ścianę budynku, które to (przejście) znajduje się poniżej poziomu terenu.

233) § 234

W przepisie tym uregulowano, w jaki sposób wznosi się ścianę oddzielenia przeciwpożarowego. Opisane w tym przepisie warunki nie zostały zmienione w warstwie merytorycznej względem dotychczasowego rozporządzenia.

Rozdział 4. Drogi ewakuacyjne

234) § 235

Ust. 1 jest ogólnym przepisem, wskazującym na konieczność zapewnienia możliwości ewakuacji z pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi:

- w bezpieczne miejsce na zewnątrz budynku lub
- do sąsiedniej strefy pożarowej.

Wskazano również, iż ww. ewakuację zapewnia się bezpośrednio (z danego pomieszczenia) albo drogami komunikacji ogólnej, które w dalszych przepisach tego projektu rozporządzenia zwane są „drogą ewakuacyjną”.

W ust. 2 wskazano, iż w przypadku strefy pożarowej, o której mowa w ust. 1 tego przepisu, konieczne jest stosowanie wyjścia bezpośrednio na zewnątrz budynku lub przez inną strefę pożarową.

Zgodnie z ust. 3, wyjście z pomieszczenia na drogę ewakuacyjną zamykane jest drzwiami.

W ust. 4 i 5 zawarto warunki dotyczące drzwi w wyjściu ewakuacyjnym z budynku.

W ust. 6 natomiast wskazane zostały przeliczniki, których zastosowanie pozwala na określenie wymaganej szerokości i liczby przejść, wyjść oraz dróg ewakuacyjnych w budynku, w którym z przeznaczenia i sposobu zagospodarowania pomieszczeń nie wynika jednoznacznie maksymalna liczba ich użytkowników.

235) § 236

W ust. 1 określono maksymalne długości przejść ewakuacyjnych – czyli przejść (w pomieszczeniach) prowadzących od najdalszego miejsca, w którym może przebywać człowiek do wyjścia ewakuacyjnego na drogę ewakuacyjną lub do innej strefy pożarowej albo na zewnątrz budynku.

W ust. 2 i 3 zawarto warunki dotyczące przejścia ewakuacyjnego w odniesieniu do pomieszczenia zagrożonego wybuchem.

W ust. 4 zawarto natomiast warunek wskazujący na konieczność ograniczenia projektowanej długości przejścia ewakuacyjnego (do 80% długości) we wskazanym w tym przepisie przypadku.

W ust. 5 i 6 wskazano, w jakich przypadkach możliwe jest powiększenie (wydłużenie) przejścia ewakuacyjnego, o którym mowa w ust. 1 tego przepisu.

W ust. 7 wskazano natomiast, iż dopuszczenia z ust. 5 i ust. 6 pkt tego przepisu sumują się.

W ust. 8 wskazano, w jaki sposób nie prowadzi się przejścia ewakuacyjnego – tj. łącznie przez nie więcej niż 3 pomieszczenia.

Zgodnie natomiast z ust. 9 w stosunku do ścianek działowych, które oddzielają od siebie te pomieszczenia, dla których określa się łącznie długość przejścia ewakuacyjnego - nie są wymagane warunki z § 215 ust. 1.

W ust. 10 wskazano, w jaki sposób oblicza się szerokość przejścia ewakuacyjnego.

236) § 237

W tym przepisie wyszczególnione zostały sytuacje, kiedy niezbędne jest aby z pomieszczenia poprowadzone były co najmniej 2 wyjścia ewakuacyjne, które oddalone są od siebie o co najmniej 5 m.

237) § 238

W ust. 1 określono, w jaki sposób oblicza się łączną szerokość drzwi w świetle, które to stanowią wyjścia ewakuacyjne z pomieszczenia.

W ust. 2 wymienione zostały pomieszczenia, w których obligatoryjnie drzwi stanowiące wyjścia ewakuacyjne muszą otwierać się na zewnątrz tych pomieszczeń.

W ust. 3 wskazano, w jaki sposób prowadzi się wyjścia ewakuacyjne z pomieszczenia zagrożonego wybuchem na drogę ewakuacyjną.

Ust. 4 i 5 zawierają instrukcje dotyczące tego, w jaki sposób oblicza się szerokość drzwi:

- stanowiących wyjście ewakuacyjne z budynku,
- na drodze ewakuacyjnej z klatki schodowej, prowadzących na zewnątrz budynku lub do innej strefy pożarowej,
- na drodze ewakuacyjnej – innych niż wymieniono powyżej.

W ust. 6 wskazano, w jaki sposób oblicza się wysokość drzwi, o których mowa w ust. 1, 4 i 5 tego przepisu.

238) § 239

W ust. 1 wskazano, jakie warunki konieczne są do spełnienia w przypadku drzwi wieloskrzydłowych – jeżeli drzwi te stanowią wyjście ewakuacyjne z pomieszczenia oraz jeżeli stosowane są na drodze ewakuacyjnej.

Ust. 2 zawiera regulacje dotyczące szerokości skrzydła drzwi wahadłowych - jeżeli drzwi te stanowią wyjście ewakuacyjne z pomieszczenia oraz jeżeli stosowane są na drodze ewakuacyjnej.

W ust. 3 wskazano jakich drzwi nie stosuje się do celów ewakuacji.

W ust. 4 określono, w jakim przypadku możliwe jest stosowanie drzwi rozsuwanych stanowiących wyjścia na drogi ewakuacyjne, jak również umieszczanie takich drzwi na drogach ewakuacyjnych.

W ust. 5 wskazano na konieczność stosowania:

- drzwi otwieranych ręcznie - w bramach i ścianach przesuwanych na drogach ewakuacyjnych albo
- wyraźnie oznakowanych drzwi przeznaczonych do celów ewakuacji – w bezpośrednim sąsiedztwie bram i ścian przesuwanych na drogach ewakuacyjnych.

Ust. 6 zawiera normę, zgodnie z którą drzwi, bramę, a także inne zamknięcie otworów o wymaganej klasie odporności ogniowej lub dymoszczelności zaopatruje się w urządzenia zapewniające samoczynne zamykanie otworu w razie pożaru. Co więcej, obligatoryjne jest zapewnienie możliwości ręcznego otwierania drzwi służących do ewakuacji.

W ust. 7 wskazano natomiast przypadki, w których niezbędne jest stosowanie w drzwiach urządzenia przeciwpanicznego.

239) § 240

W ust. 1 określono wymagania w zakresie klasy odporności ogniowej, dla obudowy poziomych dróg ewakuacyjnych.

W ust. 2 wskazano warunki, których spełnienie umożliwi umieszczenie nieotwieranych naświetli powyżej 2 m od poziomu posadzki – w ścianach wewnętrznych, stanowiących obudowę dróg ewakuacyjnych w strefach pożarowych ZL III oraz PM.

W ust. 3 zawarto natomiast dopuszczenie, zgodnie z którym możliwe jest umieszczenie naświetli w ścianie zewnętrznej budynku, na wysokości powyżej 2 m od posadzki galerii – jeżeli ściana ta znajduje się przy galerii, która stanowi jedyną drogę ewakuacyjną.

240) § 241

W ust. 1 określono, w jaki sposób oblicza się szerokość poziomych dróg ewakuacyjnych. Natomiast w ust. 2 wskazano przypadek, w którym możliwe jest zwężenie szerokości drogi ewakuacyjnej do 1,2 m.

W ust. 3 uregulowano minimalną wysokość drogi ewakuacyjnej.

W ust. 4 wskazano warunek dotyczący skrzydeł drzwi stanowiących wyjście na drogę ewakuacyjną.

241) § 242

W ust. 1 wprowadzono obowiązek podziału na odcinki nie dłuższe niż 50 m korytarzy stanowiących drogę ewakuacyjną w strefach pożarowych ZL. Wskazano również jakie rozwiązania jednocześnie stosuje się przy ww. podziale. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż z przepisem tym ściśle związane są regulacje w ust. 3.

W ust. 2 wskazano, w jakim przypadku warunek z ust. 1 tego przepisu (konieczność podziału korytarzy przy stosowaniu określonych rozwiązań) nie jest konieczny do spełnienia.

242) § 243

W ust. 1 określono, jakich rozwiązań dotyczących schodów nie stosuje się na drogach ewakuacyjnych.

W ust. 2 wskazano na możliwość stosowania schodów wachlarzowych na drogach ewakuacyjnych – jednak przy konieczności spełnienie warunku z § 60 ust. 6.

W ust. 3 wskazano, że te miejsca na drodze ewakuacyjnej, na których zastosowane zostały schody lub pochylnie są wyraźnie oznakowane. W tym miejscu zaznaczyć jednak należy, iż niezależnie od tego przepisu, w projekcie rozporządzenia znajdują się jeszcze inne przepisy dotyczące oznakowywania schodów i pochylni, które muszą być brane pod uwagę przy ich projektowaniu i wykonywaniu.

243) § 244

W tym przepisie zawarto warunki dla klatki schodowej przeznaczonej do ewakuacji z określonych stref pożarowych. Klatka taka musi być obudowana i zamykana drzwiami dymoszczelnymi oraz wyposażona w urządzenia wskazane w tym przepisie.

244) § 245

W ust. 1 wskazano, iż w przypadku budynku wysokiego (W) i wysokościowego (WW) konieczne jest zapewnienie możliwości ewakuacji do co najmniej dwóch klatek schodowych, które to spełniają warunki określone w tym przepisie. W ust. 4 natomiast wyszczególnione zostały sytuacje, kiedy możliwe jest zapewnienie ewakuacji tylko do jednej klatki schodowej.

W ust. 2 i 3 określono, w jakie urządzenia wyposaża się klatki schodowe i przedsionki przeciwpożarowe, stanowiące drogę ewakuacyjną w:

- budynku wysokim (W) odpowiednio dla stref pożarowych innych niż ZL IV i PM,

- budynku wysokościowym (WW),
- budynku wysokim (W) dla strefy pożarowej PM.

W ust. 5 wymienione zostały warunki, których spełnienie umożliwia wykonywanie klatek schodowych, stanowiących drogę ewakuacyjną wyłącznie dla stref pożarowych ZL IV, bez przedsiónek oddzielających je od poziomych dróg komunikacji ogólnej – w budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW).

W ust. 6 zawarto natomiast warunek dotyczący drzwi z pomieszczenia (z wyjątkiem pomieszczenia higienicznosanitarne) prowadzących na drogę komunikacji ogólnej znajdujących się w strefie pożarowej ZL V w budynku średniowysokim (SW) i wyższym.

245) § 246

W tym przepisie określono kolejno przypadki, w których konieczne jest stosowanie rozwiązań techniczno-budowlanych zabezpieczających przed zadymieniem dróg ewakuacyjnych lub zapewniających usuwanie dymu.

246) § 247

W tym przepisie wymieniono budynki, w których schody wewnętrzne nie muszą spełniać wymagań stawianym drogom ewakuacyjnym. Powyższe dotyczy również schodów wewnętrznych w lokalu mieszkalnym zlokalizowanym w budynku wymienionym w tym przepisie.

247) § 248

W ust. 1 wskazano, iż w przypadku ścian wewnętrznych i stropów, które stanowią obudowę klatki schodowej lub pochylni, konieczne jest przyjmowanie klasy odporności ogniowej dla stropu budynku wskazanej w § 215.

W ust. 2 określono warunki dotyczące biegów i spoczników schodów oraz pochylni służących do ewakuacji – w zakresie minimalnej klasy reakcji na ogień materiałów oraz minimalnej klasy odporności ogniowej. W ust. 3 wskazano natomiast przypadek, w którym warunek z ust. 2 dotyczący minimalnej klasy odporności ogniowej nie jest wymagany.

W ust. 4 wskazano natomiast, w jakim przypadku możliwe jest wykonywanie biegów i spoczników schodów z materiałów o dowolnej klasie reakcji na ogień.

W ust. 5 wskazano, w jaki sposób ustala się odległość pomiędzy ścianą zewnętrzną, stanowiącą obudowę klatki schodowej przeznaczonej do ewakuacji (o której mowa w § 244, 245 i 253 ust. 2, a inną ścianą zewnętrzną tego samego lub innego budynku. Wskazano również kiedy opisana w tym przepisie zasada nie ma zastosowania.

248) § 249

W tym przepisie zawarto warunki dotyczące oddzielenia piwnicy od pozostałej części budynku. Przepis nie zmienił się merytorycznie względem dotychczasowego rozporządzenia. Jednocześnie wskazać należy, że definicja piwnicy została zawarta w § 3 pkt 24.

249) § 250

W przepisie wskazano na konieczność stosowania drzwi lub klapy wyjściowej, o określonej w tym przepisie klasie odporności ogniowej, na wyjściu z klatki schodowej na strych lub poddasze.

250) § 251

Przepis ten wskazuje wprost, iż ani schodów ruchomych, ani pochylni ruchomych nie zalicza się do dróg ewakuacyjnych.

251) § 252

W ust. 1 wskazano przypadki, w których konieczne jest, aby przynajmniej jeden dźwig przystosowany był do potrzeb ekip ratowniczych – poprzez spełnienie wymagań Polskiej Normy wskazanej w tym przepisie. Wskazano również, iż konieczne jest aby taki dźwig zapewniał dostęp do każdej strefy pożarowej na kondygnacji - bezpośrednio lub drogami komunikacji ogólnej.

W kolejnych ustępach (ust. 2-4) tego przepisu wskazano warunki dotyczące dojścia do takiego dźwigu oraz szybu, w którym taki dźwig się umieszcza.

252) § 253

W ust. 1 określono, w jaki sposób mierzy się długość drogi ewakuacyjnej od wyjścia z pomieszczenia na tę drogę ewakuacyjną do:

- wyjścia do innej strefy pożarowej lub
- wyjścia na zewnątrz budynku.

Jednocześnie wskazano, iż ww. droga ewakuacyjna w kolejnych przepisach tego projektu rozporządzenia będzie nazywana „dojściem ewakuacyjnym”.

Zgodnie z treścią ust. 2, rozwiązaniem równorzędnym do opisanego w ust. 1 tego przepisu, wyjścia do innej strefy pożarowej, jest wyjście do obudowanej klatki schodowej – przy czym klatka ta musi spełniać warunki określone w tym przepisie. W ust. 6 określono warunki dotyczące wyjścia z takiej klatki schodowej. Natomiast zgodnie z ust. 8, dopuszczalną długość drogi od wyjścia z klatki schodowej do wyjścia na zewnątrz budynku określa się zgodnie z ust. 3 tego przepisu.

W ust. 3 zawarto tabelę, w której określono dopuszczalne (maksymalne) długości dojść ewakuacyjnych, wyrażone w metrach, w zależności od strefy pożarowej.

W ust. 4 wskazano natomiast warunki, których spełnienie umożliwia powiększone o 50% długości dojść ewakuacyjnych, określonych w ust. 3 tego przepisu. W ust. 5 natomiast wskazano, że przy łącznym spełnieniu warunków z ust. 4 tego przepisu, dopuszcza się powiększenie długości dojścia ewakuacyjnego o 100%.

Ust. 7 zawiera dopuszczenie, zgodnie z którym możliwe jest – przy spełnieniu określonych w tym przepisie warunków – przeprowadzenie drogi ewakuacyjnej do wyjścia na zewnątrz budynku z klatki schodowej oraz z poziomych dróg komunikacji ogólnej przez hol, mogący spełniać także funkcje uzupełniające do funkcji wynikających z przeznaczenia budynku (przykładowe funkcje wskazano w tym przepisie).

253) § 254

W przepisie tym uregulowano warunki dopuszczające, w określonych przypadkach, na drodze ewakuacyjnej stosowanie drabiny ewakuacyjnej.

Rozdział 5. Warunki przeciwpożarowe dla elementów wykończenia wnętrza i wyposażenia stałego

254) § 255

W ust. 1 określono, jakich materiałów i wyrobów, z uwagi na ich klasę reakcji na ogień, nie stosuje się do wykończenia wnętrza – w strefach pożarowych ZL I, ZL II, ZL III oraz ZL V.

W ust. 2 określono natomiast, jakich materiałów i wyrobów budowlanych, z uwagi m.in. na ich klasę reakcji na ogień, nie stosuje się na drogach komunikacji ogólnej, służących celom ewakuacji.

Zgodnie z treścią ust. 3, w przypadku stosowania materiałów wykończeniowych luźno zwisających (przykładowo określono w tym przepisie) za materiały łatwo zapalne – czyli te, których się nie stosuje w określonych strefach pożarowych, w myśl ust. 1 tego przepisu – uważa się takie materiały, których właściwości określone w badaniach zgodnych z Polskimi Normami (wskazanymi w tym przepisie) nie spełniają co najmniej jednego z następujących kryteriów:

- $t_i \geq 4$ s;
- $t_s \leq 30$ s;
- nie następuje przepalenie trzeciej nitki;
- nie występują płonące krople.

255) § 256

W ust. 1 określono warunki dla podłóg podniesionych o więcej niż 0,2 m ponad poziom stropu lub innego podłoża.

W ust. 2 natomiast określono warunki dotyczące przewodów i kabli elektrycznych oraz innych instalacji, prowadzonych w przestrzeni podpodłogowej podłogi podniesionej i w przestrzeni ponad sufitami podwieszonymi, która to wykorzystywana jest do wentylacji lub ogrzewania pomieszczenia.

W ust. 3 wskazano, iż w przypadku podłóg podniesionych na drogach ewakuacyjnych, w podłogach tych nie wykonuje się otworów do wentylacji lub ogrzewania.

256) § 257

W ust. 1 określono jakich materiałów (przegród, stałych elementów wyposażenia i wystroju wnętrz, wykładzin podłogowych), z uwagi na klasę reakcji na ogień, nie stosuje się w pomieszczeniu przeznaczonym do jednoczesnego przebywania ponad 50 osób oraz w pomieszczeniu produkcyjnym.

Natomiast w ust. 2 wskazano miejsca, w jakich nie stosuje się wykładzin o określonej w tym przepisie klasie reakcji na ogień.

257) § 258

W przepisie określono warunki dla pomieszczeń, które przeznaczone są do jednoczesnego przebywania ponad 200 osób dorosłych lub 100 dzieci, a miejsca do siedzenia w tych pomieszczeniach ustawione są w rzędach. Warunki te określają wymagania w zakresie:

- stosowania foteli i innych siedzeń trudno zapalnych oraz niewydzielających produktów rozkładu i spalania, określonych jako bardzo toksyczne,
- minimalnej szerokości przejść pomiędzy rzędami siedzeń,
- liczby siedzeń w rzędzie,
- szerokości przejść komunikacyjnych, oraz
- zamocowania siedzeń lub ławek.

258) § 259

W ust. 1 wskazano materiały, które z uwagi na ich klasę reakcji na ogień stosuje się do wykonywania okładzin sufitów oraz sufitów podwieszanych. Wskazano również, iż ww. warunek nie dotyczy lokalu mieszkalnego.

W ust. 2 zawarto natomiast warunek dotyczący przestrzeni pomiędzy sufitem podwieszanym a stropem, tj. przestrzeń tę dzieli się:

- na sektory o maksymalnej powierzchni 1000m²,

- na korytarzach co 50 m – przegrodami wykonanymi z materiałów o klasie reakcji na ogień określonej w tym przepisie.

259) § 260

W ust. 1 uregulowano wymagania w zakresie materiałów, z których może być wykonana okładzina ścienna w łazience i saunie z piecykiem gazowym oraz termą gazową i elektryczną, pod warunkiem zapewnienia odległość tych urządzeń od okładziny co najmniej 0,3 m.

Ust. 2 wskazuje z kolei wymagania dla materiałów z których nie może być wykonana okładzina ścienna w łazience i saunie z piecem na paliwo stałe.

260) § 261

W przepisie tym wskazano na konieczność zabezpieczenia przed możliwością zapalenia lub zwęglenia, elementów wystroju wewnątrz budynku o określonej w tym przepisie klasie reakcji na ogień, przez które lub obok których prowadzone są przewody wymienione w tym przepisie.

Rozdział 6. Warunki przeciwpożarowe dla palenisk i instalacji

261) § 262

W ust. 1 wskazano minimalną klasę reakcji na ogień podłoża (wraz z jego grubościami), na którym umieszcza się palenisko i piec metalowy bez nóżek. Wskazano także w jaki sposób zabezpiecza się podłogę przed drzwiczkami paleniska, jeżeli jest ona o klasie reakcji na ogień D_{f1-s1} lub niższej.

W ust. 2 natomiast określono warunki dla pomieszczenia, w którym stosowane jest palenisko otwarte – tym samym, aby w pomieszczeniu możliwe było zastosowanie ww. typu paleniska, pomieszczenie to musi spełniać warunki określone w tym przepisie.

W ust. 3 określono odległości, na jakie oddala się od części konstrukcyjnych budynku, piec metalowy lub w ramach metalowych, rury przyłączeniowe oraz otwory od czyszczenia. Z kolei w ust. 4 wskazano analogicznie odległości na jakie oddala się od części konstrukcyjnych budynku, piec z kamienia, cegły, kafli i podobnych materiałów o klasie reakcji na ogień wskazanej w tym przepisie, oraz przewody spalinowe i dymowe.

262) § 263

W ust. 1 wskazano minimalną klasę reakcji na ogień, jaka jest wymagana dla wyrobów, z których wykonane są przewody spalinowe i dymowe – tym samym aby dany przewód spalinowy lub dymowy mógł być wykorzystany, zgodnie z przepisami projektu rozporządzenia, musi on spełniać warunek określony w tym przepisie.

W ust. 2 wskazano natomiast, że konieczne jest aby przewody lub obudowa przewodów spalinowych i dymowych spełniały wymagania Polskiej Normy wskazanej w tym przepisie.

W ust. 3 określono sposób, w jaki możliwe jest, zgodnie z przepisami niniejszego projektu rozporządzenia, wykonanie obudowy, o której mowa w ust. 2.

W ust. 4 zawarto normę dotyczącą obowiązku zachowania określonej w tym przepisie minimalnej odległości pomiędzy wylotem przewodu spalinowego i dymowego a najbliższym skrajem korony drzew dorosłych.

263) § 264

W ust. 1 wskazano warunki dla przewodów wentylacyjnych, których spełnienie umożliwia stosowanie tych przewodów.

W ust. 2 zawarto dopuszczenie, zgodnie z którym warunki określone w ust. 1 nie są obligatoryjne w przypadku stosowania przewodów wentylacyjnych w budynku mieszkalnym jednorodzinnym, jeżeli w tym budynku znajduje się wyłącznie jeden lokal mieszkalny.

W ust. 3 wskazano natomiast, że możliwe jest, przy spełnieniu określonych w tym przepisie warunków, stosowanie przewodów wentylacyjnych o klasie reakcji na ogień co najmniej E. Dopuszczenie to dotyczy:

- budynku mieszkalnego jednorodzinnego, w którym znajdują się dwa lokale mieszkalne,
- budynku mieszkalnego jednorodzinnego, w którym znajduje się jeden lokal mieszkalny oraz jeden lokal użytkowy,
- budynku mieszkalnego wielorodzinnego.

W ust. 4 wskazano, iż w przypadku budynku PM z wyjątkiem garażu, możliwe jest wykonanie przewodów wentylacyjnych w klasie reakcji na ogień co najmniej BL-s3, d0, pod warunkiem spełnienia warunków określonych w tym przepisie.

W ust. 5 określona została minimalna odległość, jaką zachowuje się pomiędzy nieizolowanym przewodem wentylacyjnym a wykładziną oraz powierzchnią o określonych w tym przepisie klasach reakcji na ogień.

W ust. 6 zawarty został warunek, który jest konieczny do spełnienia przy stosowaniu elementów rewizyjnych w kanałach i przewodach.

Ust. 7 zawiera natomiast warunek dotyczący wentylacji wywiewnej w kuchni.

W kolejnych ust. 8–10 wskazano warunki, których spełnienie umożliwia stosowanie kolejno:

- elastycznych elementów łączących, służących do połączenia sztywnych przewodów wentylacyjnych z elementami instalacji lub urządzeniami, z wyjątkiem wentylatorów;
- elastyczne elementy łączące wentylatory z przewodami wentylacyjnymi;
- izolacje cieplne i akustyczne zastosowane w instalacjach: wodociągowej, kanalizacyjnej i ogrzewczej.

264) § 265

W ust. 1 wymienione zostały warunki, których spełnienie wymagane jest z uwagi na bezpieczeństwo pożarowe, dla instalacji wentylacji mechanicznej i klimatyzacji w budynkach. Jednocześnie zaznaczono, iż warunki te nie są wymagane w budynku mieszkalnym jednorodzinnym i budynku rekreacji indywidualnej.

W ust. 2 wskazano, iż w przewodzie wentylacyjnym nie prowadzi się innych instalacji. Jest to zmiana w porównaniu do dotychczasowego rozporządzenia - powyższym przepisem zostały objęte również budynki mieszkalne jednorodzinne oraz budynki rekreacji indywidualnej.

W ust. 3 natomiast wskazano warunki, których spełnienie umożliwia instalowanie w przewodzie wentylacyjnym nagrzewnic elektrycznych oraz nagrzewnic na paliwo ciekłe lub gazowe, których temperatura powierzchni grzewczych przekracza 160°C.

W ust. 4 określono warunek, którego spełnienie umożliwia instalowanie w przewodzie wentylacyjnym wentylatorów i urządzeń do uzdatniania powietrza.

W ust. 5 wskazano na konieczność stosowania przeciwpożarowych kłap odcinających, o klasie odporności ogniowej wskazanej w tym przepisie, w miejscu przejścia przewodów wentylacyjnych i klimatyzacyjnych przez elementy oddzielenia przeciwpożarowego.

Zgodnie z treścią ust. 6, konieczne jest zapewnienie klasy odporności ogniowej, zgodnie ze wskazaniami w tym przepisie, przewodom wentylacyjnym i klimatyzacyjnym samodzielnym lub obudowanym prowadzonym przez strefę pożarową, której nie obsługują lub wyposażenia ich w przeciwpożarowe klapy odcinające – zgodnie z ust. 5 tego przepisu.

W ust. 7 wskazano sposób uruchamiania przeciwpożarowych klap odcinających w strefach pożarowych, w których jest wymagana instalacja sygnalizacyjno-alarmowa.

265) § 266

W ust. 1 wskazano na konieczność stosowania, w określonym w tym przepisie przypadku, urządzenia wstrzymującego automatycznie pracę wentylatorów – w pomieszczeniu zagrożonym wybuchem.

Ust. 2 zawiera normę, zgodnie z którą w pomieszczeniach zagrożonych wybuchem konieczne jest stosowanie oddzielnej dla każdego pomieszczenia instalacji wyciągowej.

W ust. 3 określono, co uwzględnia się przy sytuowaniu wentylacyjnych otworów wyciągowych.

W ust. 4 określony został sposób sytuowanie otworów wentylacji nawiewnej w pomieszczeniu, w którym mogą występować palne pyły, tworzące z powietrzem mieszaniny wybuchowe.

W ust. 5 wskazano w jakich miejscach (wewnątrz lub na zewnątrz budynku) lokalizuje się filtry, komory pyłowe i cyklony do palnych pyłów. Natomiast w ust. 6 wskazano, w jakiej sytuacji warunek z ust. 5 nie jest wymagany.

W ust. 7 wskazano urządzenie, w jakie wyposaża się przewód wentylacyjny przed miejscem wprowadzenia do komór pyłowych i cyklonów. Natomiast w ust. 8 wskazano w jakie urządzenia wyposaża się komory pyłowe i cyklony dla pyłów tworzących z powietrzem mieszaniny wybuchowe.

266) § 267

W ust. 1 określono warunki i zadania dla instalacji wentylacji oddymiającej w zakresie usuwania dymu oraz stałego dopływu powietrza.

W ust. 2 natomiast wskazano warunki dotyczące klasy odporności ogniowej przewodów oddymiających z podziałem na obsługujące wyłącznie jedną strefę pożarową oraz więcej niż jedną strefę pożarową.

W ust. 3 wskazano warunki dotyczące klap odcinających do przewodów wentylacji oddymiającej z podziałem na obsługujące wyłącznie jedną strefę pożarową oraz więcej niż jedną strefę pożarową.

W ust. 4 określono klasę wentylatorów oddymiających, a w ust. 5 klapy dymowej w grawitacyjnej wentylacji oddymiającej.

Rozdział 7. Usytuowanie budynków z uwagi na bezpieczeństwo pożarowe

267) § 268

W ust. 1 zawarto tabelę, w której określono minimalne odległości, wyrażone w metrach, jakie przyjmuje się pomiędzy zewnętrznymi ścianami budynków - gdy ściany te nie są ścianami oddzielenia przeciwpożarowego, a na powierzchni większej niż 65% mają klasę odporności ogniowej (E), określoną w § 215 ust. 1 w 5 kolumnie tabeli ww. przepisu.

W ust. 2 wskazano dwa przypadki, w których konieczne jest powiększenie, wynikającej z ust. 1 tego przepisu, odległości pomiędzy budynkami o 50% lub 100% - w zależności od sytuacji opisanej w tym przepisie.

W ust. 3 zawarto regulę dotyczącą sytuacji w której w przynajmniej jednym z budynków, dla których określana jest odległość, znajduje się pomieszczenie zagrożone wybuchem.

W kolejnych ustępach 4 i 5 wskazano przypadki, w jakich konieczne jest powiększenie odległości wynikających z ust. 1 i 2 tego przepisu odpowiednio o 50% oraz o 100%.

W ust. 6 i 7 wymienione zostały sytuacje, których spełnienie umożliwia zmniejszenie odległości, wynikającej z ust. 1-5 tego przepisu, odpowiednio o 50% oraz o 25%.

W ust. 8 określono, w jaki sposób określa się najmniejszą wymaganą odległość budynku ZL, PM oraz IN od granicy (konturu) lasu – tj. przyjmuje się jako odległość ścian tych budynków od ściany budynku ZL z przekryciem dachu o klasie odporności na ogień wskazanej w tym przepisie. Jednocześnie podkreślić należy, iż granicą (konturem) lasu w świetle niniejszego przepisu jest grunt leśny (Ls) określony na mapie ewidencyjnej lub teren przeznaczony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako leśny. W związku z powyższym sposób mierzenia odległości budynku ZL, PM oraz IN od granicy (konturu) lasu, dotyczy wyłącznie granicy (konturu) lasu w rozumieniu tego przepisu, który opisano powyżej.

Ust. 9 został wprowadzony celem umożliwienia w określonych przypadkach warunków wskazanych w ust. 8, dla budynków określonych w § 212, bez pomieszczeń zagrożonych wybuchem, rozgraniczając wskazane odległości na sytuacje, gdy granica lasu zlokalizowana jest na sąsiedniej działce oraz w przypadku gdy granica lasu znajduje się na działce, na której prowadzona będzie inwestycja. Wskazać jednocześnie należy, że możliwość zmniejszenia odległości od granicy lasu nie zwalnia od obowiązku zachowania odległości od granicy działki budowlanej, o których mowa w § 8.

Zgodnie z tą regulacją jeśli:

- budynek będzie miał klasę odporności pożarowej wyższą niż jest wymagana oraz elementy budynku będą nierozprzestrzeniające ognia oraz
- granica lasu znajduje się na działce przeznaczonej w miejscowym planie pod zabudowę niezwiązaną z produkcją leśną lub
- granica lasu znajduje się na działce, dla której uzyskano zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne podczas sporządzania poprzednich planów miejscowych (tych które utraciły moc na podstawie art. 1 lit. a ustawy z dnia 21 grudnia 2001 r. o zmianie ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. poz. 1804) oraz art. 87 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym)

możliwe jest sytuowanie budynku w odległości 4 m od granicy lasu w przypadku gdy granica lasu będzie usytuowana na sąsiedniej działce, a w przypadku gdy granica lasu znajduje się na działce na której będzie realizowana inwestycja odległości nie ustala się.

Powyższe oznacza, że np. budynek mieszkalny jednorodzinny, który dotychczas nie musiał mieć odpowiedniej klasy odporności pożarowej, teraz będzie miał o jedną wyższą, czyli jego główna konstrukcja nośna będzie miała klasę odporności ogniowej R60, oraz elementy będą NRO.

W ust. 10 wskazano natomiast w jakiej sytuacji możliwe jest zmniejszenie odległości wynikającej z ust. 1 tego przepisu, w przypadku budynków wymienionych w § 212, jeżeli w takich budynkach nie ma pomieszczeń zagrożonych wybuchem.

Ust. 11 natomiast wskazuje na konieczność spełnienia warunku określonego w § 231 ust. 4 i 5, przez ściany zewnętrzne budynku zlokalizowanego w pasie terenu o szerokości wynikającej z § 268 ust. 1–7, otaczającym ściany zewnętrzne budynku niebędące ścianami oddzielenia przeciwpożarowego. W ust. 12 wskazano natomiast w jakim przypadku warunek z ust. 11 tego przepisu dotyczy pasa terenu o szerokości zmniejszonej o 50%. W ust. 13 wskazano budynki, których warunek z ust. 11 nie dotyczy.

W ust. 14 wskazano w jaki sposób traktowane jest otwarte składowisko – przy rozpatrywaniu jego usytuowania.

268) § 269

Ust. 1 zawiera ogólną normę dotyczącą tego, w jaki sposób określa się odległość ściany zewnętrznej budynku od granicy sąsiedniej działki budowlanej – jeżeli ta sąsiednia działka jest niezabudowana.

W ust. 2 wskazano, w jaki sposób określa się odległość ściany zewnętrznej budynku od granicy sąsiedniej działki budowlanej – jeżeli ta sąsiednia działka jest niezabudowana – w przypadku budynku:

- mieszkalnego jednorodzinnego,
- rekreacji indywidualnej,
- mieszkalnego w zabudowie zagrodowej,
- gospodarczego.

W ust. 3 wskazano natomiast na konieczność stosowania ściany oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej określonej w § 231 ust. 4 i 5 – w przypadku gdy budynek sytuowany jest bezpośrednio przy granicy działki.

269) § 270

W ust. 1 wskazano przypadek, w którym nie jest wymagane zachowanie odległości pomiędzy ścianami zewnętrznymi budynków położonych na jednej działce budowlanej – dotyczy to odległości wynikającej z przepisów z zakresu bezpieczeństwa przeciwpożarowego.

W ust. 2 określono minimalną odległość jaką zachowuje się pomiędzy budynkiem ZL a zbiornikiem naziemnym oleju opałowego zasilającego kotłownię.

W ust. 3 wskazano natomiast warunek, którego spełnienie umożliwia zmniejszenie odległości określonej w ust. 2 tego przepisu do 3 m – przepis ten należy czytać z uwzględnieniem ust. 4, który reguluje wykonanie oraz lokalizację zbiornika naziemnego oleju opałowego zasilającego kotłownię.

W ust. 5 wskazano minimalną odległość jaką zachowuje się pomiędzy budynkiem ZL a:

- zbiornikiem podziemnym oleju opałowego, który to (zbiornik) przykryty jest warstwą ziemi o grubości nie mniejszej niż 0,5 m oraz
- urządzeniem spustowym, oddechowym i pomiarowym ww. zbiornika.

W ust. 6 wskazano, jaką odległość zachowuje się pomiędzy budynkami PM i IN a zbiornikami, o których mowa w ust. 5 tego przepisu, jeżeli ww. budynki wykonane są z materiałów o klasie reakcji na ogień wskazanej w tym przepisie.

Rozdział 8. Warunki przeciwpożarowe dla garaży

270) § 271

W ust. 1 zawarta została zasada, zgodnie z którą warunki zawarte w niniejszym rozdziale dotyczą garaży, o których mowa w Dziale III. rozdział 11. projektu rozporządzenia (§ 94-100). Podkreślić w tym miejscu należy, iż w ww. rozdziale działu III mowa jest o garażach, które dzieli się na garaże otwarte i garaże zamknięte – dlatego też przepisy rozpatrywanego rozdziału 8. również dotyczą garaży otwartych oraz garaży zamkniętych, przy czym jeżeli dany przepis nie odnosi się wprost do jednego z ww. rodzaju garażu oznacza to, że dotyczy on zarówno garażu otwartego, jak i garażu zamkniętego. I tak w ust. 2 określono warunki dotyczące elementów konstrukcji i przekrycia dachu jednokondygnacyjnego, naziemnego garażu otwartego, który to ma formę zadaszenia stanowisk postojowych, a drogi manewrowe są odkryte.

271) § 272

W ust. 1 wskazano, w jaki sposób, co do zasady (jeżeli przepisy projektu rozporządzenia nie stanowią inaczej) przyjmuje się klasę odporności pożarowej garażu – jak dla budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego do 500 MJ/m², przy czym konieczne jest aby elementy tego garażu wykonane były w klasie reakcji na ogień określonej w tym przepisie.

W ust. 2 zawarto dopuszczenie, zgodnie z którym możliwe jest wykonanie dodatkowego poziomu stanowisk postojowych bez zadaszenia lub z zadaszeniem nad najwyższą kondygnacją garażu otwartego, który jest budynkiem niskim (N) – zgodnie z § 271 ust. 2.

W ust. 3 zawarto dopuszczenie wskazujące na możliwość wykonania garażu otwartego w klasie D odporności pożarowej – jeżeli najwyższy poziom parkowania w tym garażu znajduje się nie wyżej niż 25 m nad poziomem otaczającego terenu, a nad kondygnacją przeznaczoną do parkowania samochodów nie znajdują się inne pomieszczenia.

272) § 273

W ust. 1 zawarta została norma, zgodnie z którą w odniesieniu do sytuowania garażu, z uwagi na bezpieczeństwo pożarowe, stosuje się odległości określone w § 268 - jak dla budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego do 1000 MJ/m². Należy jednak podkreślić, iż konieczne jest także zachowanie odległości wynikających z innych przepisów niniejszego projektu rozporządzenia, np. § 15.

W ust. 2 wyszczególniono natomiast przypadki, w których warunek opisany w ust. 1 tego przepisu nie obowiązuje – przy czym przepis ten nie zwalnia ze stosowania innych przepisów projektu rozporządzenia dotyczących sytuowania garażu i zachowywania określonych odległości.

273) § 274

W ust. 1 określono maksymalną powierzchnię strefy pożarowej w garażu zamkniętym zarówno podziemnym, jak i nadziemnym.

W ust. 2 wskazano dwa warunki, których spełnienie umożliwia powiększenie o 100% powierzchni wskazanej w ust. 1 tego przepisu. W ust. 5 natomiast zawarto dodatkowy warunek w przypadku stosowania rozwiązania, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 tego przepisu.

W ust. 3 wskazano przypadki, w jakich konieczne jest stosowanie samoczynnego urządzenia gaśniczego wodnego, wskazano również wyjątek od ww. warunku.

W ust. 4 wskazano, w jakim przypadku w strefie pożarowej garażu zamkniętego stosuje się instalację wentylacji oddymiającej uruchamianą za pomocą systemu wykrywania dymu.

274) § 275

W ust. 1 określony został przypadek, w którym, zapewnia się co najmniej dwa wyjścia ewakuacyjne ze strefy pożarowej garażu.

W ust. 2 wskazano, w jaki sposób zapewnia się wyjścia ewakuacyjne w przypadku strefy pożarowej garażu obejmującej więcej niż dwie kondygnacje. Dodatkowo, wskazano maksymalną długość przejścia od stanowiska postojowego do najbliższego wyjścia ewakuacyjnego w garażu zamkniętym oraz w garażu otwartym.

W ust. 3 wymienione zostały przepisy, zgodnie z którymi długość przejścia, o którym mowa w ust. 2 tego przepisu, w odniesieniu do garażu zamkniętego może być powiększona – stosownie do warunków wskazanych w tym przepisie.

Ust. 4 zawiera normę, zgodnie z którą konieczne jest aby wyjście ewakuacyjne w garażu dostępne było również w przypadku zamknięcia wjazdu lub wyjazdu z tego garażu lub bramy między strefami pożarowymi.

W ust. 5 wskazano przypadek, w którym za wyjście ewakuacyjne z garażu mogą służyć nieobudowane schody zewnętrzne.

W ust. 6 wskazano natomiast w jakim przypadku konieczne jest, aby strefy pożarowe miały możliwość oddzielenia ich od siebie i od kondygnacji nadziemnej budynku za pomocą drzwi, bram lub innych zamknięć o klasie odporności ogniowej określonej w tym przepisie.

275) § 276

W ust. 1 wskazano, iż w przypadku garażu zamkniętego, który znajduje się w budynku ZL, odległość w pionie pomiędzy wrotami garażu a oknem lub elementem doświetlającym tego budynku wynosi co najmniej 1,5 m. Niemniej możliwe jest zmniejszenie tej odległości do 1,1 m – w przypadku spełnienia warunków określonych w tym przepisie.

W ust. 2 określono jaka jest wymagana odległość, mierzona w poziomie, pomiędzy wrotami garażu wbudowanego lub przybudowanego od najbliższej krawędzi okna lub elementu doświetlającego pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi w tym samym budynku – w odniesieniu do budynków, o których mowa w ust. 1 tego przepisu.

276) § 277

W tym przepisie określono, kiedy obligatoryjne jest stosowanie przedsionka łączącego garaż z budynkiem, jak również wskazano w jakich przypadkach taki przedsionek nie jest wymagany.

277) § 278

W tym przepisie wymienione zostały otwory, urządzenia i elementy, których nie instaluje ani nie umieszcza się w garażu.

Rozdział 9. Warunki przeciwpożarowe dla budynków inwentarskich

278) § 279

W tym przepisie wskazano maksymalną kubaturę brutto budynku IN, która to pozwala na zwolnienie z warunków dotyczących klas odporności pożarowej budynków – określonych w § 211.

279) § 280

W przepisie określono minimalną klasę reakcji na ogień jaka jest wymagana dla materiałów, z których wykonane są podłogi, ściany i stropy wymienionych w tym przepisie pomieszczeń znajdujących się w budynku IN.

280) § 281

W tym przepisie określono warunki ewakuacyjne dla budynku IN.

281) § 282

W tym przepisie wskazano warunki, których spełnienie umożliwia umieszczenie w jednym budynku części mieszkalnej i gospodarczej. Zaznaczyć przy tym jednak należy, że określone w tym przepisie warunki nie są jedynymi w przedmiotowym projekcie rozporządzenia, które dotyczą części mieszkalnej czy części gospodarczej w budynku – zatem niezbędne jest również spełnienie pozostałych warunków w tym zakresie.

Rozdział 10. Warunki przeciwpożarowe dla budynków tymczasowych

282) § 283

W ust. 1 określona została minimalna klasa odporności pożarowej, w jakiej wykonuje się budynek tymczasowy przeznaczony na stały pobyt ludzi. Dodatkowo wskazano jakich kondygnacji w takim budynku się nie wykonuje, jak również ile kondygnacji w takim budynku jest dopuszczalnych.

W ust. 2 określono natomiast w jaki sposób wyznacza się minimalną odległość budynku tymczasowego od innego budynku.

W ust. 3 wskazano na konieczność przegradzania ścianami oddzielenia przeciwpożarowego, o wskazanej w tym przepisie klasie odporności ogniowej, tymczasowego budynku wykonanego z materiałów palnych lub z palną izolacją. Wskazano również, jakich sytuacji ww. warunek nie dotyczy.

W ust. 4 wskazano, w jaki sposób sytuuje się ścianę oddzielenia przeciwpożarowego w budynku tymczasowym.

W ust. 5 wskazano na konieczność zapewnienia dostępu do poddasza tymczasowego budynku wykonanego z materiałów o klasie reakcji na ogień określonej w tym przepisie. Jednocześnie określono, w jaki sposób dostęp ten się zapewnia.

W ust. 6 określono, jakich instalacji nie stosuje się na strychu tymczasowego budynku wykonanego z określonych w tym przepisie materiałów.

283) § 284

W tym przepisie wskazano warunki, których spełnienie umożliwia przeznaczenie budynku tymczasowego na cele widowiskowe lub inne zgromadzenia ludzi.

284) § 285

W tym przepisie określono warunki, których spełnienie umożliwia wykorzystywanie pomieszczenia z obudową pneumatyczną jako tymczasowego budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej nie wyższej od 1000 MJ/m².

285) § 286

W tym przepisie wskazano dodatkowe wyposażenie jakie jest konieczne, gdy pomieszczenie, o którym mowa w § 285, przeznaczone będzie do celów widowiskowych, wystawowych, rekreacyjnych lub sportowych.

286) § 287

W tym przepisie wskazano, iż w przypadku tymczasowego budynku typu namiotowego przeznaczonego do celów widowiskowych konieczne jest, aby budynek ten spełniał warunki z § 285 i 286 – z wyjątkiem przepisów dotyczących utrzymywania ciśnienia w powłoce.

Rozdział 11. Wymagania minimalne w zakresie reakcji na ogień kabli i przewodów elektrycznych

287) § 288

W przepisie wprowadzone zostały szczegółowe warunki dla kabli i przewodów w zakresie reakcji na ogień. Warunki te zostały określone w postaci zasad doboru kabli i przewodów określonej klasy pod kątem reakcji na ogień w zależności od wysokości i rodzaju strefy pożarowej obiektu budowlanego.

Przepisy te wprowadzono w związku z wystąpieniami i wnioskami do ministra do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, dotyczącymi opracowania regulacji prawnych, określających szczegółowe zasady doboru kabli odpowiedniej klasy reakcji na ogień.

Określenie szczegółowych wymagań dla kabli i przewodów w zakresie ich reakcji na ogień jest niezwykle istotne zarówno dla producentów wyrobów budowlanych, którzy w oparciu o wymagania określone w przepisach techniczno-budowlanych deklarują właściwości użytkowe wyrobów budowlanych, jak również dla uczestników procesu budowlanego, którzy w oparciu o ww. przepisy techniczno-budowlane oraz zasady wiedzy technicznej podejmują decyzje o możliwości zastosowania przy wykonywaniu robót budowlanych, danego wyrobu budowlanego w konkretnym miejscu konkretnego obiektu budowlanego.

Przedmiotowe regulacje zostały opracowane przy pomocy publikacji Instytutu Techniki Budowlanej „Kable elektryczne stosowane w budynkach. Wymagania dotyczące reakcji na ogień. Instrukcja”.

W ust. 1 wskazano, iż konieczne jest aby kable i przewody wykonane były w sposób zapewniający nierozprzestrzenianie ognia. Dodatkowo w przepisie zawarto tabelę określającą klasy reakcji na ogień kabli, według Polskiej Normy wskazanej w tym przepisie, które w rozumieniu niniejszego projektu rozporządzenia są nierozprzestrzeniające ognia i rozprzestrzeniające ogień.

W ust. 2 określono minimalną klasę reakcji na ogień kabli i przewodów elektrycznych prowadzonych w wydzielonych szachtach lub obudowach wykonanych z materiałów o klasie reakcji na ogień określonej w tym przepisie.

W ust. 3 zawarto dopuszczenie, zgodnie z którym możliwe jest prowadzenie kabli i przewodów elektrycznych rozprzestrzeniających ogień w brzdach kablowych – przy spełnieniu warunku wskazanego w tym przepisie.

W ust. 4 natomiast zawarto tabelę, w której kolejno określono wymagania minimalne w zakresie reakcji na ogień dla kabli i przewodów elektrycznych prowadzonych pojedynczo – w zależności od strefy pożarowej rodzaju budynku i jego wysokości.

W ust. 5 zawarto z kolei tabelę, w której kolejno określono wymagania minimalne w zakresie reakcji na ogień dla kabli i przewodów elektrycznych prowadzonych w wiązkach - w zależności od strefy pożarowej rodzaju budynku i jego wysokości.

VII. Dział VII. Bezpieczeństwo użytkowania

288) § 289

W ust. 1 zostały uregulowane wymiary daszku lub podcienia ochronnego nad wejściem. Zastosowanie takiego rozwiązania jest wymagane w przypadku budynku o wysokości powyżej dwóch kondygnacji nadziemnych, w którym znajdują się pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi. W § 4 zostało sprecyzowane, co należy rozumieć przez pomieszczenia na pobyt ludzi. Dodatkowo ust. 2 wskazuje, że konstrukcja zastosowanego daszku umożliwi przeniesienie ewentualnych obciążeń w przypadku, kiedy z budynku mogłyby odpaść części okładzin elewacyjnych, skrzydeł okiennych czy szyb.

289) § 290

W ust. 1 zostały uregulowane ogólne zasady montażu tablicy informacyjnej, reklamy oraz podobnego urządzenia, jak również wszelkiego rodzaju dekoracji. Wskazano, iż przedmiotowy element montuje się w taki sposób ażeby nie stanowił zagrożenia dla bezpieczeństwa użytkowników budynku i innych osób.

W ust. 2 określona została wysokość montażu daszka, balkonu oraz stałej i ruchomej osłony przeciwslonecznej. Wskazano, iż mogą być one montowane na wysokości co najmniej 2,4 m nad poziomem chodnika. Ponadto jeżeli chodnik przylega do jezdni to pomiędzy najdalej wysuniętymi elementami budynku, o których mowa powyżej, a krawędzią jezdni zachowuje się odległość co najmniej 1m.

Ust. 3 niniejszego paragrafu dotyczy maksymalnego wysunięcia poza płaszczyznę ściany zewnętrznej budynku takich elementów jak: wystawa sklepowa, gabłota reklamowa czy obudowa urządzeń technicznych. Ww. elementy mogą być wysunięte poza płaszczyznę ściany zewnętrznej budynku o maksymalnie 0,5 m niemniej jednak nie mogą one zawężać użytkowej szerokości chodnika, która wynosi co najmniej 2 m. Ponadto element ten tak się projektuje i wykonuje ażeby zapewniał on bezpieczeństwo osobom z dysfunkcjami wzroku.

Ust. 4 zawiera normę, zgodnie z którą nie zawęża się szerokości użytkowej chodnika usytuowanego bezpośrednio przy ścianie zewnętrznej budynku przez takie elementy budynku jak: skrzydła drzwiowe lub okienne, kraty, okiennice, inne osłony – w pozycji zamkniętej lub otwartej, jak również zewnętrzne schody i pochylnie.

Ustęp 5 zawiera regulacje dotyczące urządzenia oświetleniowego umieszczonego na zewnątrz budynku lub jego otoczeniu. Wskazano, że takie urządzenia, do których zaliczamy również reklamy, nie mogą powodować uciążliwości zarówno dla użytkowników danego budynku jak również przechodniów i kierowców. Wskazane zostały również konkretne parametry natężenia oświetlenia w przypadku kierowania światła na elewację budynku zawierającą okno lub element doświetlający.

290) § 291

Ust. 1 i 2 niniejszego paragrafu regulują sposób instalowania różnych elementów sytuowanych na trasie przejścia lub przejazdu w płaszczyźnie chodnika lub jezdni, do których można zaliczyć m.in. wpust kanalizacyjny czy ażurową osłonę otworu.

W ust. 3 wymienione zostały elementy, jakich nie umieszcza się w szerokości drzwi wejściowych do budynku (przed i za wejściem) w sytuacji kiedy wystają one ponad poziom podłogi (dotyczy elementów umieszczanych wewnątrz budynku) lub poziom płaszczyzny dojścia (dotyczy elementów umieszczanych na zewnątrz budynku).

291) § 292

Niniejszy paragraf reguluje sposób oznakowania skrzydła drzwiowego oraz dobór odpowiedniego materiału w sytuacji kiedy jest ono wykonane z przezroczystych tafli.

292) § 293

W niniejszym paragrafie w trzech ustępach uregulowano sposób zabezpieczenia schodów wewnętrznych i zewnętrznych w budynku od strony przestrzeni otwartej.

293) § 294

Zgodnie z treścią przepisu, konstrukcję schodów, pochylni, pomostów i galerii, służących komunikacji ogólnej w budynku mieszkalnym, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej, projektuje się w taki sposób ażeby nie była ona podatna na drgania wywoływane przez użytkowników.

294) § 295

Przedmiotowy paragraf w 7. ustępach reguluje wymagania dla balustrad przy schodach, pochylniach, portfenetrach, balkonach i loggiach w odniesieniu do poszczególnych rodzajów budynków.

Zgodnie z wymaganiami zawartymi w ust. 1, przedmiotowa balustrada nie może posiadać ostro zakończonych elementów, a jej konstrukcja musi zapewniać przeniesienie sił poziomych, określonych w Polskiej Normie dotyczącej podstawowych obciążeń technologicznych i montażowych. Ponadto, wysokość i wypełnienie płaszczyzn pionowych dobiera się w taki sposób, aby zapewnić skuteczną ochronę przed wypadnięciem osób. Jednocześnie, szklane elementy balustrad muszą być wykonane ze szkła bezpiecznego o podwyższonej wytrzymałości na uderzenia typ B lub C wg Polskiej Normy określonej w tym przepisie.

W ust. 2 w formie tabelarycznej zostały uregulowane:

- a) minimalne wysokości balustrady, mierzona do wierzchu poręczy (m)
- b) maksymalne prześwity lub wymiary otworu pomiędzy elementami wypełnienia balustrady (m)

– w odniesieniu do przeznaczenia budynku.

W ust. 3 została wprowadzona regulacja w zakresie konieczności zastosowania przy balustradzie rozwiązań technicznych uniemożliwiających wspinanie się na tę balustradę oraz zsuwanie się po poręczy w budynku, w którym przewiduje się zbiorowe przebywanie dzieci bez stałego nadzoru.

Ust. 4 zawiera normę, zgodnie z którą przy balustradzie lub ścianie przyległej do pochylni, przeznaczonej dla ruchu osób ze szczególnymi potrzebami, stosuje się obustronne poręcze. Poręcze muszą być umieszczone na dwóch wysokościach, a mianowicie 0,75 m oraz 0,9 m od płaszczyzny ruchu.

W ust. 5 uregulowano konieczność przedłużenia o 0,30 m poręczy przy schodach zewnętrznych i pochylniach (przed ich początkiem i za końcem) oraz konieczność zakończenia ich w sposób zapewniający bezpieczne użytkowanie.

W ust. 6 wprowadzono wymagania dla krawędzi poręczy przy schodach i pochylniach.

W ust. 7 wprowadzono wymagania dla balustrady oddzielającej różne poziomy w budynku użyteczności publicznej.

295) § 296

W ust. 1–3 niniejszego paragrafu zostały uregulowane kwestie dotyczące kierunku i sposobu otwierania okien w budynku uzależniając go od ilości kondygnacji nadziemnych budynku, jak również od tego czy dane okno wychodzi na chodnik lub inne przejścia dla pieszych. Z konieczności stosowania tych warunków zostały jednak zwolnione budynki wpisane do rejestru zabytków.

W ust. 4 zawarte zostało dodatkowe wymaganie dla okien w budynkach wysokościowych na kondygnacjach położonych powyżej 55 m nad poziomem terenu, polegające na konieczności zastosowania zabezpieczenia uniemożliwiającego ich otwarcie przez osobę nieuprawnioną.

Ust. 5 z kolei wprowadza regulację wskazującą wysokość (nie wyżej niż 1,2 m nad poziomem podłogi) na jakiej stosuje się urządzenia potrzebne do otwierania okien w pomieszczeniach przewidzianych do korzystania przez osoby niepełnosprawne. Wysokość 1,2 m umożliwia otwarcie takiego okna np. przez osobę poruszającą się na wózku inwalidzkim.

296) § 297

W niniejszym paragrafie (w 4. ustępach) określono wymagania dotyczące sposobu instalowania krat zewnętrznych (zastosowanych w otworach okiennych i balkonowych) oraz okiennic. Wskazano również, iż w przypadku krat i okiennic w określonych w przepisie przypadkach, zapewniona była możliwość szybkiego ich otwierania i ewakuacji ludzi w razie wystąpienia pożaru.

Zaznaczyć jednak należy, iż z warunków określonych w tym przepisie zostały zwolnione budynki zakładów karnych i aresztów śledczych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich.

297) § 298

W ust. 1 niniejszego paragrafu zawarto wymagania w zakresie odległości między górną krawędzią wewnętrznego podokiennika a podłogą uzależniając ją od wysokości na jakiej położona jest kondygnacja w której znajduje się pomieszczenie z oknem lub elementem doświetlającym.

W ust. 2 wymienione zostały z kolei przypadki, w jakich odległość między górną krawędzią wewnętrznego podokiennika a podłogą nie podlega żadnym ograniczeniom. Do takich przypadków zaliczamy:

- okno lub element doświetlający wychodzący na loggię, taras lub galerię,
- kondygnację, na której różnica pomiędzy poziomem podłogi a poziomem terenu nie przekracza 0,5 m.

Ww. przypadki rozpatrywane są niezależnie. W tym miejscu zaznaczyć również należy, iż w stosunku do dotychczasowego rozporządzenia została wprowadzona zmiana – zrezygnowano z odniesienia do przyziemia budynku. Powyższe spowodowane było wątpliwościami interpretacyjnymi, jak również brakiem legalnej definicji tego pojęcia. W konsekwencji wprowadzono odniesienie do kondygnacji z określoną różnicą pomiędzy poziomem, na którym znajduje się podłoga a poziomem terenu.

W ust. 3 wskazano dwa rozwiązania przy zastosowaniu których (przy czym, aby móc skorzystać z dopuszczenia konieczne jest zastosowanie tylko jednego z tych rozwiązań) możliwe jest zmniejszenie odległości między górną krawędzią wewnętrznego podokiennika a podłogą. Pierwsze z tych rozwiązań wskazuje na konieczność zabezpieczenia okna balustradą w taki sposób, aby górna krawędź tej balustrady znajdowała się na wysokości wynikającej z ust. 1 tego przepisu (tj. na kondygnacjach poniżej 25 m – na wysokości 0,85 m, natomiast na kondygnacjach powyżej 25 m – na wysokości 1,1 m). Drugie rozwiązanie wskazuje natomiast na konieczność zastosowania elementu doświetlającego – pomiędzy górną krawędzią wewnętrznego podokiennika a wysokością wynikającą z ust. 1 (tj. na kondygnacjach poniżej 25 m – na wysokości 0,85 m, z kolei na kondygnacjach powyżej 25 m – na wysokości 1,1 m), konieczne jest również aby ten element wykonany był ze szkła o podwyższonej wytrzymałości.

298) § 299

W ust. 1 i 2 niniejszego paragrafu określono maksymalne temperatury, jakie mogą zostać osiągnięte na powierzchni elementów centralnego ogrzewania oraz przy wylocie z powietrznych urządzeń ogrzewających w budynkach z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi. Wprowadzenie takiego wymagania ma na celu zabezpieczenie użytkowników danego pomieszczenia przed ewentualnym poparzeniem.

W ust. 3 wprowadzono dodatkowy warunek dla grzejników centralnego ogrzewania, który należy stosować w pomieszczeniach przeznaczonych na zbiorowy pobyt dzieci lub osób niepełnosprawnych. Grzejniki te nie mogą stwarzać zagrożenia dla użytkowników pomieszczeń. Warunek ten może być spełniony poprzez zastosowanie odpowiedniego grzejnika, który nie powoduje takiego zagrożenia lub poprzez umieszczanie na grzejniku osłony ochraniającej od bezpośredniego kontaktu z elementem grzejnym. W związku z powyższym wskazać należy, że umieszczanie na grzejniku osłony ochraniającej od bezpośredniego kontaktu z elementem grzejnym nie jest konieczne w przypadku gdy przedmiotowy grzejnik, z uwagi na jego cechy, nie stwarza zagrożenia w szczególności poparzeniem. Warunek ma na celu uniemożliwienie poparzenia przez element grzejny osób, które mogą nie być świadome takiego zagrożenia.

Ust. 4 wprowadza wymagania mające na celu ochronę przed poparzeniem w odniesieniu do instalacji ciepłej wody oraz instalacji prysznicowych w budynkach przeznaczonych na zbiorowy pobyt dzieci oraz osób niepełnosprawnych. Niniejsze wymaganie polega na zastosowaniu termostatycznych zaworów mieszających z ograniczeniem maksymalnej temperatury.

299) § 300

W niniejszym paragrafie zostały wskazane regulacje w zakresie możliwości stosowania balkonów, loggii i portfenetrów, uzależniając możliwość ich zastosowania od wysokości kondygnacji nad poziomem terenu.

300) § 301

W przedmiotowym paragrafie zostały uregulowane wymagania dla szkła oraz innego materiału stanowiącego przeszklenie:

- okna połaciowego, którego krawędź jest usytuowana na wysokości ponad 3 m nad poziomem podłogi,
- świetlików oraz dachu w budynku użyteczności publicznej i zakładu pracy,
- okładzin szklanych ścian zewnętrznych budynków wysokich i wysokościowych.

301) § 302

W ust. 1 zostały wskazane nawierzchnie, jakie powinny zostać wykonane z materiałów niepowodujących niebezpieczeństwa poślizgu. Do takich nawierzchni zaliczamy nawierzchnię: dojścia do budynku, schodów i pochylni zewnętrznych oraz wewnętrznych, ciągu komunikacyjnego w budynku, podłogi w pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi, posadzki w garażu. Zgodnie z regulacją zawartą w tym ustępie materiały niepowodujące niebezpieczeństwa poślizgu to takie których oporność na poślizg wynosi $SRV \geq 36$, określona wg Polskiej Normy (PN-EN 14231 Metody badań kamienia naturalnego -- Oznaczanie odporności na poślizg z użyciem przyrządu wahadłowego) w warunkach suchych oraz mokrych, jeśli posadzka podlega użytkowaniu w stanie mokrym.

W ust. 2 zostały określone wymagania dla posadzek i wykładzin w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi. Zgodnie z zawartymi regulacjami stosuje się je, jeżeli wykonane są one z materiałów antyelektrostatycznych, spełniających warunki określone Polskiej Normie: PN-E-05204:1994 Ochrona przed elektrycznością statyczną – Ochrona obiektów, instalacji i urządzeń – Wymagania.

Ust. 3 reguluje konieczność zastosowania nawierzchni karbowanej – w przypadku zewnętrznej pochylni samochodowej o nachyleniu większym niż 15%.

302) § 303

W niniejszym paragrafie zostały określone wymagania dotyczące konieczności zastosowania odpowiednich rozwiązań technicznych, plastycznych lub innych, w miejscach, w których następuje zmiana poziomu podłogi. Ponadto, na powierzchni spoczników schodów i pochylni konieczne jest zastosowanie wykończenia wyróżniającego je barwą lub fakturą – co najmniej w pasie 0,30 m od krawędzi rozpoczynającej i kończącej bieg schodów lub pochylni.

Powyższe wymagania mają zastosowanie do budynków użyteczności publicznej, produkcyjnych i magazynowych.

303) § 304

W przedmiotowym paragrafie zostało uregulowane wymaganie dotyczące konieczności umieszczania tablicy informacyjnej, określającej dopuszczalną wielkość obciążeń użytkowych stropów, schodów lub pomostów roboczych, jeżeli mogą wystąpić zmienne obciążenia tych elementów. Wymaganie to dotyczy budynków produkcyjnych i magazynowych.

304) § 305

W niniejszym paragrafie zostały uregulowane wymagania dotyczące dostępu na dach oraz do urządzeń technicznych tam zainstalowanych.

VIII. Dział VIII. Higiena i zdrowie

Rozdział 1. Warunki ogólne

305) § 306

W tym przepisie zawarto ogólny warunek, zgodnie z którym budynek nie może zagrażać dla higieny i zdrowia użytkowników lub sąsiadów, w szczególności w wyniku wymienionych w tym przepisie czynników.

Rozdział 2. Ochrona czystości powietrza

306) § 307

W ust. 1 wskazano, iż konieczne jest aby w powietrzu pomieszczenia w budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi zawartość stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia, nie przekraczała wartości dopuszczalnych, określonych w przepisach określonych w przepisach sanitarnych oraz bezpieczeństwa i higieny pracy. W ust. 2 wskazano, że ww. warunki stosuje się również w przypadku pomieszczeń przeznaczonych dla zwierząt.

W ust. 3 wskazano miejsca, w których nie jest możliwe stosowanie grzejników z rur ożebrowanych.

307) § 308

W przepisie tym wskazano na konieczność stosowania urządzenia unieszkodliwiającego niedopuszczalne stężenia substancji szkodliwych w powietrzu przed wyemitowaniem do atmosfery – jeżeli takie stężenia substancji występują w powietrzu wywiewanym z pomieszczenia.

308) § 309

Zgodnie z treścią niniejszego paragrafu, konieczne jest, aby budynek wykonany był z materiałów, które nie emitują związków (gazów, pary, pyłów) szkodliwych dla zdrowia lub zapachowych w stopniu przekraczającym ich dopuszczalne stężenia. Powyższy warunek dotyczy każdego budynku z pomieszczeniami przeznaczonymi:

- na pobyt ludzi,
- dla inwentarza żywego,
- do produkcji i przechowywania artykułów spożywczych oraz farmaceutycznych.

Wskazano również warunek, na podstawie którego można wykonać budynek z materiałów emitujących związki w niedopuszczalnym stężeniu przez ograniczony czas.

Rozdział 3. Ochrona przed promieniowaniem jonizującym i polami elektromagnetycznymi

309) § 310

Ust. 1 zawiera normę, zgodnie z którą konieczne jest, aby budynek, w którym znajdują się pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi oraz dla inwentarza żywego (w przypadku zarówno gdy w budynku znajdują się pomieszczenia przeznaczone do obu ww. funkcji, jak i tylko jednej z nich) wykonany był z takich materiałów i elementów wyposażenia, które spełniają wymagania przepisów określających dopuszczalne stężenia i natężenia czynników szkodliwych dla zdrowia.

W ust. 2 natomiast wskazano warunki dotyczące stężenia radonu w pomieszczeniu budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na stały pobyt ludzi.

310) § 311

W przepisie tym wskazano, że miejscem w którym wznosi się budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi nie może być obszar stref, w których występuje przekroczenie

dopuszczalnego poziomu oddziaływania pola elektromagnetycznego, określonego w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych.

Rozdział 4. Ochrona przed zawilgoceniem i korozją biologiczną

311) § 312

Zgodnie z treścią niniejszego paragrafu, zagrożenia zdrowia i higieny użytkowania budynku, nie mogą powodować:

- opady atmosferyczne,
- woda w gruncie i na jego powierzchni,
- woda użytkowana w budynku,
- para wodna w powietrzu w tym budynku.

312) § 313

W ust. 1 wskazano na konieczność stosowania zabezpieczeń przed infiltracją wody do wnętrza budynku oraz zawilgoceniem – w przypadku gdy budynek posadowiony jest na gruncie, na którym poziom wód gruntowych może powodować przenikanie wody do pomieszczeń.

W ust. 2 zawarto natomiast wymaganie, zgodnie z którym koniecznym jest aby ukształtowanie terenu wokół budynku zapewniało swobodny spływ wody opadowej od budynku. Należy przy tym jednak wskazać na konieczność równoczesnego stosowania § 24.

313) § 314

W ust. 1 wskazano, iż konieczne zabezpieczenie, odpowiednią izolacją przeciwwilgociową, ścian piwnic budynku oraz stykających się z gruntem innych elementów budynku – jeżeli wykonane są one z materiałów podciągających wodę kapilarnie.

W ust. 2 natomiast wskazano na konieczność zabezpieczania, przed przenikaniem wody opadowej i z topniejącego śniegu, tych części ścian zewnętrznych, które są bezpośrednio nad otaczającym terenem, tarasami, balkonami i dachami.

314) § 315

W przepisie tym określono, że konieczne jest aby rozwiązania konstrukcyjno-materiałowe przegród zewnętrznych oraz ich uszczelnienie uniemożliwiały przenikanie wody opadowej do wnętrza budynków.

315) § 316

Zgodnie z treścią ust. 1, na dachach i tarasach stosuje się spadki umożliwiające odpływ wód opadowych i z topniejącego śniegu do rynien i wewnętrznych lub zewnętrznych rur spustowych.

W ust. 2 wskazano w jakich przypadkach obligatoryjne jest, aby spadki umożliwiały odpływ wody do wewnętrznych rur spustowych. Wskazano również w jakich przypadkach ww. warunek nie obowiązuje.

W ust. 3 wskazano z kolei, w jakim przypadku i przy spełnieniu jakich warunków, możliwe jest niewykonywanie rynien i rur spustowych. Zaznaczyć przy tym należy, że w każdym innym przypadku konieczne jest wykonywanie rynien i rur spustowych.

316) § 317

W tym przepisie określono warunki, jakie muszą spełniać materiały wykorzystywane do wykonania posadzki na balkonach, loggiach i tarasach.

317) § 318

W ust. 1 i 2 tego przepisu wskazano, iż niedopuszczalne jest aby zarówno na wewnętrznej powierzchni nieprzezroczystej przegrody wewnętrznej, jak i w jej wnętrzu występowała kondensacja pary wodnej czy też zawilgocenie nią spowodowane.

W ust. 3 wskazano natomiast, w jakim przypadku uznaje się, iż warunki z ust. 1 i 2 tego przepisu są spełnione.

318) § 319

Zgodnie z treścią ust. 1, konieczne jest stosowanie takich rozwiązań materiałowo-konstrukcyjnych zewnętrznych przegród budynku, stwarzanie warunków ciepłno-wilgotnościowych, jak również odpowiednie dobranie intensywności wymiany powietrza w pomieszczeniach, aby uniemożliwić powstanie zagrzybienia.

W ust. 2 wskazano natomiast na konieczność stosowania do budowy materiałów, wyrobów i elementów budowlanych odpornych lub uodpornionych na zagrzybienie i inne formy biodegradacji – odpowiednio do stopnia zagrożenia korozją biologiczną.

W ust. 3 określono przypadek w jakim konieczne jest wykonywanie ekspertyzy mykologicznej. Zaznaczyć należy, że zakres tego przepisu został poszerzony, względem dotychczasowego rozporządzenia, o nadbudowę, w przypadku której również może zostać stwierdzone zawilgocenie i oznaki korozji biologicznej. W związku z powyższym zasadnym jest również w przypadku nadbudowy, wykonanie przedmiotowej ekspertyzy.

IX. Dział IX. Ochrona przed hałasem i drganiami

319) § 320

Zgodnie z normą zawartą w ust. 1, konieczne jest aby budynek i urządzenia z nim związane zapewniały taki poziom hałasu, że nie będzie on (poziom hałas) stanowił zagrożenia dla zdrowia, możliwości wykonywania pracy oraz snu i odpoczynku dla użytkowników tego budynku lub ludzi znajdujących się w jego sąsiedztwie.

W ust. 2 określono natomiast rodzaje hałasu, przed którym chroni się pomieszczenia w budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego oraz budynku użyteczności publicznej.

320) § 321

W tym przepisie wskazano, iż w przypadku budynku, w którym ze względu na prowadzoną w nim działalność lub sposób eksploatacji mogą powstawać uciążliwe dla otoczenia hałasy lub drgania, konieczne jest takie jego ukształtowanie i zabezpieczenie (poprzez np. przyjęte rozwiązania konstrukcyjno-materiałowe), aby poziom hałasów i drgań przenikających do otoczenia z pomieszczeń tego budynku:

- nie przekraczał dopuszczalnych wartości,
- nie powodował przekroczenia dopuszczalnego poziomu w pomieszczeniach innych budynków.

321) § 322

W ust. 1 zawarto regulację wprowadzającą konieczność takiego sytuowania budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego oraz budynku użyteczności publicznej, aby nie były one narażone na występowanie hałasu i drgań. Jednocześnie wskazano, iż jeżeli jednak hałas i drgania występują i powodować będą w pomieszczeniach tych budynków przekroczenie dopuszczalnych poziomów

hałasu i drgań, które określono w Polskich Normach wskazanych w tym przepisie, to obligatoryjne jest stosowanie skutecznego zabezpieczenia przed wpływem ww. hałasu i drgań.

W ust. 2 określono, w jaki sposób chroni się budynki z pomieszczeniami wymagającymi ochrony przed zewnętrznym hałasem i drganiami.

322) § 323

W ust. 1 wskazano, iż konieczne jest aby poziom hałasu i drgań przenikających do pomieszczeń w budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej, nie przekraczał wartości dopuszczalnych – określonych w Polskich Normach wskazanych w tym przepisie. Ww. warunek nie dotyczy budynków, dla których jest konieczne spełnienie szczególnych wymagań ochrony przed hałasem.

W ust. 2 wskazano natomiast, iż w odniesieniu do budynków, o których mowa w ust. 1 tego przepisu, koniecznym jest, aby przegrody zewnętrzne i wewnętrzne oraz elementy tych przegród posiadały izolacyjność akustyczną nie mniejszą niż podana w Polskiej Normie wskazanej w tym przepisie, która to wyznaczona jest zgodnie z Polskimi Normami również wskazanymi w tym przepisie. Podkreślono również rodzaje dźwięków od jakich konieczne jest zapewnienie ww. izolacyjności – w zależności od elementu budynku. W tym miejscu podkreślić należy, że pomimo iż przepis bezpośrednio nie odnosi się do elementów doświetlających nie oznacza to, że nie są one w nim uwzględnione – element doświetlający, w kontekście tego przepisu, mieści się w pojęciu 'ściana zewnętrzna'. W związku z powyższym konieczne jest, aby elementy doświetlające spełniały warunki dotyczące izolacyjności od dźwięków powietrznych, tak samo jak ściany zewnętrzne.

W ust. 3 zawarto warunek, zgodnie z którym konieczne jest aby przewody i kanały instalacyjne (w tym kanały wentylacyjne), które prowadzone są w budynku nie powodowały pogorszenia izolacyjności akustycznej między pomieszczeniami poniżej wartości wynikających z wymagań określonych w Polskiej Normie wskazanej w tym przepisie.

W ust. 4 określono warunki dotyczące budynku mieszkalnego wielorodzinnego i jego ochrony przed hałasem i drganiami.

W ust. 5 wskazano warunki, których spełnienie umożliwia zlokalizowanie w budynku mieszkalnym wielorodzinnym:

- urządzeń obsługujących inne budynki – w pomieszczeniach technicznych,
- zakładów usługowych wyposażonych w hałaśliwe maszyny i urządzenia,
- zakładów gastronomicznych i innych prowadzących działalność rozrywkową.

W ust. 6 wskazano warunki konieczne do spełnienia w przypadku tych pomieszczeń w budynku użyteczności publicznej, których funkcja związana jest z odbiorem mowy lub innych pożądaných sygnałów akustycznych. Niniejszy przepis odsyła do przepisów odrębnych – wyjaśnić zatem należy, że z przepisem związana jest Polska Norma (PN-B-02151-4:2015-06 akustyka budowlana. ochrona przed hałasem w budynkach. część 4: wymagania dotyczące warunków pogłosowych i zrozumiałości mowy w pomieszczeniach oraz wytyczne prowadzenia badań), aczkolwiek w rozdziale 6. rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów, określono rodzaje pomieszczeń i budynków użyteczności publicznej, dla których wymagane jest stosowanie m.in. dźwiękowych systemów ostrzegawczych, których prawidłowe działanie związane jest z odbiorem mowy lub innych pożądaných sygnałów akustycznych.

323) § 324

W ust. 1 wskazano jakich pomieszczeń technicznych nie sytuuje się przy pomieszczeniach mieszkalnych. Zgodnie z brzmieniem przepisu, nie sytuuje się zatem pomieszczeń technicznych o

szczególnej uciążliwości, takich jak szyby i maszynownie dźwigowe lub zsypy śmieciowe. Wskazano również jakich przypadków ww. warunek nie dotyczy, przy czym podkreślić należy, że nie dotyczy on tych przypadków przy nadbudowie lub adaptacji strychu na cele mieszkalne.

Zgodnie z treścią ust. 2, w przypadku instalacji i urządzeń stanowiących techniczne wyposażenie budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego, jak również budynku użyteczności publicznej, instalacje te i urządzenia nie mogą powodować powstawania nadmiernych hałasów i drgań, utrudniających eksploatację lub uniemożliwiających ochronę użytkowników pomieszczeń przed ich oddziaływaniem.

W ust. 3 wskazano, że konieczne jest zapobieganie powstawaniu i rozchodzeniu się hałasów i drgań do pomieszczeń podlegających ochronie lub otoczenia budynku – przy spełnieniu warunków wskazanych w tym przepisie.

W ust. 4 wskazano natomiast, iż konieczne jest, aby w przypadku ścian i stropów oraz innych elementów budowlanych pomieszczeń technicznych i garaży w budynkach mieszkalnych wielorodzinnych i budynkach zamieszkania zbiorowego, ich konstrukcja (ścian, stropów i innych elementów budowlanych) uniemożliwiała przenikanie z tych pomieszczeń hałasów i drgań do pomieszczeń wymagających ochrony.

X. Dział X. Oszczędność energii i izolacyjność cieplna

324) § 325

Przepis nie został zmieniony pod względem merytorycznym w porównaniu do przepisów dotychczasowego rozporządzenia.

325) § 326

Przepis nie został zmieniony pod względem merytorycznym w porównaniu do przepisów dotychczasowego rozporządzenia.

C. Przepisy przejściowe i końcowe

326) § 327

W ust. 1 tego przepisu wskazano, iż dla zamierzenia budowlanego, wobec którego przed dniem wejścia w życie przedmiotowego projektu rozporządzenia podjęto wymienione w tym przepisie działania, tj.:

- 1) został złożony wniosek o pozwolenie na budowę, wniosek o wydanie odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego, wniosek o zmianę pozwolenia na budowę lub wniosek o zatwierdzenie zamiennego projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego,
- 2) została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę lub odrębna decyzja o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego,
- 3) zostało dokonane zgłoszenie budowy lub wykonania robót budowlanych w przypadku, gdy nie jest wymagane uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę

– stosuje się przepisy dotychczasowego rozporządzenia. Przepis ten zabezpiecza interes inwestorów, którzy rozpoczęli proces inwestycyjno-budowlany na zasadach dotychczasowych, stosując przepisy dotychczasowego rozporządzenia, i umożliwia dokończenie inwestycji, których podstawą zaprojektowania był projekt budowlany (elementy projektu budowlanego) sporządzony w oparciu o przepisy dotychczasowego rozporządzenia.

W ust. 2 natomiast określono termin (6 miesięcy od dnia wejścia w życie projektu rozporządzenia), w którym możliwe jest sporządzenie projektu zagospodarowania działki lub terenu, projektu architektoniczno-budowlanego oraz projektu technicznego na podstawie przepisów dotychczasowego rozporządzenia i dołączenie do wymienionych w tym przepisie wniosków. Przepis ten został wprowadzony mając na względzie, iż prace projektowe przy niektórych inwestycjach są już w toku, a wprowadzenie zmian uwzględniających różnice pomiędzy przepisami dotychczasowego rozporządzenia i projektu rozporządzenia mogłoby się wiązać z uniemożliwieniem realizacji niektórych zamierzeń budowlanych. Konieczne było zatem umożliwienie przez określony czas, sporządzania elementów projektu budowlanego na „starych zasadach”, tj. zgodnie z przepisami dotychczasowego rozporządzenia.

327) § 328

Jest to przepis przejściowy dotyczący stosowania § 325, 326 oraz załącznika nr 2. Przepis ten reguluje kwestie objęte tym paragrafem i dotyczy spraw w nim wyszczególnionych. Przepis ten jest odpowiednikiem § 329a dotychczasowego rozporządzenia.

328) § 329

Przepis określa termin wejścia w życie rozporządzenia, który został określony z dniem 20 września 2022 r.

D. Załączniki do rozporządzenia

W załączniku nr 1 zawarto tabelę określającą wykaz polskich norm powołanych w projekcie rozporządzenia. Podkreślić ponownie należy, że wskazane w tym załączniku Polskie Normy są integralną częścią przepisu, w którym zostały przywołane.

W załączniku nr 2 zawarto warunki izolacyjności cieplnej i inne warunki związane z oszczędnością energii. Warunki w pkt 1 przedmiotowego załącznika nie zostały zmienione w sposób merytoryczny względem dotychczasowego rozporządzenia. W punkcie 1.4. doprecyzowano przepis poprzez dodanie opisu normy, co wpłynie pozytywnie na przejrzystość przepisu i uspołni konstrukcje regulacji z innymi przepisami rozporządzenia.

W pkt 2 dokonano natomiast dwóch zmian względem dotychczasowego rozporządzenia, tj. pkt 2.3.1 oraz pkt 2.3.2 – tym samym pozostałe zapisy w pkt 2 pozostają bez zmian.

W pkt 2.3.1 skreślono wyrazy „oraz połączenia okien z ościeżami” ponieważ aktualne określenie „połączenia okien z ościeżami należy projektować i wykonywać pod kątem osiągnięcia ich całkowitej szczelności na przenikanie powietrza” jest nieprecyzyjne. Wymagania dla połączenia okien z ościeżami określono w załączniku nr 2 w pkt 2.3.2.

Zaproponowano nowe brzmienie pkt 2.3.2. poprzez wykreślenie zapisu „przepuszczalność powietrza” oraz określenia współczynnika infiltracji powietrza dla połączenia okien z ościeżami. Obecnie wartość ilościowa dla połączenia okien z ościeżami nie jest w ogóle określona, a wskazuje konieczność: projektowania i wykonywania połączenia okien z ościeżami pod kątem osiągnięcia ich całkowitej szczelności na przenikanie powietrza. Podane wartości liczbowe współczynnika infiltracji powietrza uwzględniają nowsze i starsze technologie produkcji i rozwiązań konstrukcyjnych stolarki okiennej oraz innowacyjnych systemów montażu ukierunkowanych na oszczędność energii przy eliminacji zbyt dużych przepływów powietrza przez wbudowany i zamontowany wyrób, co związane jest z odpowiednim komfortem użytkownika pomieszczeń przez użytkownika.

Z wyników prac naukowo-badawczych wynika, iż użytkownicy poprawnie zamontowanych okien i drzwi balkonowych o wyższym od podanego współczynnika infiltracji powietrza, często odczuwają dyskomfort związany z przewiewami, przy jednoczesnym spełnieniu wymagań podanych w przepisach techniczno-budowlanych. Ze względu na powyższe, korzystnym jest wprowadzenie dodatkowej granicznej wartości w postaci współczynnika infiltracji powietrza, określającego ilość powietrza, jaka przeniknie w ciągu 1h przez 1m szczeliny okna lub drzwi balkonowych przy różnicy ciśnień 1 daPa.

Należy dodać, iż zaproponowane wartości zostały ustalone na podstawie:

- licznych badań przeprowadzonych w zakresie szczelności powietrza dla stolarki okiennej (w tym systemów montażu i wyrobów uszczelniających wzorem np. laboratoriów zagranicznych tj. laboratoria niemieckie),
- analiz i obliczeń współczynnika infiltracji powietrza dla okien (realizowanych przez Instytut Techniki Budowlanej),
- danych historycznych (opracowania Instytutu Techniki Budowlanej) oraz opracowań historycznych polskich norm branżowych.

W punktach: 2.2.2., 2.2.3., 2.2.4., doprecyzowano przepisy poprzez dodanie opisu norm, co wpłynie pozytywnie na przejrzystość przepisu i uspołni konstrukcje regulacji z innymi przepisami rozporządzenia.

W załączniku nr 3 rozwinięto zagadnienie stosowanych w projekcie rozporządzenia określeń dotyczących rozprzestrzeniania ognia oraz odpowiadających im klasom reakcji na ogień oraz klasom odporności dachów na ogień zewnętrzny.

E. Pozostałe informacje

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministra Rozwoju i Technologii oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia zawiera przepisy techniczne, o których mowa w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) i w związku z tym podlega notyfikacji w rozumieniu tego rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia nie podlega obowiązkowi przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia, o którym mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

Projekt rozporządzenia nie wymaga notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 743). Wprowadzone regulacje nie stanowią pomocy publicznej, gdyż nie odnoszą się do przepływu środków finansowych, jak również nie przewiduje się w nich udzielenia przez władze publiczne korzyści ekonomicznej.

Przewiduje się, iż projekt rozporządzenia nie będzie miał znaczącego wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.